REGAPIS

ŠOLSKI ČASOPIS

OSNOVNE ŠOLE

LOG – DRAGOMER

ŠOLSKO LETO 2022/2023

Lari M.K.

REGAPIS

Šolski časopis Osnovne šole Log – Dragomer

Šolsko leto 2022/2023

Urednice:

Mojca Bašič, Mateja Kregar, Polona Zdešar

Zbiranje prispevkov:

Učiteljice in učitelji OŠ Log – Dragomer

Naslovnica:

Lavi Naglič Mušič, 6. a

Vsebina

Kaj že v 1. a razredu vemo o Sloveniji 6
Učenci 1. b razreda pišemo sami o Sloveniji 9
Učenci 1. c razreda radi živimo v Sloveniji 11
Tooooooliko pa o slovenskih mestih že znamo povedati drugošolci 12
Učenci 2. c razreda smo prijatelji 21
Učenci 3. a razreda smo raziskovali Slovenijo 25
3. b razred bo poletel nad Slovenijo 28
Razglednice iz Slovenije 3. c razreda 31
Dogodivščine četrtošolcev 34
Predstavljamo se vam junaki 5. razreda 49
Dejavnosti šestošolcev 64
Barjanska in še kakšna zgodba 77
Erasmus + program učenja Ka122 122
Novičke iz šolske knjižnice 124
V spomin 126

Regljanje poletnega večera

Ko zvečer v zgodnjem poletju odprete okno, kaj slišite?

Iz barja se razlega regljanje. Sramežljivi glaski majhnih žabic, srednja jakost malo večjih, ki se trudijo ves čas regljati in kvakati, vsake toliko pa odločno in samozavestno kvakanje največjih. Sliši se kot zbor, ki pripoveduje zgodbo o dnevu, ki se zaključuje. Tako naj se bere naš časopis: kot pripoved o šolskem letu, ki ga zaključujemo s hvaležnostjo za vse lepo, kar se nam je v zgodilo v preteklih mesecih. Tema, ob kateri smo ustvarjali, je naša domovina Slovenija.

Svoje znanje o naši državi lahko ponovite ob zapisih prvošolcev, se z drugošolci in njihovimi prijatelji sprehodite po znanih in manj znanih krajih, leto starejši pa vam bodo iz potepanj poslali čisto prave razglednice. Kaj vse se je zanimivega zgodilo v 4. in 5. razredu si preberite ob njihovih fotografijah in likovnih izdelkih. Ustvarjali so tudi z besedami: napisali so kratke pesmice, haikuje, ki v nekaj besed ujamejo trenutek. Višji razredi so pisali o kulturnih ustanovah in prireditvah, ki so jih obiskali, tudi izven meja Slovenije na izmenjavi projekta Erasmus. V pripovedih o doživetjih se spominjajo najzanimivejših trenutkov v domovini. Potem pa se prepustijo domišljiji z idejo, da bi postali slovenski izseljenci in se preselili v tujino, še bolj pa z Barjanskimi zgodbami, ki ostajajo v domišljijsko razširjeni okolici domačega kraja.

In ko vse te besede povežemo v zgodbe in besedila v en časopis, dobimo Regapis. Za prijetno branje v poletnem večeru ob regljanju žab na bližnjih travnikih. Naj vam bo v veselje!

Maruša Brozovič, učiteljica slovenščine

Vi ste majhni

Lili Novy

Vi ste majhni, leto je veliko,
v nedogled vam teče pestra pot.
Slika se odgrinja vam za sliko,
letni čas vam jih vrsti povsod.

Cvetje leta v lase z vejevja,
sonce vas poljublja na srce,
sadje meče prav pred vas se z drevja,
sneg vam čara pravljice v gore.

Kjer se le krajina v dalji guba,
čaka vas še neokušen dar.
Komaj vam mrači stezo izguba,
že ji sije nove sreče žar.

Majhni ste na tem velikem svetu,
vendar vaš, le vaš je ves ta svet.
V prt svilen ste vtkani, cvet ob cvetu,
prt pa je čez vso zemljo razpet.

Majhni zrete v te velike čase,
vendar vaš je ves bodoči čas.
V njem zibali boste zlate klase,
ko bo delal črno prst iz nas.

Klara Dolinar, 7. b

Kaj že v 1. a razredu vemo o Sloveniji

Slovenija se imenuje država, kjer živim. Ko jo pogledam, vidim obliko kokoške. V Sloveniji imamo zelo lepo naravo, gore in tudi morje. Naša najvišja gora je Triglav.

Anja in Bine Novak, 1. a

Postojnska jama je kraška jama v Evropi, kjer se izlegajo mladiči človeške ribice. Vanjo že 140 let vozi jamska železnica. V bližini jame se nahaja Predjamski grad. V jami najdemo edinstvene kapniške oblike – stalaktite, stalagmite, bisere,….Temperatura v notranjosti jame se giblje med 8 in 10 stopinj. Največja globina jame je 115 metrov.

Eva Pekolj, 1. a

Slovenija ima 2 milijona prebivalcev. Glavno mesto je Ljubljana. Najvišja gora je Triglav. Najdaljša reka je Sava. Ptuj je najstarejše mesto.

Tjaž Vovk, 1. a

V Postojnski jami je veliko kapnikov. V jamo smo se pripeljali z vlakom. Bilo mi je zelo lepo. Veselim se naslednjega izleta. Danes smo bili v Rakovem Škocjanu. S prijateljem in Anžetom smo naredili hišo iz lesa in maha.

Matic Žitko, 1. a

Slovenija ima veliko krajev. Glavno mesto je Ljubljana. Najvišji vrh je Triglav. Slovenija ima 46,6 kilometrov obale.

Ula Jesenko, 1. a

Ljubljana je mesto v Sloveniji. Doma sem blizu Ljubljane. V Ljubljani je veliko otroških igralnic.

Isak Polić, 1. a

Človeška ribica je kožnate barve. Pravimo ji tudi močeril. Je zaščitena žival. Živi v jamah. Je slepa. Naj bi dočakala tudi 100 let. Sprednje noge imajo tri , zadnje pa dva prsta. Ima škrge.

Zoja König, 1. a

V Sloveniji je mesto Piran. V Piranu je Tartinijev trg. Na vrhu cerkve je angel. Angel kaže smer vetra.

Nia Giacomelli, 1. a

Postojnska jama je velika in v njej živijo človeške ribice. Triglav je visoka gora. Visoka je 2864 metrov.

Rene Glavina Klampfer, 1. a

Triglav je najvišja gora v Sloveniji. Visok je 2864 metrov. Narisan je na grbu Slovenije.

Luka Jurjevčič, 1. a

Znamenitosti Slovenije so: Ljubljanski grad, Postojnska jama, Planica. Triglav je najvišja gora, visoka je 2864 metrov. Jezera: Blejsko, Bohinjsko in Cerkniško. Zmajski most in Tromostovje sta v Ljubljani.

Kaja Bilandžič, 1. a

Znamenitosti Slovenije so: Postojnska jama, Triglav, Zdravljica, Ljubljanski grad, Blejski otok, Piran in Planica.

Maša Rovšek, 1. a

Slovenska zastava je bele, modre in rdeče barve. V zgornjem levem kotu je grb Republike Slovenije.

Gloria Kastelic, 1. a

Učenci 1. b razreda pišemo sami o Sloveniji

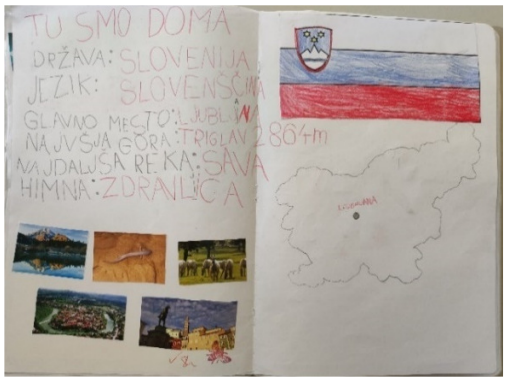

Eva Prah, 1. b

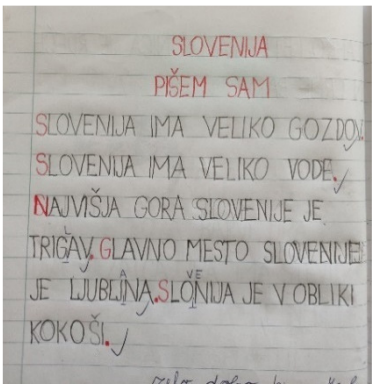

Mark Vilman, 1. b

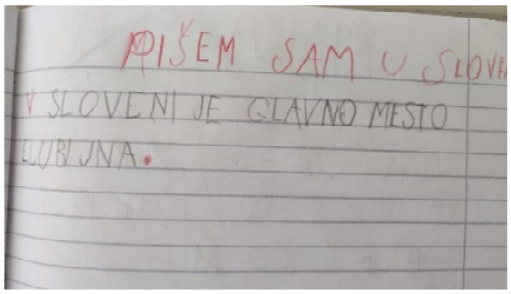

Melvis Abdič, 1. b

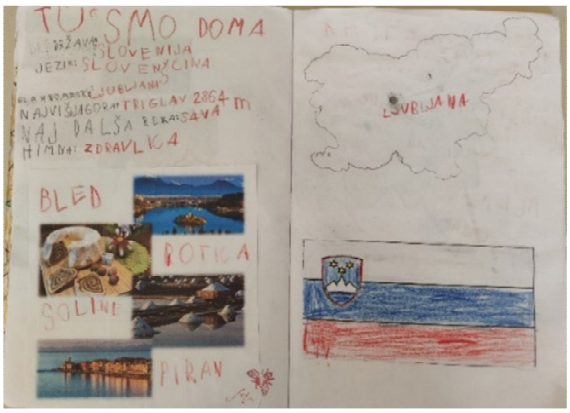

Luka Tadej Plevel, 1. b

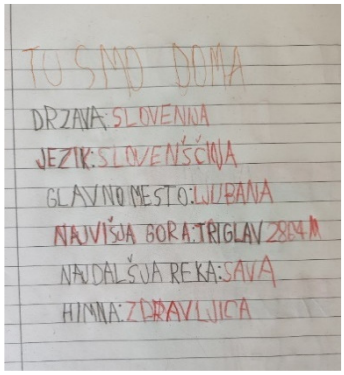

Timofei Prianikov, 1. b

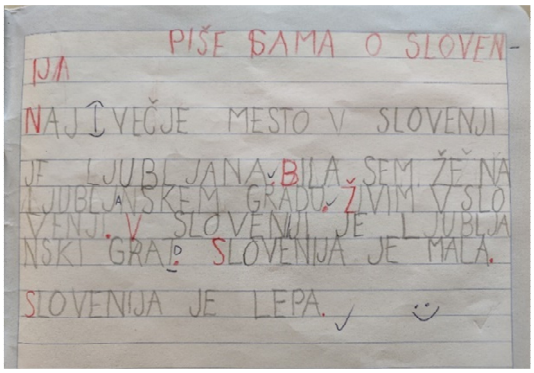

Gaja Barborič, 1. b

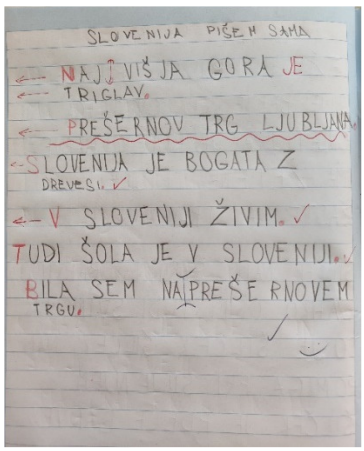

Kaja Pitka, 1. b

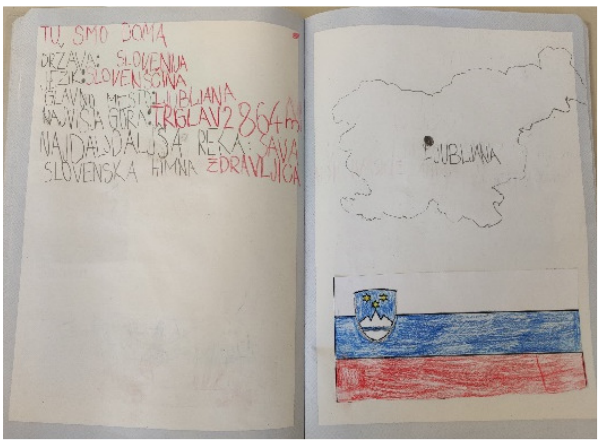

Isadora Mole, 1. b

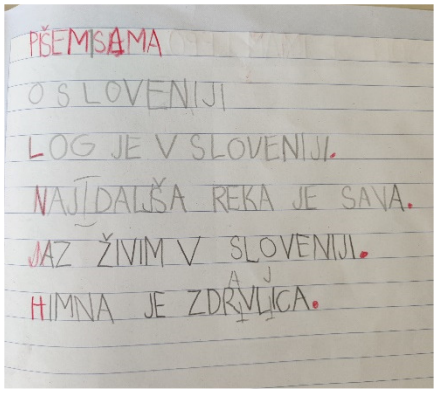

Zoja Modic Gradin, 1. b

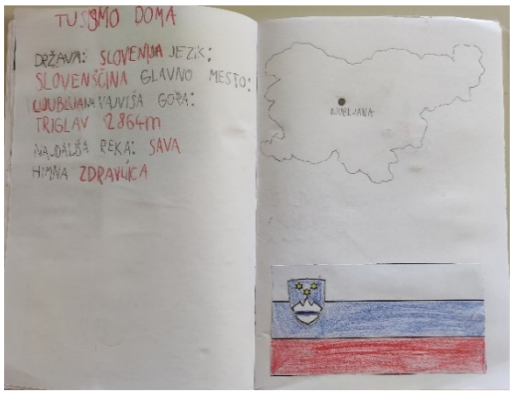

Iza Cukjati, 1. b

Učenci 1. c razreda radi živimo v Sloveniji

V 1. c razredu smo zelo hvaležni in veseli, da živimo v Sloveniji in pridobivamo znanje ter tkemo prijateljstva na podružnični šoli Bevke.

Tooooolikо pa o slovenskih mestih že znamo povedati drugošolci

Mokronog

Mokronog je majhna vas, kjer živi moja babi. Blizu je Žalostna gora. Skupaj z babi sva že šli na sprehod na Žalostno goro. Videla sem stopinje domačinov, ki živijo v Mokronog. Oni nabirajo rožice za čaj.

Zoja H., 2. a

Medvode

Medvode so kraj blizu Ljubljane. V Medvodah živi moja babi Metka. Na Zbiljsko jezero hodimo hranit labode. Z babi velikokrat obiščemo mestno tržnico. Rada grem tudi na Šmarno goro. V Medvodah je sotočje dveh rek. Medvode so svoja občina. Medvode so kar veliko mesto.

Zara P., 2. a

Verd

Plezalni center se imenuje Verd. Za vikend in praznik lahko tam praznuješ rojstni dan. Imajo dve igralnici in veliko plezalnih sten. Stene so primerne za začetnike in najboljše plezalce. V plezalnem centru sem bil že večkrat na praznovanju. Drugega maja, 2. 5. 2023, je praznovala soseda Viki.

Franci G., 2. a

Ankaran

Ankaran je majhno mestece pri morju. Tam stanujeta moja nona Marina in nono Robert. Ko pridem v Ankaran na obisk, se igram z bratrancem in sestrično. Veliko ustvarjamo iz kartona in se lovimo v gozdu. Nona in nono vedno skuhata dobro kosilo. Radi jemo morske jedi. Na Primorskem se imamo lepo.

Vid. L., 2. a

Komenda

Komenda je staro cerkveno središče. V Komendi živi veliko mladih družin. Znana je po konjeništvu, čebelarstvu in lončarstvu. Imajo hipodrom. Včasih so imeli konjske dirke. Tam je tudi veliko kmetij. V Komendi živi kolesar Tadej Pogačar in nekaj mojih sorodnikov. Komenda je zelo lepa vas.

Mila Z., 2. a

Logatec

V Logatcu vsako leto tekmujejo navijaške skupine. Tam je letos nastopala tudi moja navijaška skupina Žabice. Zmagali smo in dobili medalje in pokal. Moj dedek ima službo v Logatcu. Moj bratec je hodil na plavalni tečaj v Logatec. V Logatcu imajo center za begunce. V tem kraju je Aerodium Logatec za letenje v vetrovniku.

Lara L., 2. a

Izola

Ko imamo čas, gremo v Izolo. Včasih je bila otok. V Izoli je ladjedelnica in velika marina. Tam rad lovim ribe. V Izoli je kopališče s peskom San Simon. Tam so našli staro rimsko vilo, mozaik in pomol. Malo naprej je plaža Bele skale. Tam nabiram lepe školjke. Rad grem v Izolo.

Nikola. K. J., 2. a

Vrhnika

Med počitnicami smo šli z družino kolesarit na Vrhniko. S kolesom sem se peljal po poti, kjer je nekoč vozil vlak. Med potjo sem v potoku videl race. Ustavili smo se v koloparku. Na progi sem užival. Privoščili smo si sladoled. Nazaj smo šli mimo reke Ljubljanice, do Zbirnega centra. Pot smo nadaljevali po makedamski cesti čez Ljubljansko barje do doma. Na izletu sem preživel lep dan z družino.

Jošt. R., 2. a

Ljubljana

Z družino smo se odpravili na Ljubljanski grad. Peljali smo se z vzpenjačo in vstopili na grajsko dvorišče. Ogledali smo si prvi Lutkovni muzej pri nas. Nato smo se po zavitih, kovinskih stopnicah povzpeli na razgledni stolp, ki je najvišja točka v mestu. Imeli smo najlepši pogled na Ljubljano. Na koncu smo odšli na palačinke in sok.

Katrina L., 2. a

Počitnice

Bila sem v živalskem vrtu. Opazovala sem živali. Moje najljubše živali so: žirafe, surikate in volkovi. Bila sem pri babici. Tam sem gledala risanke in z babico sva odšli na prehod. Moja babica živi v Ljubljani. Med vikendom sem bila tudi na morju. Ostale dni sem bila doma. Vozila sem se s kolesom in igrala s prijatelji. Najbolj všeč mi je bil obisk živalskega vrta z mojo družino.

Žana N., 2. a

Ljubljana

Ljubljana je znana po mostovih. Ljubljana je znana po Prešernovem trgu in Ljubljanskem gradu. Ljubljana ima tudi živalski vrt.

V družino smo šli v živalski vrt. Bila sem v ogradi. Srečala sem se z morskim levom. Morski lev mi je dal žogo. Vrgla sem mu jo v bazen. Dali so mi tarčo. Morski lev se je dotaknil tarče z nosom.

Alja V., 2. a

Ljubljana

Ljubljana je glavo mesto Slovenije. Skozi Ljubljano teče reka Ljubljanica. Župan mesta je Zoran Janković. Posebnosti mesta Ljubljane so: Zmajski most, Ljubljanski grad, Prešernov trg in park Tivoli. V Ljubljani je največji živalski vrt v Sloveniji.

Ljubljana ima zelo veliko zelene barve. Vsako nedeljo grem v Ljubljano. V Ljubljani imam babico in dedka.

Ana B., 2. a

Log

Log je malo večje naselje v Sloveniji. V naselju imamo tudi športni park Log. V športnem parku Log imamo: nogometno igrišče, igrišče za košarko in plezalno steno. Športni park je za nas zelo pomemben, ker se tam odvijajo tudi športne prireditve. Log sodi v občino Log – Dragomer. Župan občine je Miran Stanovnik. Med Logom in Dragomerjem je osnovna šola Log – Dragomer. Log se nahaja med Vrhniko in Ljubljano. Na Logu živi 1379 prebivalcev.

Svit I., 2. a

Ptuj

Ptuj je najstarejše slovensko mesto. Ptuj leži na severovzhodu Slovenije na Štajerskem. Skozi Ptuj teče reka Drava. Na Ptuju je največje umetno jezero. Imenuje se Ptujsko jezero. Znamenitosti Ptuja so vinska klet in Ptujski grad. Značilna pustna maska iz Ptuja je kurent. Tam govorijo v štajerskem narečju, na primer: kak si?, čuj, vun … Tam živita moja babi in moj dedi.

Aleks L., 2. a

Kočevje

Kočevje je mesto, kjer smo bili letos drugošolci v šoli v naravi. Okoli mesta teče reka Rinža. Po njej smo se vozili s kanuji. Kočevje je obdano s širnimi gozdovi. V pragozdu živi medved, največji predstavnik zveri. Znamenitost Kočevja je Rudniško jezero, ali tudi Kočevsko jezero. Okoli jezera je speljana učna pot. V jezeru živi veliko vrst rib.

Žana S., 2. a

Podplešivica

Majske počitnice sem preživel doma pri dedku in babici na Podplešivici. Vsako jutro sem hodil h kokoškam pobirat jajca. S prijatelji smo igrali nogomet. Na Podplešivici imamo kmetijo. Sam hodim pomagat našim sosedom, ki imajo veliko kmetijo. Na kmetiji imajo veliko živali. Babici in dedku sem pomagal saditi na njivi. Babica mi je spekla najboljši jabolčni štrudelj.

Vid. S., 2. a

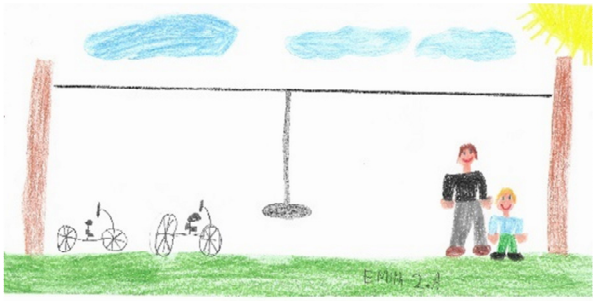

Notranje Gorice

Naselje Notranje Gorice je v občini Brezovica. V Notranjih Goricah se nahaja športni park Jama, kjer se zelo rad igram. Vozim se s kolesom ali izvajam trike s skirojem. Skozi naselje poteka železniška proga. V Notranjih Goricah je končana postaja mestnega avtobusa 6B. Blizu športnega parka je pošta in upravna enota. Zelo blizu je tudi OŠ Notranje Gorice in vrtec. V Notranjih Goricah je Dom za starejše občane in Tuš trgovski center. Čez cesto OŠ Notranje Gorice je picerija Pr Pavlet, kjer imajo zelo dobre pice.

Emin M., 2. a

Lokev

Lokev je naselje, kjer živita moja nona in moj nono. Velikokrat ju obiščem. V tem kraju je veliko trgovin in cerkev. Pri cerkvi je restavracija. Tam je bila zabava, ko je moja pranona praznovala rojstni dan. V Lokev pridejo tudi moje sestrične. Za igro s seboj prinesemo; jaz in Špela kotalke, Nuša skiro, Julija pa poganjavčka in skiro.

Tjaša V., 2. a

Maribor

Maribor je mesto na Štajerskem. V Mariboru je lepo. Maribor ima Pohorje, na katerem je smučišče. V Mariboru imam babi in brata.

Tija P., 2. a

Lipce

Moja babica in dedek živita na Gorenjskem v kraju Lipce. Mimo teče Sava Dolinka. Tam ni velikih stavb. Veliko polj je tam in kmetij. Zelo veliko narave je in tišine. Blizu je železniška postaja. Tam je počitniško naselje Perun. Babičina soseda ima psa. Rada hodim k njej in se igram s psom.

Zoja Bregant Perić, 2. b

Ljubljana

Moja babi in dedi živita v Ljubljani. Njun naslov je Vilharjeva 38. Peljali smo se s čolnom po Ljubljanici. Pihal je veter. Iz čolna smo videli školjke. Bile so na steni, kjer teče Ljubljanica. Videli smo tudi odpadke, ki jih mečejo ljudje. Na čolnu sem pil multi solo. Ko smo šli iz čolna, smo šli še v center. V centru smo šli na kavo. V Ljubljani na Prešernovem trgu je skoraj vedno veliko ljudi. Ko smo popili kavo, smo šli še na sprehod.

Juš Čamernik, 2. b

Na Ferjanki

Z družino smo šli na Ferjanko. Ferjanka je blizu naše hiše. Do Ferjanke hodimo pol ure. Na Ferjanki smo imeli piknik. Igrali smo se. Prišla je teta. Teta je nabirala gobe. Mamica je pomagala teti nabirati gobe. Ko sta končali, nas je mamica fotografirala.

Nahla Džanić, 2. b

V Podčetrtku

Šli smo na počitnice v Podčetrtek. Bivali smo v enem nadstropju hiše. V Podčetrtku smo lovili črička. Tam je veliko ovc. Šli smo na bazene. V Podčetrtku smo zakurili kres. Pekli smo hrenovke. Blizu Podčetrtka je grad Podsreda. Šli smo na Jelenov Greben. Tam smo hranili košute. Jelenov nismo smeli hraniti, ker je bil znak, da se ne približujemo jelenom.

Vita Fortuna, 2. b

V Trebnju

V Trebnju živita babi in dedi. Blizu babičine in dedijeve hiše je gostilna. V Trebnju imajo igrala. Pri babici in dedku imam gugalnici. Tam imam prijateljico. Tam imam tudi prijatelja. Je še majhen. V Trubnju se zabavam. Blizu Trebnja so Šmarješke toplice. V Šmarjeških toplicah sem plavala. Jedla sem piškote in jogurt. Ko smo pojedli, smo šli plavat. Medtem je prišla moja prijateljica Ema. Imela sem se zelo lepo.

Marija Gabrijel, 2. b

Sodevci

Moja babica in dedek živita v Sodevcih. Vas Sodevci je v Beli krajini. V Sodevcih imajo običaj zeleni Jurij. Zeleni Jurij je mlad fant, ki ga oblečejo v brezove veje. V Sodevcih sem bila na kresovanju. Blizu gozda je bil zelo velik kup lesa. Ko so kres zakurili, je bil zelo velik ogenj in nam je bilo zelo vroče. Spoznala sem tudi dve novi prijateljici.

Neja Jugovic, 2. b

Zmajski most

Zmajski most je v Ljubljani. Pod Zmajskim mostom teče reka Ljubljanica. Narejen je iz betona in ima železno ograjo. Ima štiri zelene zmaje. Na mostu ponoči svetijo lučke. Zmajski most mi je všeč, ker imajo zmaji odprta usta, da se jim vidijo zobje.

Tai Kaltak, 2. b

V Kranju

Moja babi in deda živita v Kranju. Ko se peljem v Kranj, vidim kip mamuta. Babičina hiša je zelo velika. Ko s sestrično Niko poleti prideva na počitnice, gremo na plezalno steno. Tam dobim stvari za plezanje. Dobim čelado in pas. Plezalna stena je zelo visoka. Pri babici in dedu se igramo pepčka. Pri njima za sladico jem češnje. Zelo mi je všeč pri njima.

Zala Kavčnik, 2. b

V Volčji jami

Opisala bom kraj, kjer živita moja babica in dedek. Kraj je Volčja Jama. To je blizu kraja Šmartno pri Litiji. Tam je veliko trave. Hiša je na hribu. Hiša je bolj na samem. Tam imam prijatelje in sestrično Klaro. V bližini je potok Reka, v katerem so raki. Tam se s prijatelji zelo veliko igramo.

Naja Kos, 2. b

V Novem mestu

Moja babi in dedi živita v Novem mestu. V Novem mestu teče reka Krka. Na drugi strani mosta lahko prideš v Novo mesto. Hiše so ob reki Krki. Babičina hiša ni pri reki, ampak je blizu mesta. V Novo mesto grem rada, ker so blizu babičine hiše igrala. V hiši nad babico in dedijem stanujejo sestrična Ula, bratranec Maj in teta Barbara. S sestrično Ulo in bratrancem Majem se rada igram.

Nuša Kristančič, 2. b

V Postojnski jami

Z mojo sestrico, mamico in atijem smo bili v Postojnski jami. Tam smo videli človeško ribico. Tam smo kupili zelen diamant. Ko smo se peljali z vlakom iz jame, smo videli reko Pivko, ki teče v jami. Videli smo netopirja, ki je visel na kapniku. Iz kapnika je padla vodna kapljica na moj nos.

Ažbe Kunstek, 2. b

Akvarij Piran

Z babico, dedijem in bratcem smo šli v Piran. Šli smo v Akvarij Piran. Videli smo ribe, morske konjičke, morske ježke, morske zvezde pa še kaj. V Akvariju Piran mi je dedi kupil ogrlico. Zraven sem zastonj dobila majhno školjko. Nato smo se sprehodili po Piranu. Hodili smo po tlakovcih ob obali. Za konec smo šli na sladoled.

Anika Majcen, 2. b

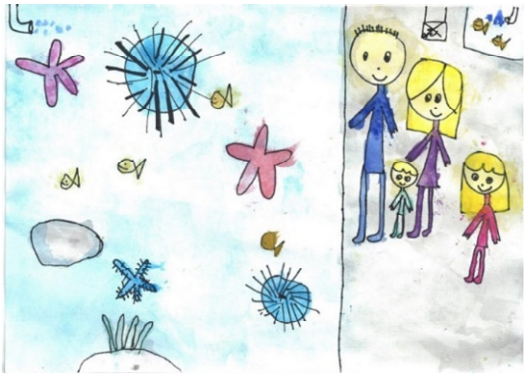

V Ormožu

Moja babi in dedek živita v Ormožu. Ormož je eno izmed najbolj starih mest v Sloveniji. Je blizu hrvaške meje. Znan je po goricah. Babi in dedi imata tudi gorice. Tam rastejo breskve, jabolka in hruške. Zraven njune hiše je kmetija. Babi dela breskov sok in kompot.

David Malavašič, 2. b

Na Ljubljanskem gradu

Z mami, očijem in sestrico smo šli na Ljubljanski grad. Do gradu smo šli peš. Med potjo sem videla ribnik. Prišli smo na grajsko dvorišče. Po stopnicah smo šli v stolp. Ogledali smo si razstavo. S sestrico sva se igrali na igralih. Šli smo jest v restavracijo.

Ela Midžan, 2. b

Pri babi in dediju na Drenovem Griču

Babi in dedi živita na Drenovem griču. Njuna hiša je blizu igrišča. Na tem igrišču treniram nogomet. Nogometni klub se imenuje NK Dren Vrhnika. Moja babica zelo dobro kuha. Babi in dedi znata šivati. Dedi zna šivati na roke in na stroj, babi pa samo na roke.

Lukas Rakoše, 2. b

Na Ferjanki

Ferjanka je na meji med Logom in Dragomerjem. Ferjanka je na hribu. Na Ferjanko velikokrat prihajajootroci s kolesi. Gledal sem, kako skačejo s kolesi. Na Ferjanki sem jedel golaž. Plezal sem po drevesu. Gledal sem, kako se Luna gunca.

Lucijan Ruf, 2. b

Pustolovski park Cukarca

Pustolovski park Cukarca je zgrajen v gozdu. Pred njim je zgrajena proga za motoriste in kolesarje. V Cukarci so nam najprej pokazali, kako se spustiš po jeklenih vrveh. Potem smo šli na preizkusni poligon, da smo preizkusili, kako to deluje. Imeli smo neke vrste pasove. Na tem pasu je vrv in na tej vrvi je varovalo. Šli smo plezat na proge. Jeklene vrvi so označene z barvami. Ko smo se naveličali, smo šli pojest pico in čips pa še kokice. Pili smo kokakolo. Potem smo šli nazaj na poligone. V tem parku je tudi igrišče za bovling, za križce in krogce ter štiri v vrsto. Igrali smo vse igre. Na poti domov smo se ustavili pri bratrancih. Tam smo pili kokakolo in jedli vaflje.

Oto Švigelj, 2. b

Pri babici v Mozirju

Moja babica živi v Mozirju. V Mozirju je reka Savinja in most. Moja babica ma rumeno hišo. Na oknih ima bele zavese. Na dvorišču ima tlakovce. Ima dosti rož. Zraven babičine hiše je igrišče in cerkev. Mi gremo velikokrat na igrišče in v trgovino. Pri babici velikokrat sekam drva. Potem jih naložim na samokolnico. Mami jih odpelje v delavnico in jaz jih zlagam na polico.

Peter Vehar, 2. b

Učenci 2. c razreda smo prijatelji

Moj prijatelj je Domen Luka. Z njim se rada gugava, smejeva, loviva, greva na plezalno steno. Zelo rada se igrava.

Ema Jakubovski, 2. c

Moja najboljša prijateljica Ana je zabavna. Z Ano se rada igram. Radi se skupaj gugava. Všeč mi je tudi, ko se pogovarjava. Z Ano si pomagava.

Zala Suhoveršnik, 2. c

Star je sedem let. Ime mu je Gal. Živi v Bevkah. Njegov naslov je Bevke 18a. Piše se Golob. Je nizek in suh. Hodi v 2.c razred. Njegove oči so sivo modre. Rad bere knjige. Ima zlate lase. Gal je moj prijatelj zato, ker je hecen, ker mi je podoben, ker se rada igrava.

Maj Ravbar, 2. c

Moj prijatelj je Maj. Zato, ker skoraj vsakič pridem na obisk, ker mi posoja stvari, ker se rada igrava, ker je prijazen. Ker sva najboljša prijatelja.

Gal Golob, 2. c

Mark rad igra nogomet. Rad posodi stvari. Skupaj bova šla v Bosno. Moj prijatelj je zabaven. Moj prijatelj je smešen. Moj prijatelj je lep. Moj prijatelj je prijazen.

Dženan Džebić Lepuzanović, 2. c

Moj prijatelj Dženan se rad pogovarja z mano. Rad se gugam z njim. Rad se lovim z njim. Dženan je zabaven. Dženan je prijazen.

Domen Luka Lajevec, 2. c

Moj prijatelj Tim ima rjave lase. Moj prijatelj Tim je star 7 let. Moj prijatelj Tim ima rjave oči. Moj prijatelj Tim ima rad šolo. Moj prijatelj Tim ima rad risanke.

Moj prijatelj je Tim, ker zna nogomet, ker zna narediti bele oči, ker dobro teče, ker zna košarko, ker se zna dobro boriti s palico.

Anže Vonča, 2. c

Moja prijateljica Maša. Ima rjave oči. Je suha. Piše se prebil in stara je 7 let. Ima rjave lase. Živi v Bevkah. Njeno najljubšo oblačilo so kratke hlače. Njena najljubša žival je pes. Njen najljubši predmet je likovna. Ima okrogel obraz. Maša mi je všeč zato, ker se z mano igra. Všeč mi je ker sva sošolki. Maša je prijazna, radi se pogovarjava. Rada mi pomaga.

Lara Gorjup, 2. c

Moj prijatelj Anže. Ima modre oči. Star je 8 let. Ima svetlo rjave lase. Je moj sošolec. Rad ima rdečo barvo. Bori se s palicami. Zna dobro igrati nogomet, zna dati lopatico ven, je močan, je hiter. Sva prijatelja.

Timon Tomšič, 2. c

Moja prijateljica Zala. Živi v Bevkah. Stara je 7 let. Piše se Suhoveršnik. Ima rjave oči, ima bratca Izaka. Oblečena je v črne hlače in v črno majico s konjičkom. Ima blond lase. Včasih pridem k njej na obisk. Ima lep nasmeh in hišno številko 79. Sva sosedi in včasih pridem k njej. Skupaj se igrava, imava iste lase in še oči. Je prijazna.

Ana Sofija Golomboš, 2. c

Moj prijatelj Danijel. Ime mu je Danijel. Piše se Brus. Star je sedem let. Hodi v drugi razred. Živi v Bevkah. Rad ima pomfri. Ima zeleno rjave oči. Oblečen je v zelene dolge hlače. Nosi sivo jopico. Njegova najljubša žival je muca.

Mark Ivanušec, 2. c

Moja prijateljica Zala ima rjave oči. Ima svetle lase. Piše se Suhoveršnik. Živi v Bevkah. Stara je 7 let. Ima kužka, ki ji je ime Tačka.

Ajda Jereb, 2. c

Moj prijatelj Domen ima blond lase in sivo majico. Star je 8 let. Je moj sošolec. Rad igra nogomet. Moj prijatelj ima rojstni dan 29. decembra. Moj prijatelj ima rad kostanj. Moj prijatelj rad teče. Moj prijatelj ima rad konje. Moj prijatelj ima rad galebe Moj prijatelj se rad pelje z barko. Moj prijatelj ima rad modro barvo. Moj prijatelj ima rad športno, imava skoraj iste copate. Oba imava modre oče. Moj prijatelj ima modro torbo. Rada se skupaj igrava.

Benjamin Umek, 2. c

Moj prijatelj ima blond lase. Moj prijatelj Benjamin ima 8 let. Je moj sošolec. Rada imava nogomet. Moj prijatelj ima rojstni dan 29. novembra. Moj prijatelj ima rad češnjo. Moj prijatelj rad hodi na sprehode. Benjamin ima rad pse. Moj prijatelj ima rad konje. Moj prijatelj se rad pelje z vlakom. Moj prijatelj Benjamin ima rad zeleno barvo. Moj prijatelj ima rad matematiko. Imava podobne copate. Oba imava modre oči. Moj prijatelj ima sivo torbo. Rada se igrava skupaj.

Domen Podboj, 2. c

Moja prijateljica Lara. Ima rjave oči. Stara je 7 let in najljubša žival je pes. Najljubši predmet je likovna.

Maša Prebil, 2. c

Moj prijatelj Mark. Ima rjave oči. Živi v Bevkah. Star je osem let. Rad igra nogomet. Zelo je prijazen. Rad ima rižev narastek. Ima rjave lase. Ime mu je Mark.

Danijel Brus, 2. c

ČE BI…

Če bi bila čarovnica bi začarala, da bi moja muca ponoči nehala nagajati.

Če bi bila čarovnica bi začarala 20 malih papagajev.

Če bi bila čarovnica, bi začarala 100 igrač dinozavrov.

Ema Jakubovski, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi bile vse punce vame, da bi bil bogataš, da bi bil ptica.

Danijel Brus, 2. c

Če bi bila čarovnica, bi delala napoje, da bi bili vsi najboljši prijatelji. Začarala bi, da bi bile vedno maškare. Da bi šla k Emi na obisk.

Zala Suhoveršnik, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi šel večkrat v Ameriko in da bi bil doma, da bi večkrat igral Minecraft.

Maj Ravbar, 2. c

Če bi bila čarovnica bi začarala pomlad. Če bi bila čarovnica bi začarala sonce. Če bi bila čarovnica bi začarala, da bi bili prijazni.

Ana Sofija Golomboš, 2. c

Če bi bila čarovnica bi začarala, da se Maša pozdravi. Če bi bila čarovnica bi začarala, da bi imela svojo sobo. Če bi bila čarovnica bi začarala, da bi imela rojstni dan.

Lara Gorjup, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi bila vsak dan likovna. Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi bil vsak dan šport. Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi bil vsak dan zunaj.

Anže Vonča, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi mi mami pustila it od vrat do vrat vprašati ali imate kaj za pusta hrusta, da bi delal napoje.

Domen Luka Lajevec, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi me imele punce rade. Če bi bil čarovnik bi začarala, da bi bila vsak dan športna. Če bi bil čarovnik bi delal posebne napoje.

Benjamin Umek, 2. c

Če bi bila čarovnica bi začarala Arneta, Nikolo in Lana v žabe. Če bi bila čarovnica bi začarala fanta, ki mi je všeč, da se bi tudi on zaljubil v mene. Če bi bila čarovnica bi začarala, da bi bila Ajda bolj prijazna.

Tisa Poljšak, 2. c

Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi bil cel razred prijazen do vseh. Če bi bil čarovnik bi šla s Timonom na morje plavati in se vozila z mojo barko. Če bi bil čarovnik bi začaral, da bi se z atijem vozil s kolesom.

Domen Podboj, 2. c

Učenci 3. a razreda smo raziskovali Slovenijo

S pomočjo zemljevida smo pri pouku SPO raziskovali Slovenijo. Učenci 3. A so napisali, kje vse so že bili.

Večkrat grem na Ptuj, ker je tam včasih živela moja babica Danica. Naš vikend stoji v majhni vasi. Tam so travniki, polja, vinogradi in kmetije. Poleti rastejo sončnice, koruza in oljna repica. Tam so tudi hribi. Ko smo na Ptuju, gremo radi v center mesta in na Ptujski grad. Tam mi je najbolj všeč zbirka starega orožja. Rada se grem kopat v Ptujske terme. Njihova tradicionalna jed je Haloška gibanica.

Lucija Begić, 3. a

Z mami Danijelo in s prijateljicami smo šli na Ljubljanski grad. Na grad smo se povzpeli z vzpenjačo. V notranjosti gradu sem videl različne slike. Tam smo pojedli sladoled. Ogledali smo si tudi stolp. Tam je zelo pihalo. Ko sem pogledal navzdol, je bilo zelo visoko. Z gradu smo šli peš čez gozd. Bilo mi je zelo zanimivo in dobro.

Jaka Dittrich, 3. a

Februarja smo bili na počitnicah v Kranjski Gori. Z mamico Leo, atijem Matejem in sestrico Lio smo pet dni smučali. Smučišče ima različne proge in sedežnice. Najraje sem se vozila po progi Mojca. Imela sem belo čelado z roza rožami ob strani ter elan smuči. Spali in jedli smo v leseni hiški. Z mamico sva pekli piškote.

Mia Grudnik, 3. a

Septembra smo tretješolci z avtobusom šli v šolo v naravi v Sečo. Tam smo imeli bungalove, kjer smo prespali. Fantje so spali v enem, punce v drugem. Blizu je bila še hiša CŠOD Burja. Tam je bila kuhinja, kjer smo jedli. Imeli smo zajtrk, kosilo ter večerjo. Blizu je bil bazen, kjer smo imeli plavalne vaje. Plavalni tečaj smo imeli 5 dni. Z nami so bili učitelji Polonca, Špela, Domen in Andreja. Razdelili smo se v dve skupini. Bila sem v 1. skupini. Kadar je ena skupina plavala, je druga skupina raziskovala okolico doma. Ogledali smo si morje, soline ter merili temperaturo zraka. Zvečer smo imeli ples. Staršem smo napisali razglednico.

Neja Janković, 3. a

Med poletnimi počitnicami sem se z družino odpravila v Piran. Pot z avtom je bila dolga. En teden smo preživeli na kmetiji. Tam sem dobila novo prijateljico s katero sva jahali konje. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo bili v Piranskem akvariju. Prišli so novinarji, da bi posneli obiskovalce zraven akvarija. Skupaj z otroki sem se postavila v vrsto. Ko sem bila na vrsti, sem povedala, da imam rada delfine, morske konjičke in želve. Naslednji dan je bila objava na TV pri poročilih. Povedali so, da je bilo v Piranskem akvariju približno tisoč ljudi. Takrat sem se pojavila jaz in govorila. Bila sem ponosna nase, da sem bila tako pogumna.

Sofija König, 3. a

Z družino smo šli Postojno. Z vodičem smo si ogledali Postojnsko jamo. Z vlakcem smo se peljali po jami in si ogledovali kapnike. Videl sem veliko stalaktitov, stalagmitov, zaves in stebrov. V veliki dvorani so bile tri človeške ribice. V jami mi je bilo hladno. Kupili smo kristale. Jaz sem izbral modrega, sestra Lana rdečega, mami Marija oranžnega in oči Niko zelenega.

Rok Kvas, 3. a

Za božič smo bili s starši v Bohinju, saj imamo tam apartma. Tri dni smo smučali na Voglu. Bilo je veliko snega in sonca. S prijateljem Svitom sva najprej opazovala smučarje v snežnem parku, kako so skakali. Opogumila sva se in tudi sama poskusila na majhni skakalnici. Zelo sem užival. Po smučanju smo se hodili kopat v bazen v Bohinjski Bistrici.

Erik Mrak, 3. a

Z družino smo bili v Bovcu. Tam sem zagledal reko Sočo, ki je zelene in modre barve. V kraju Most na Soči smo se v jezeru vozili s kajakom in kopali. S svojo sestro Emo sva veslala. Kasneje smo se odpravili še na Vršič. Tam smo si vse ogledali in nato šli domov.

Jernej Sojer, 3. a

V nedeljo 28. 5. 2023 smo s starši odšli v Lipico. Za Lipico je značilno, da se imenuje po lipah. Lipica ima zelo veliko lipicancev. Lipicanec je nastal iz drugih konjev. Lipicanke in lipicanci so ločeni. Lipicanci se pogosto stepejo, nekateri tudi do smrti. Stari hlevi so bolj na jugo-zahodni strani, novi pa na severno-vzhodni strani. Tam je tudi muzej. V muzeju je stara uniforma, konj na katerega se lahko usedeš ter tabla, kjer je pisalo, koliko vrst konjev obstaja. Bila je tudi trgovina s spominki. Potem smo šli na prestavo konj. Pokazali so kaj vse znajo konji. Predstava je trajala eno uro. Ta dan mi je bil zelo všeč. Za vedno mi bo ostal v spominu.

Ela Teržan, 3. a

Med prvomajskimi počitnicami sem obiskal Portorož. Tam sem videl galebe. Igral sem nogomet na mivki. Potem smo šli na sladoled. Kljub temu, da je bila mrzla voda, sem se kopal v morju. Na Portoroški cesti sem videl veliko dobrih avtomobilov, kot so: ferrari, lamborghini, ursus. Mesto Portorož mi je bilo zelo všeč.

Aleksandar Tojić, 3. a

Bil sem na Blejskem gradu. Od tam sem videl Blejsko jezero. Jedel sem zelo okusno blejsko kremšnito. Priporočam tudi vam, da ga obiščete, saj ima zelo lep razgled.

Anže Werk, 3. a

Med jesenskimi počitnicami smo z avtom šli v Prekmurje. Ko smo prišli do reke Mure, smo se peljali s čolnom po Muri. V vodi sem videl plavati ribe. Nato smo šli na sladoled in na sprehod po gozdičku. Kasneje smo šli do Babičevega mlina, kjer meljejo pšenico. Kupili smo nekaj moke. Potem smo šli v Moravske toplice. Pogovarjali smo se z lastnikom hotela. Ponudil nam je sok in dal bone za Terme 300. Ko smo vse razpakirali, smo se šli kopat. Veliko sem plaval.

Filip Zorc, 3. a

Z mami Vesno sva šli izlet na Gorenjsko. Najprej sva šli v Čebelarski muzej v Radovljici. Tam sem videla žive čebele ter kako pridobivajo med. Ogledali sva si film o čebelah. Bil je v gorenjskem narečju, zato sem brala podnapise, da sem sploh razumela. Obiskali sva zelo znano čokoladnico Cukrček. Kupili sva praline in veliko čokolado z borovnicami. V naslednji trgovini sva kupile še različna mazila.

Lara Židanek, 3. a

Svoje znanje o Sloveniji smo preverili s pomočjo igre Pot po Sloveniji in Moja Slovenija Junior.

V sklopu projekta Pišem z roko smo pisali pisma prijateljem v OŠ Apače. Zelo smo se razveselili njihovih pisem nazaj. Dobili smo nove prijatelje.

3. b razred bo poletel nad Slovenijo

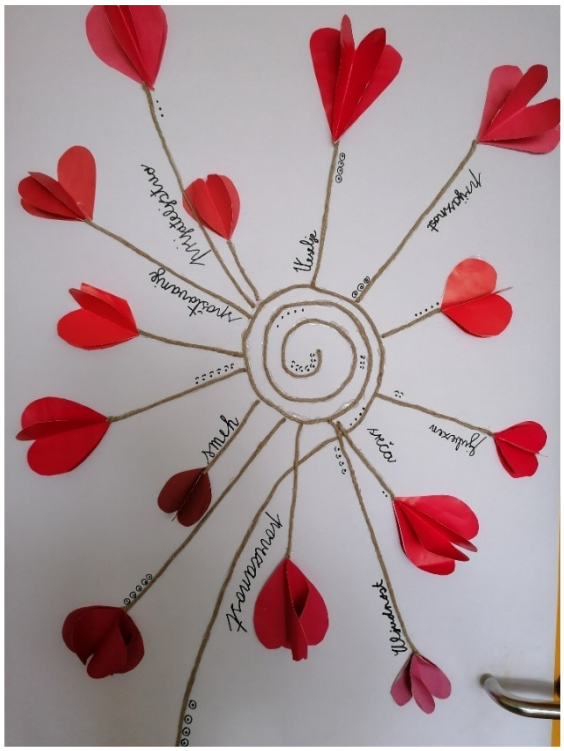

Učenci 3. b razreda smo čez celo leto gradili spoštljive odnose, medsebojno povezanost in prijateljstvo. Tako smo med drugim ustvarili srčke, kjer smo izpostavili zavedanje o prijateljskem, spoštljivem in odgovornem odnosu.

Z učenci iz OŠ Dragomelj smo si dopisovali s skrivnim prijateljem. Na koncu šolskega leta smo si izmenjali zapestnice prijateljstva.

Učenci 3. a in 3. b razreda smo krepili dobre medsebojne odnose tako, da smo pisali prijazna sporočila in zahvale drug drugemu.

Ustvarili pa smo tudi Recept za prijazno šolo. Zapisali smo dejanja, ki prispevajo, da se v šoli počutimo dobro in tista dejanja, zaradi katerih se počutimo slabo.

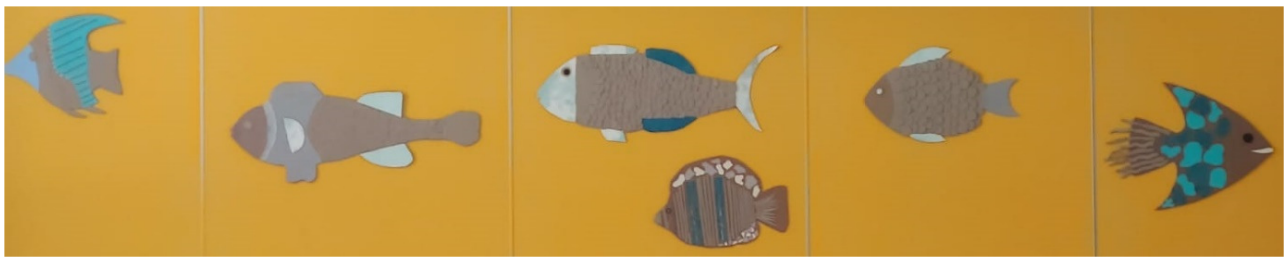

Učenci 3. b-razreda so se medsebojno povezovali z učenci 9. razreda pri matematiki ter učenci 8. b-razreda, kjer so pri likovni umetnosti ustvarjali likovno nalogo relief z motivom riba.

Razglednice iz Slovenije 3. c razreda

Učenci 3. c smo potovali po Sloveniji in raziskali nekaj najlepših kotičkov naše čudovite države.

Preberi ali smo razglednico poslali tudi tebi.

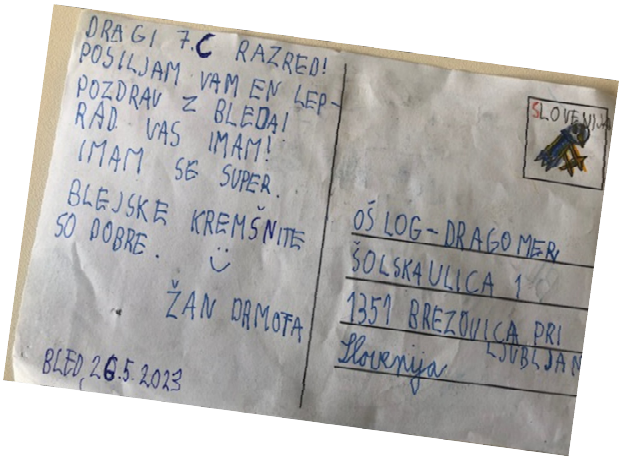

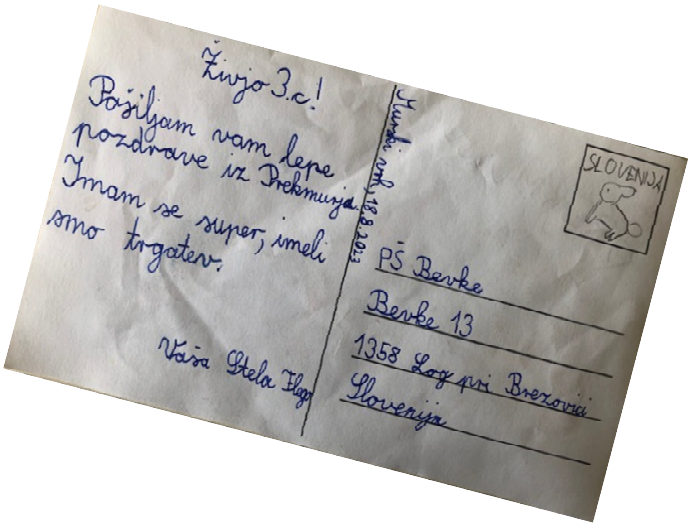

IZOLA

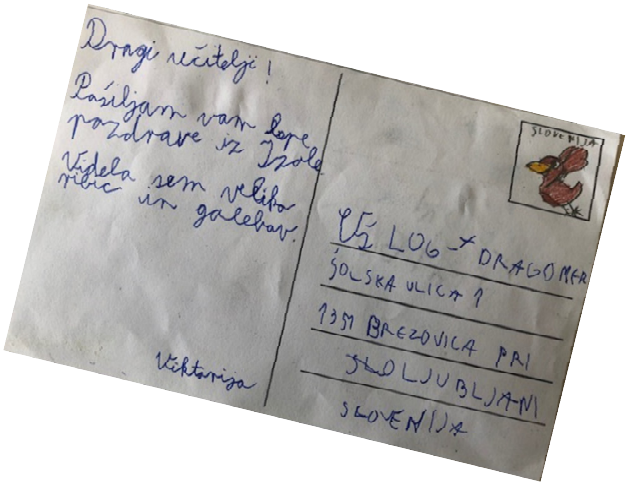
Dragi učitelji!
Pošiljam vam lepe pozdrave iz Izole.
Videla sem veliko ribic in galebov.
Viktorija
SLOVENIJA
OŠ LOG - DRAGOMER
ŠOLSKA ULICA 1
1351 BREZOVICA PRI
LJUBLJANI
SLOVENIJA

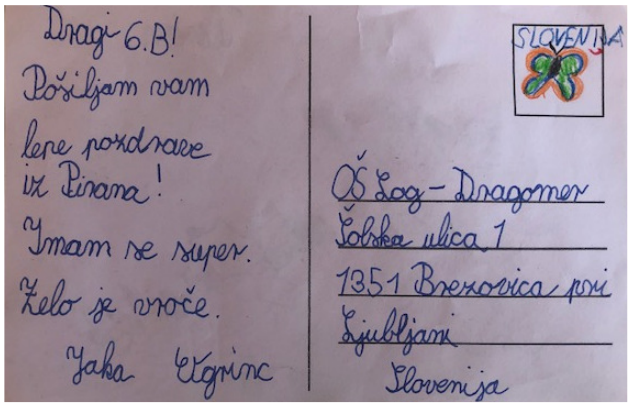
Dragi 6.B!
Pošiljam vam
lepe pozdrave
iz Pirana!
Imam se super.
Želo je vroče.
Jaka Kopinc
SLOVENIJA
OŠ Log - Dragomer
Šolska ulica 1
1351 Brezovica pri
Ljubljani
Slovenija

Piran

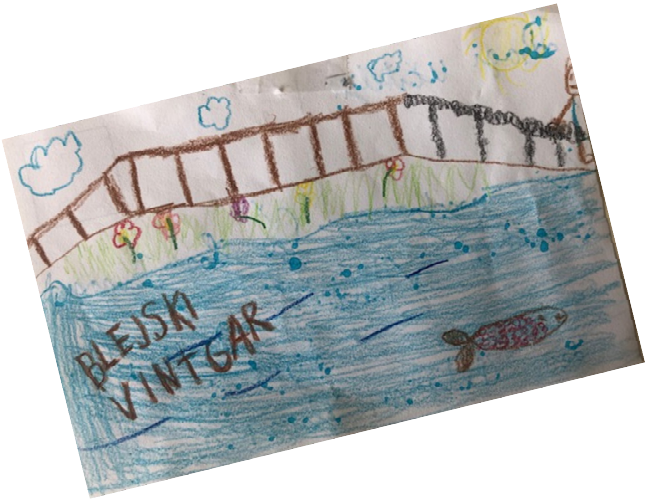
BLEJSKI
VINTGAR

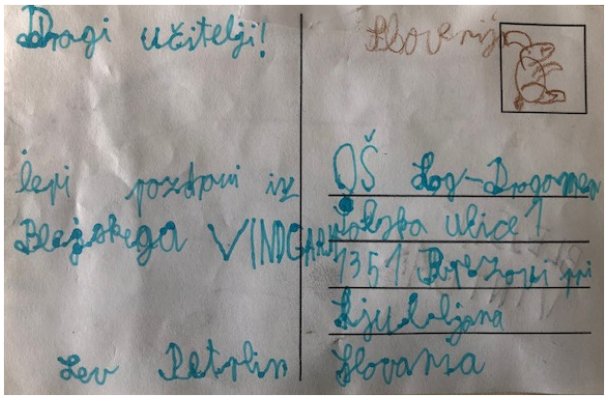
Dragi učitelji!
lepi pozdravi iz
Blejskega VINTGARJA
Lev Petrlin
Slovenija
OŠ Log-Dragomer
Šolska ulica 1
1351 Brezovica pri
Ljubljana
Slovenia

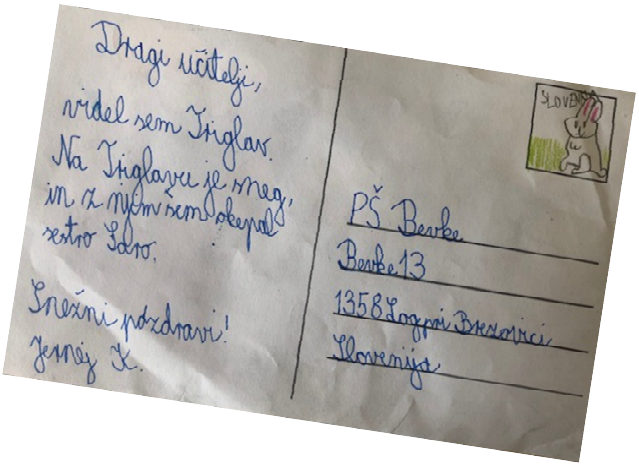
Dragi učitelji,
videl sem Triglav.
Na Triglavu je sneg,
in z nekim sem skepal
sestro Saro.
Snežni pozdravi!
Jernej K.
SLOVENIJA
PŠ Borke
Borke 13
1358 Log pri Brezovici
Slovenija

TRIGLAV
2.864m

PTUJ

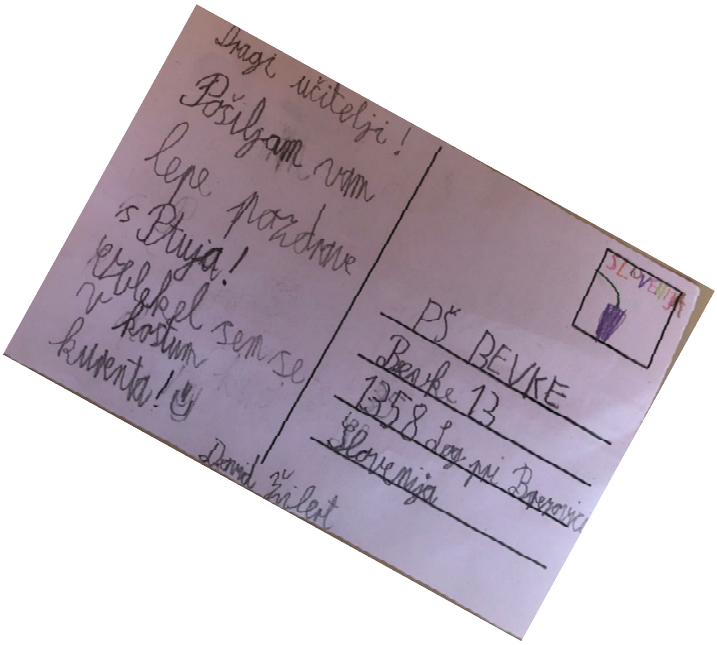
Dragi učitelji!
Pošiljam vam lepe pozdrave s Ptuja!
Izbral sem si kostum kuverta!
David 2. razred
SLOVENIJA
PŠ BEVKE
Bevke 13
1358 Log pri Brezovici
Slovenija

Dragi 1.c!
Pošiljam vam lepe pozdrave iz Ljubljanskega gradu.
Vid iz Bevk
SLOVENIJA
PŠ Bevke
Bevke 13
1358 Log pri Brezovici
Slovenija

Ljubljanski Grad

LIPICA

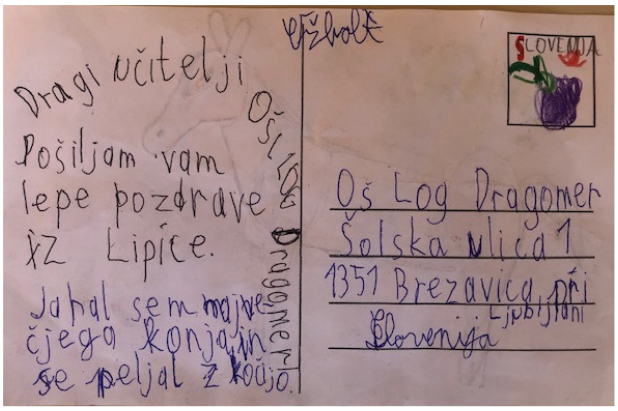
Dragi učitelji
Pošiljam vam lepe pozdrave iz Lipice.
Jahal sem največjega konja in se peljal z kočijo.
Oš Log Dragomer
SLOVENIJA
Oš Log Dragomer
Šolska ulica 1
1351 Brezovica pri Ljubljani
Slovenija

Dogodivščine četrtošolcev

Obisk Gimnastičnega centra Ljubljana

Nekega dne smo se s šolo odpravili v Gimnastični center Ljubljana. Najprej smo odšli v garderobo in si oblekli športno majico, športne hlače in športne copate. Nato so nam pokazali veliko telovadnico, kjer so bili trampolini, penice in blazine. Odpravili smo se na blazine. Dobili smo tudi kolebnico. Razdelili smo se v tri skupine, jaz sem bil v tretji. Skupina tri se je najprej odpravila na manjši trampolin, tam smo skakali na blazine. Naslednje so bile vaje za moč in bilo je zelo težko. Potem smo bili končno na vrsti za veliki trampolin. Bilo je zelo zabavno, ker smo delali prevale, lahko tudi salte. Na koncu so nas za nagrado spustili v penice, tudi tam je bilo zelo zabavno. Nato smo se odpravili v garderobo in se preoblekli, pojedli malico in se z avtobusom odpeljali nazaj v šolo. Bil je lep, športen in zelo zanimiv dan.

Ožbej Goričar, 4. a

Mark Muhovic, 4. a

Obiskali smo Šolski muzej

V zimskem času smo s šolo odšli v muzej stare šole. Ko smo prispeli, smo odložili nahrbtnike, si nadeli stara oblačila in odšli v starinsko učilnico. Tam smo se posedli na eno polovico fantje, na drugo pa dekleta. Imeli smo učno uro lepopisa. Če nismo bili pridni, smo morali klečati na koruzi. Če si hotel odgovoriti na vprašanje, si moral vstati in šele nato odgovoriti. Po končani uri nas je vodička odpeljala v drug del muzeja. Tam nam je pokazala evolucijo šolskih potrebščin. Učenci in učenke nekoč so imeli drugačne šolske pripomočke kot mi danes. Papir, ki so ga takrat uporabljali, je bil narejen iz papirusa.

Nika Klepec, 4. a

Šolski dan gimnastike

Na začetku pomladi smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano v Gimnastični center. Tam smo spoznali uspešnega slovenskega gimnastičarja Mitja Petkovška. Z njim smo se pogovarjali o gimnastiki, o različnih vajah in treningu. Spoznali smo tudi dve mladi ritmični gimnastičarki, ki sta ravnokar imeli trening. Razdelili smo se v skupine in delali različne vaje. Prva skupina je delala gimnastične vaje, druga skupina pa je skakala s kolebnicami. Zelo smo se trudili in šlo nam je še kar dobro. Po malici in kratkem počitku smo skupine zamenjali. Proti koncu smo bili že kar utrujeni, a nismo obupali. Počasi smo zaključili in počakali na nagrado, ki je bila skok v bazen z mehko peno in obmetavanje z njo. Domov smo odšli utrujeni, a veseli, da smo preživeli lep športni dan.

Ajda Remškar, 4. a

Jaka Miklič, 4. a

Jaka Miklič, 4. a

Opera Picko in Packo

Za kulturni dan smo se z avtobusom odpeljali v Ljubljano v SNG Opera in balet, kjer smo si ogledali in poslušali otroško opero Picko in Packo. Ker smo si opero ogledali v imenitni dvorani ljubljanske opere, smo se morali lepo obleči.

V šolo smo prišli ob 8.15 in imeli malico. Nato smo se morali razporediti v pare, fant in punca in se posesti na avtobus. Do Ljubljane smo se vozili malo časa, vendar se je zdelo, kot da se vozimo sto let, saj nisem smel sedeti poleg svojih prijateljev.

Ko smo prišli v Ljubljano, smo prehodili kratko pot do Opere. V dvorani smo se posedli in v velikem pričakovanju čakali na začetek opere Picko in Packo. Opera je bila zanimiva in hkrati malo hecna, saj sta Picko in Packo ušpičila veliko lumparij. Najbolj mi je v spominu ostalo, ko sta ukradla pečeno kokoš in jo pojedla.

Po končani operi smo odšli nazaj v Dragomer. V šoli smo imeli kosilo, nato pa smo odšli domov. Še vedno se včasih spomnim na lumparije, ki sta jih ušpičila Picko in Packo in se od srca nasmejem.

Bor Rupnik, 4. a

Dan v Gimnastičnem centru v Ljubljani

Spomladi smo odšli v Gimnastični center Ljubljana. Zjutraj smo se zbrali v šoli, si razdelili malico, potem pa nas je avtobus odpeljal v Ljubljano.

Ko smo se preoblekli v športna oblačila, smo odšli s trenerjem v telovadnico. Tam smo se skupaj ogreli in naredili nekaj osnovnih vaj. Nato so nam pokazali še bolj zahtevne vaje, ki jih je potrebno vsak dan trenirati. Spoznali smo tudi prvaka gimnastike. Pokazal nam je, kako je prišel do mišic, naredil je tudi helikopter na glavi.

Ko je bila ura za odhod, smo se poslovili, se preoblekli v sveža oblačila in odšli na avtobus, ki nas je peljal v šolo. V gimnastičnem centru mi je bilo zelo všeč, zato ker sem izvedel veliko zanimivega in se tudi naučil nekaj novih gimnastičnih prvin. Dan mi je bil zelo všeč, čeprav je bil kar malo naporen.

Jaka Burjak, 4. a

Obisk Šolskega muzeja

Jeseni smo šli s šolo v šolski muzej. Tja smo se odpeljali z avtobusom. Ko smo izstopili, smo še malo pešačili, a smo hitro prišli do muzeja. Tam smo se razdelili v dve skupini. Prva skupina se je vrnila v stare čase, saj smo skupaj preživeli učno uro tako, kot so jo naše prababice in pradedki. Druga skupina pa je spoznavala razvoj šole na Slovenskem od samega začetka. Nato sta se skupini zamenjali.

Na koncu smo vsi skupaj odšli do avtobusne postaje in se odpravili nazaj v šolo. V šoli smo reševali učne liste o šoli nekoč.

Lani Blagajčević, 4. a

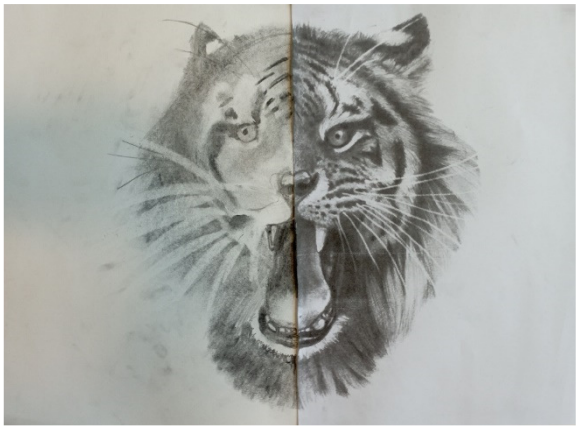

Viktoria Bilandžič, 4. a

Pika Rakoše, 4. a

Bili smo v Gimnastičnem centru

S šolo smo se odpravili v Gimnastični center Ljubljana. V stavbi sta bili dve garderobi. 4. a je bil v prvi.

V telovadnici smo vadili po postajah. Na prvi postaji smo izvajali vaje z obročem in kolebnico. Na drugi postaji smo skakali v daljino. Na tretji postaji smo skakali na trampolinu.

Po prvem delu smo pojedli malico, nato pa nadaljevali s postajami. Čakala nas je še četrta postaja, kjer smo skakali v višino. Na koncu športnega dne smo lahko za nagrado, ker smo pridno trenirali, skakali v penice.

Ob 12.00 smo se odpravili proti šoli, kjer smo pojedli kosilo. Ta dan je bil zelo zabaven.

Lovro Slaviček, 4. a

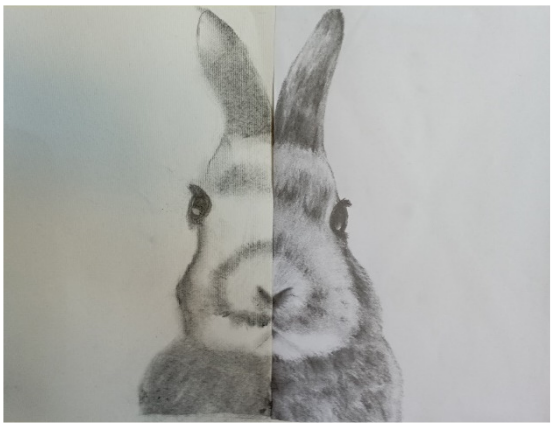

Nika Gračner, 4. a

Gimnastični center Ljubljana

V spomladanskem času smo šli s četrtima razredoma v Gimnastični center Ljubljana. Najprej smo se vsi skupaj dobro ogreli, da se ne bi kdo poškodoval. Potem smo se razdelili v štiri skupine in vsaka skupina je imela svojega mentorja. Pri prvem mentorju si moral iti čez poligon in narediti vaje na trampolinu. Pri drugem si moral delati vaje na gimnastični bradlji in na trampolinu narediti skrčko in osnovni skok. Ko sem izvedel to vajo, sem se na trampolinu spotaknil in padel. Začela mi je teči kri. Potem so mi dali obliž in že sem lahko telovadil naprej. Pri tretjem mentorju si v prvem delu moral teči po trampolinu in na koncu skočiti na kocko, v drugem delu pa si moral steči po odskočnem traku, skočiti na kocko in narediti zajčji skok. Pri četrtem mentorju si moral delati vaje s kolebnico, kar je bilo za veliko učencev pravo mučenje. Na koncu smo se igrali igro dan noč. Za nagrado, ker smo prizadevno telovadili, smo skakali v penice. Nato smo se odpeljali nazaj v šolo, kjer so nas že čakali starši.

Jaka Miklič, 4. a

Jaka Miklič, 4. a

Nik Muhovic, 4. a

V opero

S šolo smo se odpravili v SNG Opera in balet Ljubljana. Oblečeni smo bili v elegantna, črna oblačila. V šoli smo pojedli malico, nato pa se odpeljali v Opero.

Ko smo prispeli, smo se posedli na označene sedeže. Ogledali smo si opero Picko in Packo. Po ogledu smo se sprehodili do avtobusne postaje. Pred šolo so nas čakali starši.

Viktoria Bilandžić, 4. a

Obisk Šolskega muzeja

Jeseni smo z učiteljico in sošolci obiskali šolski muzej. Ko smo prispeli v muzej, smo imeli učno uro lepopisa. Naučili smo se lepopisne črke. Ko se je ura končala, smo pojedli malico. Nato smo se odpravili v drug del muzeja. Tam smo spoznali, kdo je v Sloveniji uvedel obvezno šolanje. Videli smo, kako so otroke v šoli nekoč kaznovali. Povedali so nam tudi, da so bile torbe najprej lesene. Poleti so učenci v šolo hodili bosi. Niso imeli zvezkov, temveč tablice na katere so pisali s kredami.

V šolskem muzeju sem se imela zelo lepo.

Špela Volk, 4. a

Opera Picko in Packo

Jeseni smo se s šolo odpravili v ljubljansko opero. Izpred šole smo se odpeljali z avtobusom. Med predstavo nismo smeli klepetati. Zgodba, ki so jo igrali in peli, je bila zelo smešna, tako da smo se veliko smejali. Smejale so se tudi učiteljice. Po koncu predstave smo vstali in močno zaploskali.

V šolo smo prišli utrujeni in lačni, a na srečo so nas kuharji pričakali z dobrim kosilom.

Mark Muhovic, 4. a

Obisk Šolskega muzeja

Z avtobusom smo se odpeljali v Ljubljano. Hitro smo prispeli do muzeja. Tam smo odložili nahrbtnike in jakne. Razdelili smo se v dve skupini. Prva je šla pogledat šolske pripomočke, ki so jih nekoč učenci uporabljali pri pouku. Razložili so nam tudi, kako so se učenci nekoč učili. Druga skupina pa se je odpravila k pouku, kot so ga poznali učenci nekoč. V učilnico je stopila zelo jezna učiteljica. Celo uro je bila zelo stroga. Po končani uri smo pojedli malico.

V šolskem muzeju je bilo zelo zanimivo.

Nik Muhovic, 4. a

Učenci 4. b smo pisali pesmi Haiku.

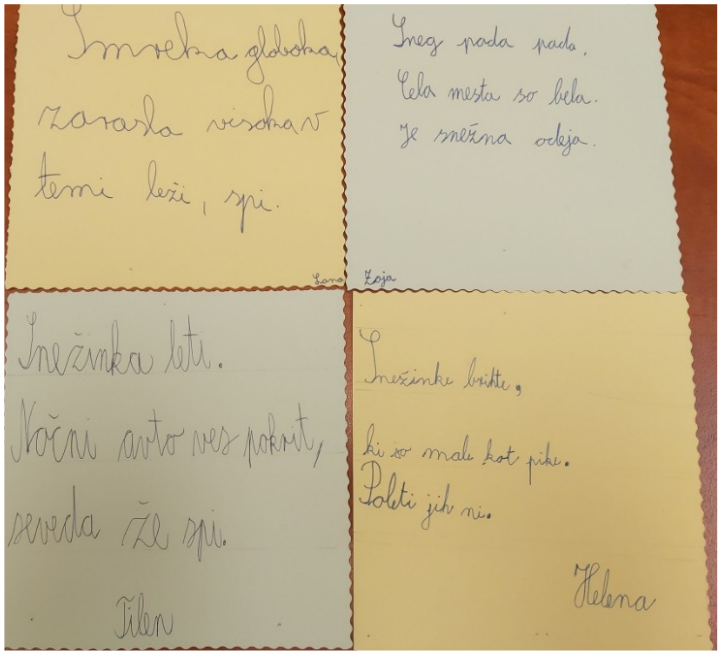

Zimsko spanje
pravo sen potovanje,
ker je medvedje.

Cecilija

Male, vesele
so padle v dlan in se
stopile, mile.

Lana

Sonce odhaja,
za hišo sneg zapada,
luna prihaja.

Helena

Lepotice so
potice, ki so slastne
kot palačinke.

Zarja

To lepota je.
So prekmurske bajtice.
Gledamo v noč.

Cecilija

Štorklja na hiši.
Sonce pripeka močno.
Plavam v Muri.

Enej

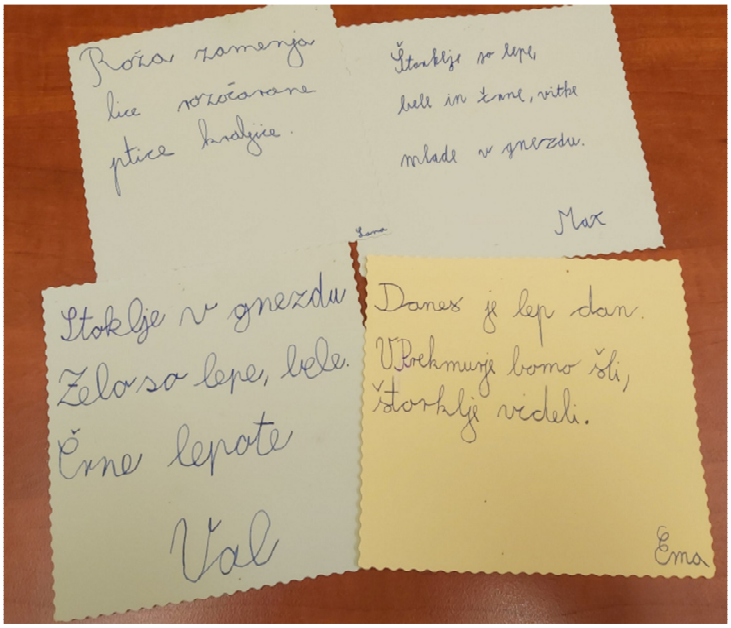

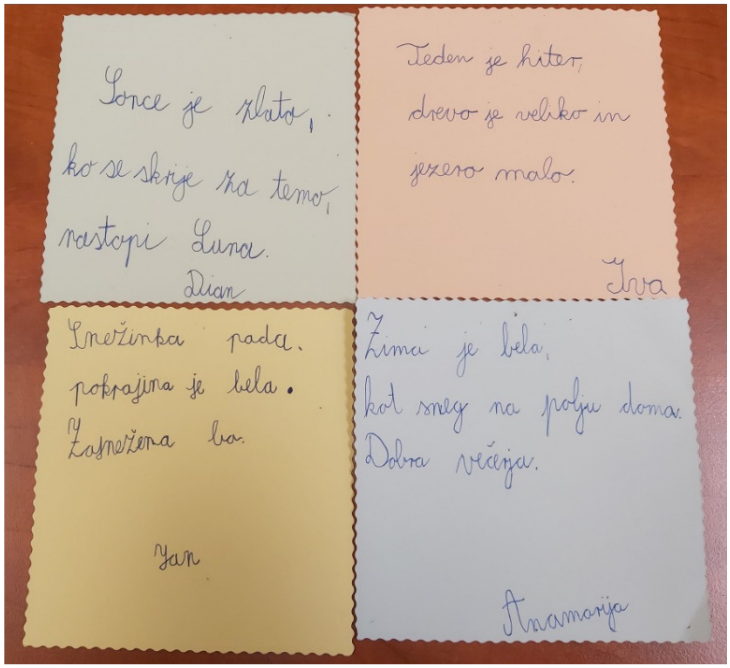

Zima prihaja,
žled in sneg nam prinaša,
dneve pa krajša.

Ema

Zima je bela.
Otroci veseli so.
Rada se sankam.

Eva

Snežinka pada
iz nebesne votline.
Srečni ljudje so.

Cecilija

Snežinke drse,
dež jih že podi nazaj.
Spet je topel dan.

Izak

Snežinke male.
Zvezdice padle so na
Zemljo prelepo.

Cecilija

Zemlja je lepa,
ko snežinke belice
padajo na tla.

Zala

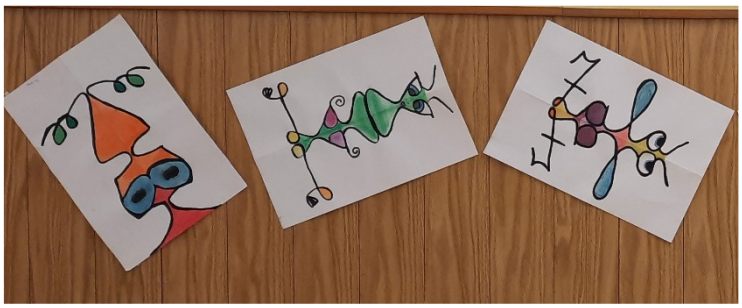

Naša hiša je
lepa kot modri kristal.
Kristal mi je lep.

Cecilija

Lepotice so
potice, gibanice,
kot ptice ice.

Imran

Seme padlo je
v naše rodno mesto.
Zdaj tam drevo je.

Cecilija

Zemlja in Luna
s planeti krožijo
okoli Sonca.

Enej

Zlato leto je,
prišlo v deželo je.
Mi pa smo srečni.

Cecilija

Max je žalosten,
Miha je pa zavriskal
in Tjaž je vesel.

Tjaž

Zala Kušar, 4. b

Iva Vuković Verbič, 4. b

GOZDNE OLIMPIJSKE IGRE

Dian

MAMA, MAMA....
JUTRI SE V GOZDU ORVIJAJO OLIMPIJSKE IGRE!
LAHKO GREMO
ZAKAJ PA NE!
START
VAU, KDO MISLIŠ DABO ZMAGAL
KOBILICA
HAHA BOŠ ŽE VIDEL MEDVED
KAJ MALA VEVERICA BO PLEZALA Z MENOJ?
START
VAU
KIKI KAJ DELAŠ?
PLAVAM, HOČEM POSTATI PLAVALEC KOT RIBE
ZAJČEK, KAJ DELAŠ? ZAJCI VENDAR NE PLAVAJO
UTONIL BOŠ KIKI!

JOJ, LJUBI ZAJČKI MOJI, PAZITE NASE! ZDAJ PA SPAT.
ŠE DOBRO DA JE BILA STARA RACA V RIBNIKU IN GA REŠILA
MAMA, KIKI JE DANES SKORAJ UTONIL.
STARA RACA IMA PRAV, NISEM PLAVALEC, TEKAČ SEM! HOČEM ZMAGATI V TEKU NA GOZDNIH OI!
KIKI KAJ MORIŠ PO GOZDU?
HOČEM POSTATI NAJHITREJŠI TEKAČ V GOZDU IN ZMAGATI NA OLIMPIJSKIH IGRAH!
KAJ NISI ŠE PREMLAD KIKI? TEKMUJEJO RES DOBRI TEKAČI!
MAMA, KMALU SE BODO V GOZDU ODVIJALE NOVE OI IN JAZ BI RAD TEKMOVAL V TEKU!
VELIKO SEM VADIL, ZMAGAL BOM
START
VOMM
OJOJ MI BO USPELO?

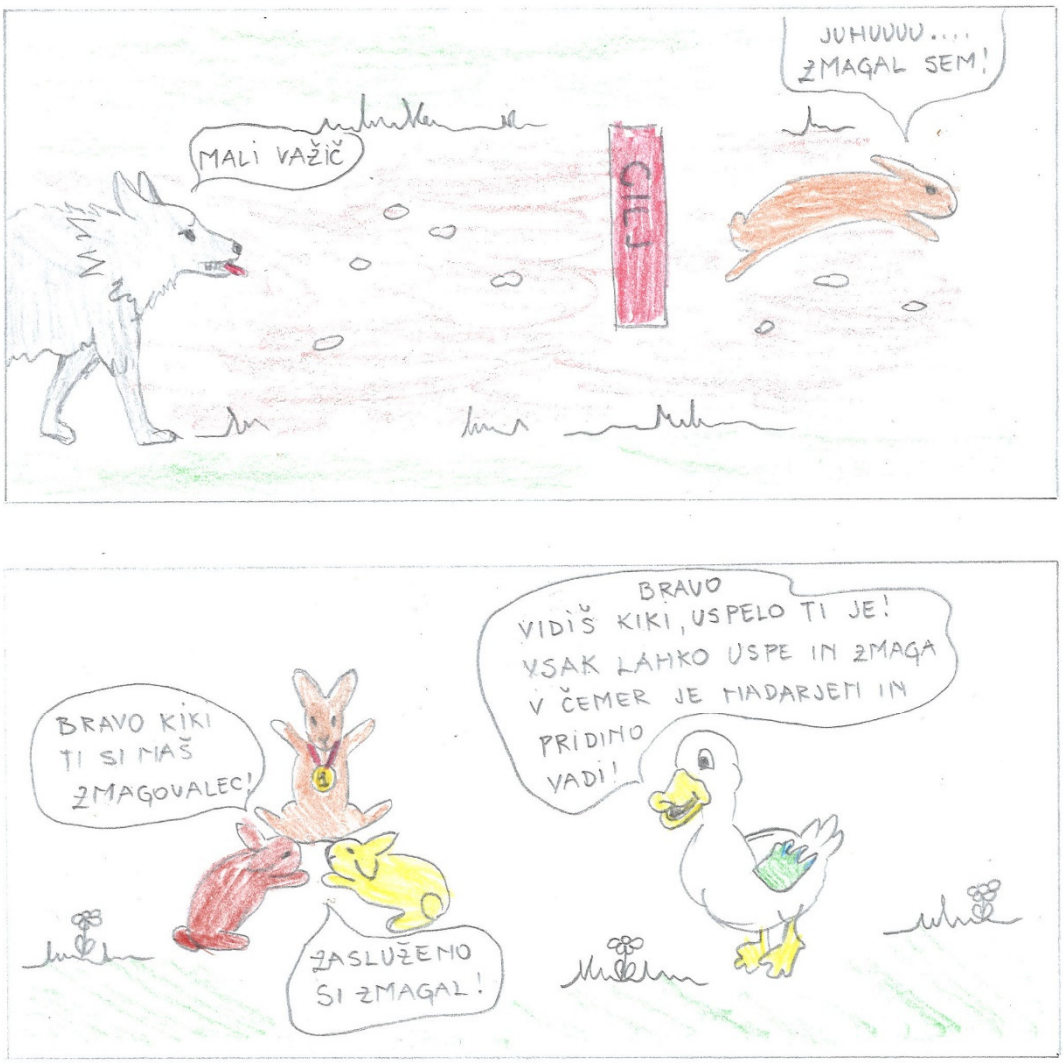

Dian Djipan, 4. b

Učenci 4. c razreda smo obiskali kar nekaj krajev po Sloveniji. Več o njih izveste v našem prispevku.

Bevke

Živim v eni od najlepših vasic na obrobju Ljubljanskega barja. V Bevkah je veliko zanimivosti: npr. Pot močvirskih škratov, rosika, stara vaga… Rosika je mesojeda rastlina. Listi vsebujejo lepljivo snov, ki privablja žuželke. V Bevkah se vsako leto odvija Tek Bevke, ki je bil med korono prekinjen. Vsako leto v Bevkah poteka tudi pustovanje in bevške maškare se vsako leto tradicionalno odpravijo na pustne karnevale.

Janja Pišek, 4. c

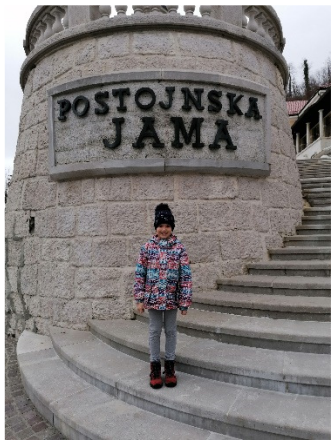

Jamska lepotica
Postojna res lep je kraj,
tu je tudi moj rojstni kraj.
Kraj svetovno znan je
ali veš zakaj?

Si že slišal za
Kraljico vseh jam?
To Postojna jama je.
Reka Pivka jo ustvarjala
dva milijona let je.

V podzemne rove vlak popelje te,
prečudovit svet kapnikov
tu odpre se.
Ko pa vidiš še človeško ribico,
to zares veselje je.

Lucija Koštomaj, 4. c

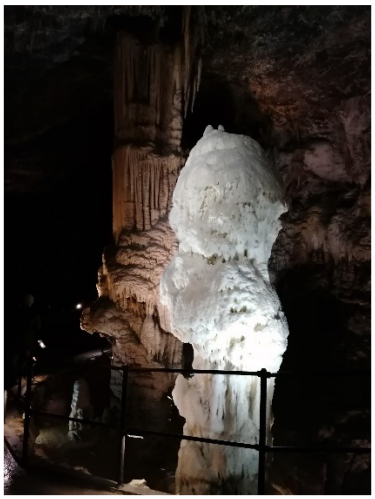

Sprehod ob morju

V nedeljo, 30. 10. 2022, smo odšli na morje. Hodili smo po poti od Izole proti Kopru, ki leži tik ob morju. Najboljši del poti mi je bil, ko smo z družino metali kamenčke v vodo. Pot smo nadaljevali po pesku, mimo lepe plaže, do igral v Kopru. Šli smo tudi na kosilo, kjer sem jedla kalamare in pomfri.

Tinkara Čepon, 4. c

Portorož

V Portorožu je veliko turistov, stojnic, restavracij in hotelov. Zelo je lepa pot ob morju za kolesarje, pešce in rolerje. Plaže so urejene in osvežitev ponujajo lokali. Portorož sem izbrala, ker mi je zelo lepo mesto ob morju.

Lara Oblak, 4. c

Velike Lašče

Velike Lašče so naselje s približno 800 prebivalci. Nahajajo se na vzpetini s 526 m nadmorske višine, ob glavni cesti Škofljica – Kočevje. V okolici so manjši zaselki. Na južnem delu naselja ponikne potok Cereja. Na trgu pred cerkvijo je spomenik pisatelju Franu Levstiku.

Miha Lenarčič, 4. c

Vrhnika

Na Vrhniki se je rodil naš največji pisatelj Ivan Cankar. Hiša, v kateri se je rodil, je zelo pomemben kulturni spomenik. Na Vrhniki izvira reka Ljubljanica. Mesto, kjer izvira, se imenuje Močilnik. Najstarejše najdeno leseno kolo je bilo odkrito na Vrhniki leta 2002. Kolo je staro več kot 5200 let.

Luka Nagode, 4. c

Počitnice v Poljčanah

Med počitnicami sem obiskala Poljčane. Bila sem pri babici in dedku. Poljčane so svoja občina s svojim grbom. So zelo blizu Avstrije. Imajo Osnovno šolo Kajetana Koviča Poljčane, dom za starejše občane, cerkev, pokopališče, nekaj trgovin, občino… Lahko bi jim rekli manjše mesto. Največja znamenitost tega kraja sta Boč in Zimetova hiša. Boč je hrib, ki je visok 978 m. Do vrha s stolpom z oddajniki za telefone in televizije vodi več poti. Od tam je zelo lep razgled. Na stolp lahko tudi splezamo. Zimetova hiša je stara kulturna dediščina s stolpno uro na strehi. Se vidimo – v Poljčanah!

Iza Perko, 4. c

Postojna

Postojna je najpomembnejše prometno in geografsko središče zgodovinske pokrajine Notranjske. Leži na nadmorski višini 556 m. V Postojni živi nekaj manj kot 10 000 prebivalcev. Leži na prehodu iz Notranjskega dela Slovenije proti Primorski. Skozi Postojno pelje stara regionalna cesta, avtocesta in železnica. Ljubljana je od nje oddaljena 48 km. Ima dobro razvit turizem, saj slovi po Postojnski jami in Predjamskem gradu. Ima tudi veliko gozdov, zato je dobro razvita lesna industrija. Tam najdemo tudi veliko srednjih šol (lesno, gozdarsko, trgovsko, zdravstveno, glasbeno…), bolnico in porodnišnico, veterinarsko kliniko ter trgovske centre.

Nika Miklavčič, 4. c

Žive jaslice

Med počitnicami sem šla na izlet v Šentvid. Tam sem si ogledala žive jaslice, ki so bile narejene iz lesa. Bile so v naravni velikosti. Proti koncu obiska sem božala žive živali in hranila konja. Kasneje sem konja tudi jahala in obisk zaključila s toplim čajem.

Tijana Gorjup, 4. c

Piran

Obiskala sem mesto Piran, ki je poln zanimivosti. Mesto je znano po skladatelju Giuseppeju Tartininiju. Obiskala sem tudi akvarij in videla veliko morskih živali. Mesto mi je zelo všeč in upam, da ga tudi vi kdaj obiščete.

Zoja Gaber, 4. c

Vremščica

Med zimskimi šolskimi počitnicami smo se povzpeli na Vremščico. Vremščica je visoka 1027m in leži med Ilirsko Bistrico in Podnanosom. Najvišji vrh je Velika Vremščica.

Naš pohod smo začeli z zgodnjim odhodom z Vrhnike. Vožnja z avtomobilom je bila kar dolga. Ko smo končno parkirali, smo se odločili, da se bomo povzpeli po Urbanovi poti. Pot nas je vodila po gozdu, kjer je bilo videti, kot da je že pomlad. Kakšno uro kasneje, pa smo že prišli nazaj v zimo. Gozd je bil popolnoma zasnežen in tudi mraz nam ni prizanašal. Prav na vrhu je odprta planota s čudoviti razgledom. Pihalo je tako močno, da sem mislil, da me bo odneslo. Ob Urbanovi kapelici smo pojedli malico in se odpravili nazaj.

Spust je bil prijetnejši od vzpona, čeprav sem dostikrat padel. Tudi pri avtu smo bili dosti hitreje, kot na vrhu. Domov smo prišli utrujeni.

Gabriel Zagožen, 4. c

Znamenitosti Bevk

Bevke ležijo na območju Krajinskega parka Ljubljansko barje. O njem lahko izveste več na robu vasi, kjer je urejena učna pot. Pod skalo Babji zob je vodno zajetje, ob katerem je bilo perišče. Pri kmetiji Kamin pa so leta 1981 našli keltske srebrnike, ki so na ogled v Narodnem muzeju Slovenije. Na drugi strani vasi je zanimiv tudi naravni rezervat Mali plac, na osamelcu Kostanjevica, ki predstavlja enega redkih ostankov nekdanjega šotno–mahovnega barja v južni Evropi.

Naj Vehar, 4. c

Predstavljamo se vam junaki 5. razreda

Petošolci smo tekom šolskega leta spoznavali značilnosti, znamenitosti, običaje in posebnosti vseh slovenskih pokrajin.

Na začetku leta smo najprej potovali v preteklost. Na Vrhniki smo si ogledali razstavo Moja Ljubljanica in spoznavali življenje na območju Ljubljanskega barja od prazgodovine do novega veka. Odpravili smo se tudi do Močilnika, kjer smo spoznavali reko Ljubljanico ter skrivnosti kraškega sveta.

V oktobru smo pet dni preživeli v Obsredozemskih pokrajinah. Sprva smo se sprehodili po učni poti Škocjan, kjer smo si vodeno ogledali različne kraške pojave, spoznavali gozdne prebivalce in starodavno zgodovino Škocjana. Nato nas je pot vodila naprej v Ankaran, kjer smo raziskovali njegovo okolico, spoznavali morje in morsko obalo, obiskali pokopališče školjk ter slani travnik. Z ladjico smo se odpeljali v Piran, ki nas je navdušil z arhitekturo in zgodovino.

V letu 2021 so tretješolci sodelovali na natečaju Zarep(k)aj kot Trkaj. Učenci 3. a so zmagali. Zaradi razmer so nagrado prejeli šele v letošnjem šolskem letu, ko so v novembru na knjižnem sejmu v Ljubljani zarepali skupaj s Trkajem. Njihov nastop je bil ponovno izjemen.

V okviru projekta Pišem z roko smo spoznavali in odkrivali Prekmurje z različnih zornih kotov. Nismo pozabili niti na ljudske običaje, kot sta pust in izdelovanje belokranjskih pisanic. Preizkusili smo se v ročnih spretnostih iz časov naših babic, in sicer v vezenju in kvačkanju.

Ob zaključku šolskega leta smo se odpravili po poteh rimske Emone in raziskovali mesto, ki so ga zgradili Rimljani na območju današnje Ljubljane. V okviru ekskurzije smo odkrivali lepote Logarske doline, v Mozirskem gaju pa so nas čakale poučne in zanimive naravoslovne delavnice.

V nadaljevanju preberite in si oglejte, kaj vse smo doživeli.

Ogled razstave Moja Ljubljanica

ŠOLA V NARAVI, Ankaran, 3. 10. – 7. 10. 2022

Obisk parka Škocjanske jame

Na naši poti v Ankaran smo se ustavili v parku Škocjanske jame. Z vodnikom, ki nam je veliko povedal, smo se začeli pomikati po načrtovani poti.
Naša prva postojanka je bil balkon, ki nas je osupnil. To je bil razgled s 164 metrov visoke stene, narejene iz apnenca. Apnenca je na krasu res veliko!
Nadaljevali smo našo pot. Na poti je bilo veliko zanimivosti. Vodnik nam je povedal, da je Škocjanskih jam veliko, vendar sta za obiskovalce odprti samo dve in da se apnenec nahaja dva kilometra pod zemljo.
Ko smo prišli do naslednje točke, smo res osupnili. Videli smo Snežnik, najvišjo vzpetino na krasu, pod katerim izvira reka Reka, edina reka na krasu.
Na naši poti smo videli tudi cerkev, zraven katere smo se slikali, vodnjak, še eno razgledno točko ter ribnik, v katerem smo videli pupka.
Potem smo se počasi odpravili proti avtobusu, ki nas je srečno pripeljal na naš cilj, v Ankaran. Pot mi je bila všeč, ker smo videli veliko znamenitosti, razglednih točk in ker smo se malo razgibali.

Mark Barborič, 5. b

Pokopališče školjk in slani travnik

Nekaj časa smo hodili ob cesti. Kmalu smo prišli do pokopališča školjk. Tam smo iskali različne lupinice školjk in polžev. Potem smo pogledali, kaj so našli drugi. Razdelili smo se v skupine in naredili slike iz nabranih lupin. Ko smo odšli s pokopališča školjk, smo šli na slani travnik. Tam smo bili zelo tiho, ker smo upoštevali znak, da smo na območju ptic.

Sara Perme, 5. b

Vožnja z ladjico in obisk Pirana

V sredo smo po zajtrku šli do hišic in se tam pripravili za vožnjo z ladjico. Zbrali smo se in po ovinkih prišli do pomola.
Po morju smo se peljali mimo Koprskega pristanišča. Skoraj se ga ni videlo, ker so pogled zakrivale ogromne ladje.
Izola je bila zadnji kraj pred Piranom, ki smo ga opazili z ladjice. Tam stoji svetilnik. Ta usmerja ladje ponoči. Meni so svetilniki zanimivi!
Strunjanski klif, ki smo ga videli na poti, je velika skalnato-peščena stena na kopnem. Vem, da ne bi bilo varno, a bi vseeno rada šla po tej steni do vrha!
V Piranu smo šli na Tartinijev trg in na ogled mesta.
Vožnja z ladjico nazaj v Ankaran je bila glasna, saj smo vsi peli.

Eva Bedekovič, 5. b

V sredo smo se z ladjico odpeljali v Piran. Na poti smo videli Koprsko pristanišče. Tam smo videli gromozanske ladje, visoke žerjave in veliko tovora na ladjah.
Na poti smo videli Strunjanski klif. Je visok in navpičen, na vrhu porasel s travo. V Strunjanskem zalivu smo opazili školjčišče, ki me vedno navduši! Manjši zaliv, ki smo ga opazili, pa je v Fiesi. Komaj sem čakala, da pridemo v Piran, ker sem se veselila obiska Tartinijevega trga.
Vožnja nazaj v Ankaran je bila razigrana kot valovi pod ladjico.

Sara Rupnik, 5. a

Sreda je bila malo drugačna od ostalih dni, saj smo se ob 9.04 z ladjico odpravili iz Ankarana v Piran. Tam smo si najprej ogledali Tartinijev trg in kip, potem pa še benečanko, najstarejšo ohranjeno hišo Beneške republike v Piranu. Nato smo se po ozkih ulicah sprehodili do Župnijske cerkve svetega Jurija. Od tam smo se odpravili v kavarno Punta in se posladkali s sladoledom.
Nato pa je bil že čas, da smo se odpravili do ladje. Tam je kapitan prižgal radio in zadonela je glasba. Prepevali smo in se zabavali.

Oton Suhadolnik, 5. a

Zjutraj smo šli do ladjice Delfin. Med vožnjo smo poslušali glasbo. Vožnja je trajala eno uro. Ko smo stopili z ladjice, smo se odpravili na Tartinijev trg. Učiteljici sta nam predstavili zgodovino pristanišča. Potem smo se sprehodili po Piranu. Tam so nam povedali zgodbo, kako je strela zadela kip svetega Mihaela, ki je bil na vrhu cerkvice in mu odlomila krilo, in tistim, ki so živeli tam blizu, je razbilo okna od močnega udarca. Prebivalci so se spraševali, zakaj se je to zgodilo prav takrat, saj se pri hujših strelah do sedaj še ni. Ugotovili so, da so imeli prste vmes otroci. Ti so dolgo bakreno žico strelovoda prerezali in prodali!

Ivan Lukan, 5. a

Odkar sem izvedel, da gremo z ladjico v Piran, sem bil zelo vesel.
Ko smo v četrtek hodili do pomola, sem bil zelo nestrpen. Hotel sem kar prehiteti kolono s hitrostjo geparda in skočiti na ladjo kot gorila. Ampak žal ni bilo tako, zato sem moral čakati eno celo minuto!
Ko smo štartali, so nam učitelji povedali, da se bomo vozili približno eno uro.
V Piranu smo šli najprej na Tartinijev trg in tam opazovali kip skladatelja Tartinija. S trga smo se sprehodili do hiše benečanke, ki je stara približno 500 let. Vav, jaz ne bi mogel stati niti 100 let, kaj šele 500! Sprehodili smo se še do kipa nadangela Mihaela.
Na poti nazaj smo prepevali.

Urh Juhart, 5. b

Kviz Moja Slovenija

Od vseh dejavnosti mi je bila najbolj všeč večerna dejavnost v sredo, ko smo se pomerili v kvizu Moja Slovenija.
V tem kvizu so po trije predstavniki vsakega razreda tekmovali v znanju z različnih področij. Vsak razred je imel v ekipi tudi kapitana. Skupaj so trije tekmovalci in kapitan sestavljali skupino, ki se je borila za svoj razred. Najprej so se tekmovalci predstavili, nato pa se je začela tekma za zmago. Ekipa, ki si je priborila največ točk, je zmagala. Po prvih treh vprašanjih je vodila ekipa petega b razreda, a točke so se hitro spreminjale. Zmaga se je zelo nasmihala petemu a, mojemu razredu.
A vse to je na sredi igre spremenilo kolo sreče, ki mu nekateri pravijo kolo nesreče. Tista ekipa, ki je kolo zavrtela, je lahko dobila plus ali minus točke, lahko pa celo menjavo točk z nasprotno ekipo. V naši igri je kolo vrtela ekipa petega b in dobili smo minus 100 točk. Ali veste, koliko je to! Oni pa so imeli le 26 točk. Zato so ta primer izračunali učitelji, saj mi še ne znamo tako računati. In seveda – zmagala je ekipa petega a razreda. Tudi sama sem bila vesela zmage.
Preživeli smo lep večer. Seveda so mi bile všeč tudi ostale dejavnosti, ta pa mi je bila najljubša.

Nika Furjan, 5. a

In se je začelo! Najbolj napet dogodek v vsem tednu. Kviz Moja Slovenija mi je delal sive lase. A ko se je začel, sem vedel, da ima ekipa 5. b, v kateri sem bil z Markom, Klaro in učiteljico Tjašo, možnost premagati skupino 5. a, v kateri so bili Ivan, Oton in Aljaž ter učitelj Domen.
Ko se je kviz začel, smo spretno odgovarjali na vprašanja, ki jih je postavljala gospa Helena. Pridobili smo si 12 točk, nato pa se je začelo oblikovati dejstvo, da bo 5. b izgubil. In to je bilo zato, ker so se začeli izzivi. Skoraj pri vsakem izzivu je dobil točke 5. a. Še vedno mi v možganih odmevajo tiste zlovešče melodije, ki so nam vzele veliko poguma. 5. a je dosegel točke višje od pričakovanj publike. Nisem mogel verjeti, da so se prebili do 36 točk. Na koncu je o vsem odločalo kolo sreče. Kolo je lahko zavrtela le tista skupina, ki je pravilno odgovorila na vprašanje. To smo bili seveda mi. A ko smo trikrat zavrteli kolo, smo padli pod ničlo!
Na koncu je seveda zmagal 5. a, a je bilo v bistvu precej zabavno. Če sem iskren, sem bil vesel, saj sem se naučil veliko novega in lepo je bilo tekmovati s prijatelji.

Maj Svete, 5. b

Kviz Moja Slovenija se je začel približno ob sedmih zvečer in končal okrog devetih. Tekmovalci oz. predstavniki 5. a so bili Aljaž, Ivan in Oton, 5. b pa so predstavljali Klara, Maj in Mark.
Čisto na začetku smo zapeli himno kviza Moja Slovenija. Celi dve uri smo navijači močno navijali, ploskali, se smejali in zabavali. Če tekmovalci niso vedeli odgovora, smo jim lahko pomagali ostali. Ugotavljali smo naslove skladb, najpogostejša imena in priimke. Tekmovalci so morali v igri *vse najboljše* hitro odgovarjati na vprašanja, da se darilo ni razpočilo v njihovih rokah. V igri se je igralo tudi na srečo, saj je vsaka ekipa dobila možnost, da vsaj enkrat zavrti kolo sreče.
Zmagali so predstavniki 5. a razreda z rezultatom 34 proti 30. Vsi smo se na kvizu zabavali in na koncu nihče ni bil poraženec, saj je bilo najbolj pomembno to, da smo vsi uživali.

Zoja Kogovšek, 5. a

Kopanje v morju. Bombica!

Peščena vojna v morju? To je bil dan, ko smo se letos zadnjič kopali v morju.
Bil je sončen dan. Po zajtrku smo odšli na pomol. Šli smo v morje in tam so nas učiteljice fotografirale. Ob tem smo škropili naokoli. Nekaj časa smo se igrali, potem pa se je začela peščena vojna! Urh, Maj in jaz smo bili v prvi ekipi, Matic in Živa pa v drugi. Obmetavali smo se s peskom, ki smo ga pobirali z dna morja. Bilo je zelo zabavno. Zmagali smo mi. Vsi smo bili dobri strelci.
To kopanje je bilo moje najboljše in najzabavnejše v letu. Preživeli smo lep dan v morju!

Julian Jušič Gornik, 5. b

Zmaga

Najbolj se mi je v spomin vtisnil dan, ko smo na bazenu, v plavalni skupini pri gospodu Domnu, imeli tekmovanje v plavanju žabice. Razdelili smo se v skupine po tri, bila sem z dvema sošolkama. Vsaka skupina je po prvem plavanju dobila zmagovalca. Tudi jaz sem bila ena izmed njih. Potem smo se pomerili zmagovalci. Rekla sem si, da bom dala vse od sebe. Plavala sem na vso moč. Mahala sem z rokami in nogami. V tistem trenutku se mi je bazen zdel neskončno dolg. Ob robu bazena so sošolci navijali vsak za svojega favorita. Priznam, da sem jih bolj slabo slišala. Bila sem osredotočena samo na zmago. Prva sem prišla do cilja in zmagala!
To je bil le eden izmed mnogih trenutkov tega tedna. Imeli smo se super in nepozabno.

Julija Steržaj, 5. a

Ankaran ima talent

V četrtek se je dogajal najboljši zaključni večer na celem svetu. Imeli smo Ankaran ima talent!
Učiteljica, ki je zbirala točke, nam je dala nalogo, da naredimo skupinsko točko. Skupine so bile po sobah. Naša soba je pripravila ples.
Ko se je začel Ankaran ima talent, se je najprej predvajala uvodna pesem. Vrstni red nastopov je bil dodeljen po sobah. Prvi, ki so prišli na oder, so imeli komedijo, pripovedovali so vice. Vsi smo se zelo smejali in ko so zaključili točko, so prišle ocene, ki so bile dobre.
Povem vam, da je bilo zelo veliko plesnih točk, po mojem mnenju pa je bila najboljša gimnastična točka: toliko prevalov, skokov, špag in stoj ter koles!
Imeli smo posebno kategorijo za učiteljice in učitelje. Gospa Helena in gospa Tanja sta imeli čarovniško točko.

Trije fantje so nastopili takole: prvi je igral trobento, drugi je bil dirigent, tretji pa je moral sestaviti Rubikovo kocko v določenem času in uspelo mu je. Zelo dobro!
Končno je s plesno točko nastopila naša soba in bilo je super. Na oder smo prišle zadnje.
Na koncu je bila razglasitev. Gimnastična točka je bila prva, drugo mesto si je delilo kar pet sob. Zanimivo!
Da je bil zabaven tudi zaključek večera, smo na koncu še zaplesali. Bilo je hrupno in fantastično kot še nikoli v mojem življenju!

Eva Wolf in Nika Perme, 5. b

Najbolj všeč mi je bil četrtkov večer, ker smo imeli tekmovanje Ankaran ima talent. S Filipom in Davidom smo pripovedovali vice in dobili smo največ točk. Potem smo imeli žurko in peli smo pesmi. S prijateljem sva ostala brez glasu!

Aljaž Remškar Šušteršič, 5. a

Medtem ko so bili sošolci v šoli v naravi, se je Val spopadal z dnevnikom, Nebotičniki in Slovenskimi ljudskimi pravljicami.

PONEDELJEK
Končno sem dočakal svoj težko prisluženi dopust. TOOOO! Ko le ne bi bilo dnevnika in Nebotičnikov. Že sama misel na to me je utrudila. Grem raje na zajtrk in mal počit na kavč.
Popoldne sem se odpravil v knjižnico po Slovenske pravljice. Ob branju namreč zelo uživam. HAHA, ne, saj ne…
Lahko noč dnevnik, lepo spi in upam, da te ponoči obišče moj pes Žak.

TOREK
Presneto, pes ni napadel dnevnika, še kar je tu. Danes se počutim poetično pesniški.
Slanina iz kuhinje diši,
meni se na zajtrk mudi.
Mama mi z učenjem utruja,
kot da je to nuja.
Pa še ti Nebotičniki me morijo,
proti nebu gor drvijo.
Eni zmagujejo,

drugi tekmujejo,
vsi pa sestankujejo.
Eni so stari – eni so mladi,
jaz pa sanjam o vanilijevi roladi.

SREDA
Žak, Žak, lej kaj imam….Eh ta pes, vse zgrize, samo dnevnika noče.
Le zakaj se moram učiti to pesem? Zakaj jo moram znati na pamet!? Važno, da vem na pamet, kaj se nahaja v hladilniku, kje je kakšen piškot ali bonbon. To so važne stvari. Ne pa pesem. Če ponudiš brodolomcu pesem ali torto, le kaj bo izbral. Torto, a ne…

ČETRTEK
Žak mi je ponoči ukradel piškot, ki sem ga spravil za zjutraj, dnevnik pa je še kar nedotaknjen. :(
Komaj sem še živ. Že cel teden se učim Nebotičnike. Le kdo je najbolj slavni in kdo je glavni? Očitno jaz ne. Še ena kitica in znam vse. Še dobro, da se je pesnik zmotil in ima zadnja kitica kratek 4. verz.

PETEK
Sedaj sem se naučil 6 kitic, vendar imam problem. Ne da se mi odpirat ust, ko jo govorim. Nihče me nič ne razume večino pesmi. Mama pravi, da zvenim kot: "BBBBBBB". Malce bolj bom moral uporabljati usta, da bo bolj razločno. Vendar jih bom prvo treniral tako, da nekaj pojem.

NATEČAJ ZAREP(K)AJ KOT TRKAJ

PROJEKT PIŠEM Z ROKO - Prekmurje

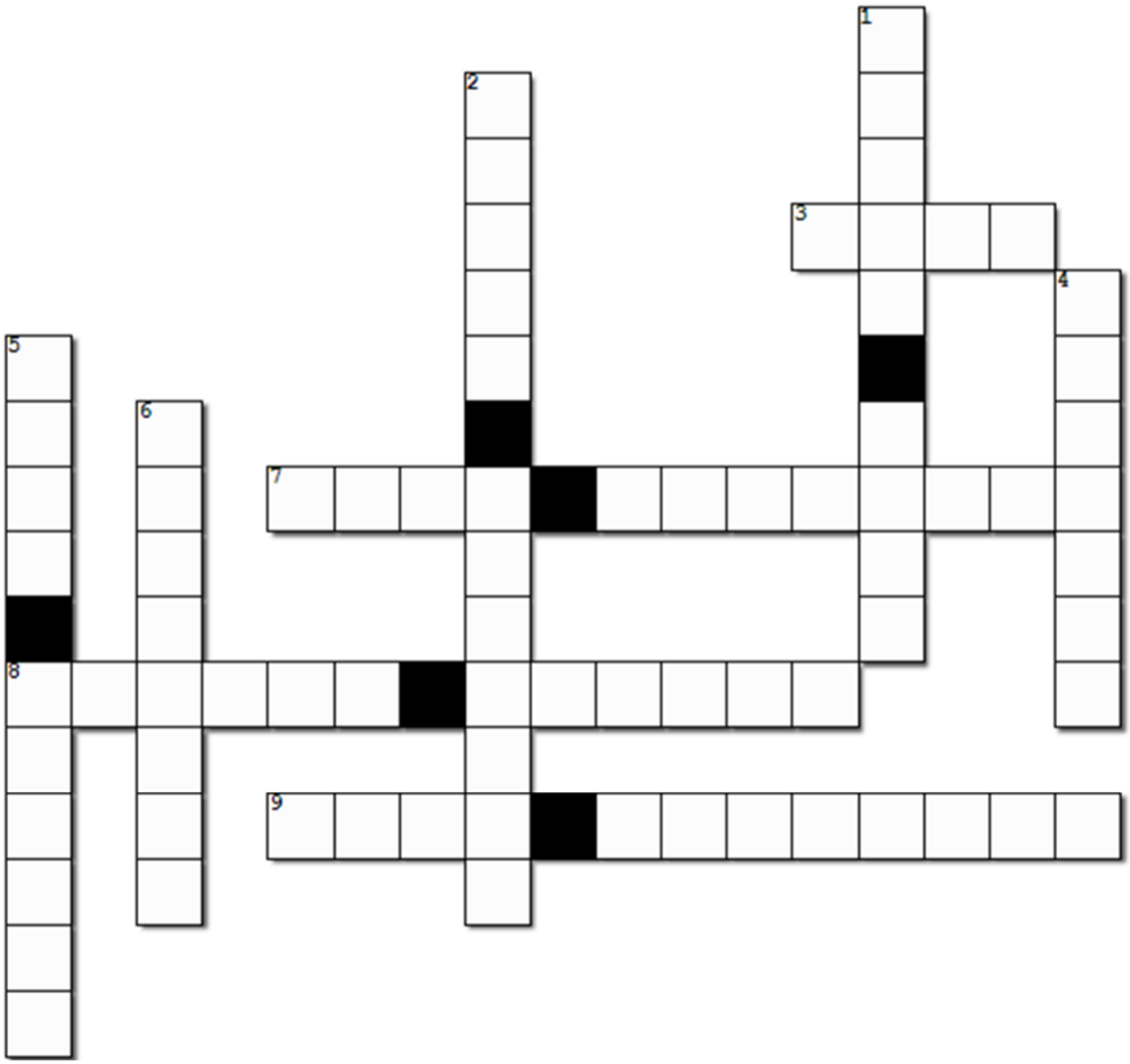

VODORAVNO	NAVPIČNO
3 sopomenka besede štorklja **7** naravni otok, ki ga je ustvarila reka Mura **8** slovensko mesto, ki ima v imenu dan v tednu **9** avtor pesniške zbirke *Ne*	**1** slovenska tradicionalna jed na žlico iz kisle repe in prosene kaše **2** izvajalec pesmi *Z Goričkega v Piran* **4** gričevje na skrajnem SV delu Slovenije **5** ime in priimek striparja, katerega najbolj znani junaki so Zvitorepec, Trdonja in Lakotnik **6** najvišji razgledni stolp v Sloveniji

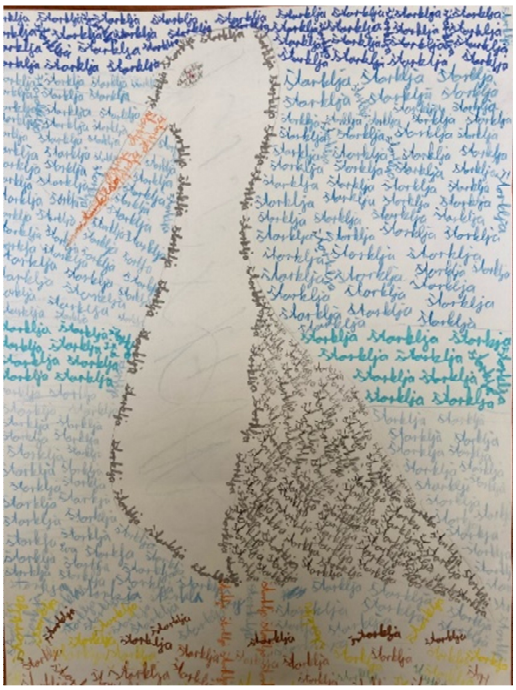

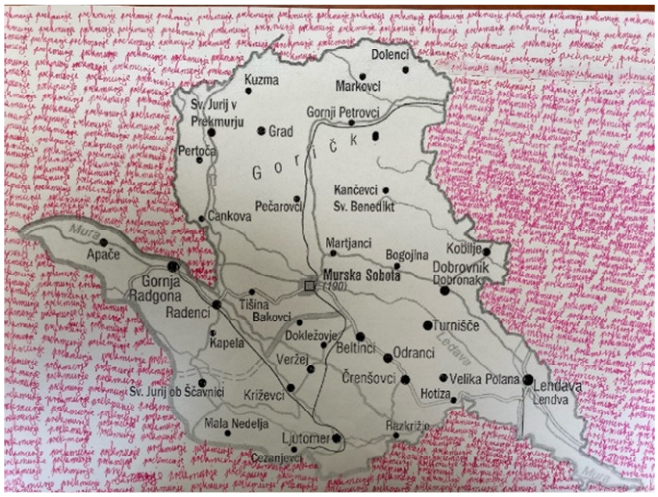

KULTURNA DEDIŠČINA

Ročne spretnosti

Pustovanje

Belokranjske pisanice

Preden smo se lotili izdelave belokranjskih pisanic, je učiteljica podrobno predstavila postopek izdelave. Komaj sem čakala, da pričnemo z izdelavo!
Vsak od nas si je najprej priskrbel pripomočke za delo. Potrebovali smo čajno svečko, košček voska in pisalo. Tisti dan smo se lahko posedli, kakor smo želeli. Seveda sem sedla poleg moje prijateljice.
Pri vsaki mizi sta pomagala eden ali dva spremljevalca, dedek ali babica.
Ko smo začeli, se je izkazalo, da ni tako enostavno narediti lepo belokranjsko pisanico. Moji prijateljici je šlo kar dobro od rok, meni malo slabše, a je šlo.
Zanimivo mi je bilo, ker je svečka velikokrat ugasnila. Prižigala pa je nisem sama, saj bi se lahko opekla z vžigalnikom. Vedno mi je kdo pomagal.
Izdelala sem dve, prijateljica pa eno belokranjsko pisanico. Njena je bila veliiiiiko lepša od mojih dveh!
Naslednji dan smo pisanice dokončali s cofki in vrvico, da smo jih lahko obesili.
Cofke smo delali v parih, saj je eden držal, drugi pa zavezoval. Bilo je izi! Nekateri so imeli malo manjše luknjice v lupini jajca in jim je bilo težko napeljati vrvico. Jaz sem imela dovolj veliki luknjici in mi je v prvo uspelo. Delala sem malo dlje, saj sem morala opremiti dve pisanici.
Izdelovanje belokranjskih pisanic mi je bilo všeč, saj smo lahko sedeli, kjer smo želeli in ker so se nam pridružili starši, babice, dedki. Z veseljem bi izdelovanje še kdaj ponovila.

Nika Furjan, 5. a

Ko smo se vsi zbrali v razredu, nam je učiteljica povedal nekaj o belokranjskih pisanicah in kako se jih izdela. Sedli smo za mize in začeli z izdelavo. Ojoj, kako težko je bilo pisati na jajčno lupino, ki je bila znotraj votla, in hkrati paziti, da se v rokah ni zdrobila!
Vsak je na svoje jajce z voskom narisal zanimiv vzorec. Ko smo končali z risanjem, je učiteljica jajce potopila v rdečo barvo. Ko so se naposled le posušila, smo na rdeče obarvano jajce spet narisali vzorec. Potem smo jih pomočili še v črno barvo in za ta dan je bilo ustvarjanje končano.
Učiteljica je doma v pečici zapekla jajca in naslednji dan smo naše pisanice dobili nazaj. Zdaj smo jih morali le še okrasiti s cofki. Najprej smo si okoli treh prstov ovili volno, nato pa na sredini zavezali z navadnim vozlom. Ko je bilo to narejeno, sem vrvico zavezala na žico ter jo napeljala skozi jajce. Potem sem vrvico vzela z žice in zavezala. Nazadnje sem le oblikovala cof. Končano!
Delo mi je bilo všeč, ni bilo enostavno, vendar se je splačalo potruditi. Bralcu priporočam, da se loti dela!

Lucija Osredkar Trošt, 5. a

V šoli smo izdelovali pisanice. Pri tem so nam pomagali starši in stari starši. Imeli smo srečo, saj je prišla gospa Marinka Mojškerc, ki ne pride vsako leto in zato smo imeli srečo. Pisanice smo izdelovali v torek, 4. 4. 2023.
Za izdelavo pisanic smo od doma prinesli izpihane jajčne lupine, ki smo jih tudi zavreli. Prinesli smo tudi svečke, v katere smo pomakali pisalko, da se je vosek stalil in smo z njim risali po jajčni lupini. V šoli smo dobili še pisalko, čebelji vosek in barvo, črno in rdečo. Gospa Mojškerc je povedala, da je za izdelovanje pisanic potreben samo in izključno čebelji vosek. Dobili smo še list papirja, na katerem smo preizkušali – ali kot se je izrazila moja babi – da smo dobili *feeling*, kako moraš risati s pisalko. Z enim »namakanjem« pisalke v svečko si lahko potegnil le eno črtico. Učiteljica nam je dala pokrovček kozarca za marmelado in vanj smo položili svečko. Mizo smo zaščitili s časopisom in podlago, delo pa se je začelo.
Najprej smo s pisalko narisali to, kar naj bi ostalo v barvi jajca, to je trajalo nekaj časa. Potem smo jajčne lupine odnesli učiteljici, ki jih je položila v lonec z rdečo barvo. Ko so se dodobra obarvali rdeče, jih je z rokavicami vzela iz lonca in jih položila na papirnate brisačke. Nato sem prišel po svojo lupinico. Zatem smo jih spet začeli porisovati, in sicer si porisal to, kar si želel, da ostane rdeče. Ko si končal, si jih odnesel v črno škatlo. Potem si začel izdelovati cofke. Naredil si jih tako, da si rdečo volno desetkrat ovil okoli prsta, naredil dva vozla in cofek je bil končan. Naredil si toliko cofov, kolikor jajčnih lupin si porisal. Cofke si položil v škatlo za jajca in škatlo odložil k svoji likovni škatli.
Naslednji dan je učiteljica prinesla jajčne lupine, pobarvane še s črno barvo. Vseh 21 učencev nas je čakalo na to, da bomo dobili svojo skoraj dokončano jajčno lupino. Za konec smo cofek obesili na iglo, iglo potem potegnili skozi obe luknji in pisanica, mislim, da ji lahko rečemo risanica, je bila narejena.
Za to, da smo naredili pisanico, smo se morali potruditi, morali smo biti natančni, potrpežljivi, vztrajni in ustvarjalni. Res je, da smo dve uri delali, vendar se je izplačalo. Zadovoljen sem, pisanice so zelo lepe. Upam, da bomo še kdaj delali kaj podobnega.

Mark Barborič, 5. b

ŠPORTNI DAN V BIT CENTRU LJUBLJANA

V sredo smo petošolci odšli v Bit Center Ljubljana. Tam smo se razdeli v tri skupine - že tisti hip smo šli na postaje. Prva postaja, ki smo jo imeli mi, je bilo plezanje.
Poskusili smo preplezati čez steno. Jaz in večina drugih smo plezali po rdečih oprimkih. Šli smo skoraj že na malico, ko je učitelj rekel, da se gremo igrico, pri kateri moramo preplezati celo steno. Če smo padli na tla, smo izgubili. Zelo hitro je minilo in odšli smo na malico.
Komaj sem pojedla, je že sledil hokej, pri katerem smo žogico usmerjali v gol. Velikokrat smo se po nesreči udarili in naredili premor. Bilo je zelo dobro, kajti zelo smo se borili za žogo.
Že sem žogo nabila v gol, pa je sledil fitnes, kjer so bile različne vaje, kot so plenk, škarjice, nasprotna noga in roka v zraku …
Velikokrat je prišlo do menjave, tako smo naredili dva kroga s temi vajami. Bilo je zelo koristno in naslednji dan so me bolele noge.
Kot bi trenil, je prišla naslednja vaja, just dance, kjer smo plesali različne plese, pri katerih smo se punce zelo zabavale.
Šli smo na mojo najljubšo postajo, na tenis. Tam sem bila z Niko in Evo. Lepo smo si podajale žogo in jo lepo odbijale.
Zadnja postaja, ki smo jo imeli, je bila malo neznana. Morali smo stopati po puščicah tako, kot je kazal ekran. Bilo je zelo težko.
Zdaj vem, da moram v Bit Center Ljubljana še velikokrat iti.

Mija Šabič, 5. b

Kam?

Niko Grafenauer

Kam lete ptice
pred zimo?
Do Borovnice,
v najbližjo rimo.

Kam avioni
z Brnika?
Če so pri volji
do Reykjavika.

Kam iz Pirana
plovejo ladje?
V nedra Sudana
po južno sadje.

Zana Sedić, 9. a

Dejavnosti šestošolcev

DNEVI DEJAVNOSTI

V Moderni Galeriji

V Ljubljani je več galerij in muzejev, kjer razstavljajo likovna dela. Septembra, čisto na začetku šolskega leta, smo šestošolci obiskali Moderno galerijo.

Učenci 6. a so zbrali vtise.

(VIR: https://www.antikacarniola.com)

Videl sem zelo veliko sliko Toneta Kralja, Kmečka svatba. Upodablja staro šego oz. običaj, kjer po poroki vaščani, četudi niso bili povabljeni, pridejo na zabavo s poročencema. Na mizi imajo hrano, ki zgleda okusno in dobro.

Tevž Povirk

Videl sem sliko, ki je bila narejena iz blaga.

En kip je bil izklesan, nekateri pa uliti.

Najbolj všeč mi je bila beseda *žanr*.

Ilan Lederer

Videla sem veliko različnih vrst slik: tihožitje, krajina, portret.

V galeriji niso samo slike, ampak tudi kipi, nekateri izklesani, drugi uliti.

Taja Novak

V Moderni galeriji mi je bila všeč slika Tehnologije. Je zelene in vijolične barve. Naslikana je s spreji.

Lavi Naglič Mušič

(VIR: http://zbirke.mg-lj.si)

Videla sem likovno delo Miza z igračami. Naslikal jo je Gabrijel Stupica. Nastala je leta 1954.

Neja Glavina Klampfer

(VIR: http://zbirke.mg-lj.si/)

Videla sem sliko, ki jo je naslikal Stane Kregar. Slika ima naslov Zid ustreljenih. Je abstraktna, zato je pritegnila mojo pozornost. Bila mi je lepa in videla sem se v njej.

Nina Davidovič

(VIR: http://zbirke.mg-lj.si/)

Videl sem avtoportret slikarja s hčerjo. Avtorja se ne spomnim. V rokah je imel paleto barv.

Luka Verhovec

Opazoval sem meni zanimivo sliko belo-sive barve. Najprej sem mislil, da je to tehnika 3D slikanja, izvedel pa sem, da je bilo to platno zelo posebno narezano. Da sem to ugotovil tudi sam, sem sliko zelo dolgo opazoval, saj me je zanimalo.

Patrik Čamernik

V Cankarjevem domu

Koncert Slovenska filmska glasba v izvedbi Simfoničnega orkestra RTV Slovenija z gosti in Otroškega pevskega zbora RTV Slovenija smo šestošolci poslušali 25. oktobra 2022, v Gallusovi dvorani Cankarjevega doma. Prepoznali smo številne pesmi, predvsem tiste, ki jih znamo tudi sami zapeti.

Kaj je bilo najbolj všeč učencem 6. b?

Še posebej všeč sta mi bili Kekčeva in Mojčina pesem, prav tako tudi Sreča na vrvici, saj se vse pesmi poznala in jih tudi pela.

Ava Upelj

Pesem iz Filma Sreča na vrvici mi je bila všeč, ker sem že gledala film in ker govori o štirinožnem prijatelju psu.

Julija Kozole

Meni so bile všeč skladbe Kekec, Mojčina pesem in Sreča na vrvici, saj so to moji junaki iz otroštva.

Dan Zukanović

Všeč mi je bila Kekčeva pesem, ker smo zraven lahko ploskali.

Ivano Novaković

Najbolj všeč mi je bila Mojčina pesem, ker me spomni na otroštvo, ko sem gledala Kekca.

Sofia Honn

Najboljša mi je bila pesem Sinji galeb, ker smo medtem ko smo poslušali, naredili več ogromnih mehiških valov.

Aleks Pečko

Sreča na vrvici mi je bila všeč, saj sem to pesem poznal že kot majhen otrok. Voditelj je skladbe zelo dobro povezoval.

Lan Gutnik

Najbolj všeč mi je bila Mojčina pesem, saj jo je deklica solistka zelo lepo zapela. Prav tako lepo so zaigrali tudi glasbeniki. Zelo sem bila razočarana, ker Jagoda, ki jo je čakal voditelj, ni prišla.

Lucija Vidič

Meni je bila všeč skladba Cvetje v jeseni, ker je bila nežna in mirna. Všeč mi je bil zvok citer in violine.

Manca Brlan

Najboljša pesem mi je bila Sreča na vrvici, ker jo je Otroški pevski zbor RTV Slovenija tako lepo zapel. Medtem je bil voditelj zelo smešen, na koncu pa še najbolj, ker njegova Jagoda sploh ni prišla.

Tim Vehar

Zanimivosti s poučnega sprehoda po Ljubljani

NUK

Knjižnico je zasnoval arhitekt Jože Plečnik.
Je iz rdeče opeke.
Iz kamna so narejeni valovi.
Zgornje tri vrste oken so kot odprte knjige.

Neja Glavina Klampfer, 6. a

Petkotni stolp na Ljubljanskem gradu

Uporabljali so ga za vhod kočijažev in pešakov.
Kočijaži so vstopali skozi večji vhod, ki je zdaj zastekljen.
Vhoda so naredili, da ni bilo potrebno odpirati glavnih velikih vrat.

Tevž Povirk, 6. a

Rimski zid

Je ostanek rimskega obzidja.
Narejen je iz kamenja.
Zid je obdajal celotno Emono.
Pol metra je prvotnega obzidja, ostalo so dodali.

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Pohorje, marec 2023

Od ponedeljka do petka smo na Pohorju doživeli veliko zabavnih trenutkov. Veliko smo smučali in imeli tudi druge dejavnosti. Obiskali smo adrenalinski park, imeli večerni sprehod in gledali zvezde, zadnji večer smo imeli prireditev Pohorje ima talent.

V šoli v naravi je bilo odlično in to dogodivščino bi še ponovila.

Lucija Tone, 6. b

V ponedeljek smo se odpravili v šolo v naravi. Pri razdeljevanju sob je prišlo do sprememb. V našo sobo sta prišli sošolki in me nismo bile ravno zadovoljne. V sobi smo se najprej prepirale, kje bo katera spala. Tudi sicer smo se prepirale, a smo se vsakič hitro pobotale.

Julija Vehar, 6. b

Prispeli smo na Pohorje in s torbami šli v sobe. Pripravili smo se na smučanje. Štiri dni smo se zelo zabavali. V četrtek smo imeli krajšo zabavo z nastopi. V petek se mi je na smučanju žalost zgodila nesreča.

Aljaž Malavašič, 6. a

Ko smo šli prvi dan smučat, je bila proga mokra, saj je sijalo močno sonce. Smešno je bilo, ko so se smuči kar vdirale v sneg. Tudi moj prijatelj se je po nesreči ugreznil in sem mu moral pomagati.

Jure Tadić, 6. a

V torek, 14. 3., je 3. skupina, v kateri sem bila šla pri popoldanskih dejavnostih v adrenalinski park.

V garderobi nam je učiteljica dala opremo in oblekli smo se ter šli ven. Tam je bil adrenalinski park. Od daleč so naloge izgledale čisto enostavne, ko pa je začela učiteljica razlagati, so se zdele vedno težje. Malo strah me je bilo, ko sem se spustila prvič. Mislila sem, da bom padla, pa smo bili seveda pripeti. Potem pa, ko sem prišla do konca, sem želela še enkrat in res sem šla potem še dvakrat!

V adrenalinskem parku sem se zelo zabavala in z veseljem bi šla še kdaj!

Ava Upelj, 6. b

Igrala v adrenalinskem parku so bila tako zelo visoka, da mi je vzelo sapo … zato nisem šla gor! Z Davidom sva se pogovarjala dokler nisem dobila ideje. Vstala sva s klopi in šla po palico. Lovila sva ribe! Začelo me je zebsti in Ožbej je rekel, da mi lahko posodi jakno. Smejali smo se, ker sem na Pohorju lovila ribe za večerjo.

Lejla Begić, 6. a

V adrenalinskem parku so se lesene deske in vrvi strašno majale! A preden smo šli na podvig, smo pripravili in nadeli čelade in pasove. Bilo je zabavno in hkrati strašno in zahtevno. Nekateri niso hoteli sodelovati, ker je bilo visoko.

Taja Novak, 6. a

Pripravili smo opremo in šli v adrenalinski park. Čez poligon sem šel štirikrat. Medtem je druga skupina šla na sprehod. Našli so kužka in ga poimenovali Pickaxe! Sledil jim je do CŠOD-ja in vsi smo ga imeli radi.

Luka Verhovec, 6. a

V sredo zvečer smo gledali film o jamajški ekipi, ki tekmuje v bobu. Film je bil zelo dober. Najboljše mi je bilo to, da sem ga gledala s sošolci in učitelji!

Lucija Vidič, 6. b

Bila je sreda zvečer in povabili smo prijatelje na *fortnite party*. Prižgali smo radio in se postavili v krog. Izbrali smo nekoga in ga postavili na sredino kroga. Tam je nekaj zaplesal, mi pa smo to ponovili za njim!

Nejc Pajnić, 6. a

Spomnim se, da smo si zobe umivali ob enajstih zvečer, ker se je sošolec tako dolgo tuširal!

Anže Kramar, 6. b

Bil je četrtek, moj rojstni dan. Poklicali so nas na zajtrk. Vse je bilo normalno. Sem pa opazil učiteljico in cimre, da so hitro odšli. Izgledalo je sumljivo, a se mi ni zdelo pomembno.
Potem sem šel v sobo. Ko sem odprl vrata, sem zagledal svojo posteljo, vso okrašeno, in sošolce, ki so mi zapeli *vse najboljše*!

Ivano Novaković, 6. b

Ta dan je bil Ivanov rojstni dan. Ko smo se zbudili, smo mu najprej voščili. Nato smo šli na zajtrk ter mu zapeli vse najboljše. Ko smo se vrnili v sobo, je bila ta čisto okrašena in polna balonov. Nato smo Ivanu dali darila.

David Klobčar, 6. b

Predzadnji dan, ko smo šli smučat, sem na zadnjem spustu padla. Sidro se mi je zapelo za smučko in padla sem v manjši graben. Tam sem se zabodla na rob smučke. Jokala sem, a nihče ni natančno vedel, kaj se je zgodilo. Poškodba je bila večja, zato me je oči še isti dan odpeljal v bolnico.

Nina Davidović, 6. a

Na smučanju sem enkrat padel. Vstal sem tako, kakor nas je je naučil učitelj, saj sem bil na veliki strmini!

Maj Naglič Mušič, 6. a

Na smučanju sem bila v skupini z Manco. Na sidro sva šli skupaj. Naenkrat sva začeli peti. Vsako vožnjo sva peli nekaj drugega in mahali skupinam, ki so se vozile dol. Zelo sva se zabavali.

Neja Glavina Klampfer, 6. a

Najboljše na smučanju je bilo, ko smo bili na najbolj strmi progi in je zelo pihalo. Tudi na sedežnici je pihalo in sicer tako močno, da se je ta na sredi poti ustavila in se samo majala! Z Anjo in Nino smo bile živčne in nismo vedele, kaj naj naredimo.

Evelin Lukek, 6. a

V petek je sošolec padel. Prišel je rešilec. Ostali smo šli še smučat. Na poti domov smo se ustavili na črpalki in čakali, da sošolec pride iz bolnice. Čakali smo eno uro in pol, pa ga ni bilo. Nato smo šli proti domu brez njega.

Dan Zukanović, 6. a

Po večerji smo šli na večerni sprehod. Dolgo smo hodili in se nato ustavili. Učiteljica nam je razlagala o zvezdah.

Aleks Pečko, 6. b

Punce smo v sobi našle barvo za lase. Bila je roza! Eden od fantov je hotel roza lase in potem jih je prihajalo vedno več. Bilo je res smešno. Potem je prišla učiteljica in rekla, naj nehamo. Vseeno je bilo zabavno!

Zara Kamenjaševič, 6. a

V šoli v naravi smo smučali, se hecali, peli, se zabavali. Seveda smo tudi pospravljali! Če smo imeli čisto in urejeno sobo, smo lahko dobili 10 točk. Naša soba je vedno imela vpisano 10! Naša soba je zasedla tudi 1. mesto na nastopu Pohorje ima talent. Točko smo pripravljali ves teden!

Ilan Lederer, 6. a

V četrtek smo zvečer imeli ples. Poslušali smo naše najljubše pesmi, med katerimi je tudi Reševalec. Moj sošolec in sošolka sta plesala skupaj in se držala za roke. Spomnim se, kako smo ju vsi gledali!

Nina Iskra, 6. b

V četrtek smo imeli na Pohorju zaključno zabavo s predstavo. Dobili smo 2. nagrado za dobro izvedeno točko. Ko je bilo konec predstavitev, smo začeli peti in plesati. Naju z Nejo se je najbolj slišalo! Fantov je pa kar takoj zmanjkalo.

Jerneja Kavčnik, 6. b

V četrtek se je na plesu sošolka razjezila na sošolca, ker ni hotel plesati z njeno najboljšo prijateljico. Potem smo se zbrali okoli njiju, ko sta le plesala skupaj. Vrteli so dobre pesmi in ko je bilo tega konec, smo vsi najprej padli v postelje in potem padli v spanec.

Ajda Rubin, 6. b

Zadnji večer v šoli naravi je bil veseli večer s tekmovanjem. Vsaka soba je morala pripraviti točko, ki so jo sodniki ocenili. Glasbena skupina, v kateri so bili Lan, Tim, Gašper in še nekateri drugi, je zasedla 1. mesto. Nagrajeni so bili z napolitankami!

Manca Brlan, 6. b

Nikoli ne bi pozabil zadnjega večera v šoli v naravi, ko smo imeli *Pohorje ima talent* na katerem se je predstavila vsaka soba in vsi iz nje. Jaz sem sicer imel malo slabši dan, a polepšal mi ga je ta večer.
Naša soba, v kateri smo bili jaz, Dan, Ilan, in Maj K., je pripravila malo bolj akrobatsko točko. Na začetku sta Dan in Ilan žonglirala, potem je Dan z*abrejkdensal* in koncu še Ilan naredil salto, z Majem pa sva v zrak izstrelila konfete, ki sem jih prinesel od doma.
Vse druge točke so bile tudi dobre in smešne in zelo sem užival. Večer pa je popestril ples mojega najboljšega prijatelja z njegovo simpatijo!

Patrik Čamernik, 6. a

V tem tednu sem hodila v šolo. V ponedeljek smo imeli naravoslovni dan z gospo Mihaelo. Izdelovali smo plakate o rastlinah in barju. Zraven smo gledali film.

Naslednji dan, v torek, smo imeli tehniški dan z gospo Mojca. Izdelali smo okvirje in začeli izdelovati kaktuse. Medtem smo se odločili, da na pošto na Logu odnesemo razglednice, ki smo jih naredili zjutraj. Bile pa so brez znamk. Pošta je bila že zaprta, zato je šla učiteljica v Mercator in kupila nekaj sladkega.

Ko smo prišli nazaj v šolo, smo dokončali kaktuse.

Ajda Cuznar, 6. b

V torek smo morali napisati razglednico in jo tudi izdelati. Hoteli smo narisati narciso, zato sem šla skozi okno ponjo. Učiteljica mi je podala stol, da sem lahko zlezla nazaj v učilnico. Pssst!

Karin Jaklič Berden, 6. a

Pet nas ni šlo v šolo v naravi. Delali smo opis vaze. Morali smo napisati, koliko približno tehta. Ugotavljali smo, kdo se najbolj približa pravi številki in stavili. Tisti, ki bo čim bliže pravi številki, dobi nekaj iz trgovine. Zmagala sem in skupaj smo odšli do Mercatorja na Logu. Učiteljica mi je podarila smartse, ostalim pa tudi nekaj sladkega.

Ana Škrbenc, 6. a

Na ogledu arboretuma Volčji potok

Skoraj smo dočakali pomlad, ki ta čas ni bila še čisto nič pomladna. Vseeno je bil sprehod po arboretumu Volčji potok poln zanimivosti.

V Volčjem potoku je bilo na ogled veliko različnih vrst rož in dreves. Zaradi cvetov mi je bil všeč nagelj. Zanimivi so bili bambusovi trakovi.

Sabrina Torok Jovanović, 6. a

Ajdovski gradec

(VIR: https://www.kstm.si/ajdovski-gradec.html)

Učenci 6. a so na kratko povzeli potek ekskurzije.

V ponedeljek, 8. 5. 2023, smo šli proti Sevnici. Peljali smo se mimo Brezovice in Ljubljane in naprej mimo krajev Ivančna Gorica, Trebnje in Mirna.

Blizu Sevnice smo se ustavili in si šli ogledat Ajdovski gradec. Ta stoji na hribu, na 436 m nadmorske višine. Povzpeli smo se peš.

Najprej smo si ogledali ruševine gradu in se ustavili ob vodnjaku ter prepoznavali ostanke razglednega stolpa, cerkve, stavbe s talnim gretjem in hiše s hlevom. Vodnik je povedal, da so tu našli posode, kovance, glavnik, gumbe in druge predmete, ki izvirajo iz časa od 5. do 6. stoletja.

Učenci 6. b pa so ocenili ekskurzijo.

Izlet je bil čudovit, ker smo videli redke ruševine. Lahko bi se zgodilo, da jih ne bi nikoli odkrili.

Zanimivo je, da so stari vodnjak dali v ponovno uporabo.

Še vedno je kar nekaj ohranjenega, kljub dvema požaroma. Drugi je bil za grad usodnejši, saj je za njim ostalo le obzidje.

Že v preteklosti so imeli v tej stavbi talno gretje, katerega ostanki so bili prepoznani.

SLOVENSKI KRAJI

Pri pouku smo predstavljali slovenske kraje. Povzetih je le nekaj najzanimivejših podatkov iz besedil šestošolcev, ki so opise krajev iskali po spletnih straneh pa tudi v tiskanih besedilih in dodali zanimivosti.

Vrhnika

Cankarjeva spominska hiša Na klancu
Cankarjev spomenik
Izvir reke Ljubljanice v Retovju
Razgledni stolp na Planini
Star maln, ki je odlična turistična točka predvsem poleti
Hotel Mantova, edini hotel na Vrhniki

Lan Gutnik, 6. b

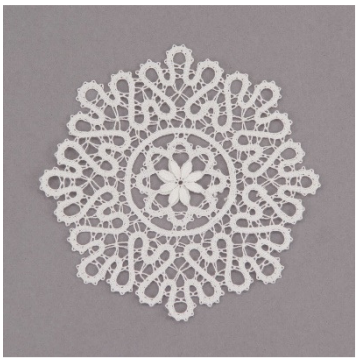

Idrija

Idrija je že iz preteklosti znana po čipkarstvu in rudarstvu.

Ali ste vedeli, da v Kaliforniji (ZDA) stoji nekdanje rudarsko mesto, ki je dobilo ime po naši Idriji – New Idria.

Katarina Kavčnik, 6. b

Slovenj Gradec

Mesto ima srednjeveško podobo z glavno ulico, trgom in stransko ozko ulico. Mesto obsega še naselja Legan, Štibuh, Polje, Lepa vas ter delno tudi naselje Stari trg. Staro mestno jedro ima obzidje.

Maj Naglič Mušič, 6. a

Med znamenitosti **Slovenj Gradca** in njegove okolice štejemo mestno srednjeveško jedro z zgradbami iz 19, stol., cerkev sv. Elizabete, graščino Rotenturn, rojstno hišo Huga Wolfa. Zelo zanimiva je tudi cerkev sv. Jurija v Legnu, v kateri so med menjavo tal v notranjosti cerkve, našli ostanke šestindvajsetih staroslovanskih grobov. Te si lahko danes ogledamo skozi zastekljena tla cerkve, zato moramo ob vstopu obuti copate.

Julija Kozole, 6. b

(VIR: https://www.kpm.si/razstave/cerkev-svetega-jurija/)

(VIR: https://www.kpm.si/)

(VIR: https://sl.wikipedia.org/wiki/Ptuj#/media/Slika:Ptuj.jpg)

Ptuj

Ima status najstarejšega mesta v Sloveniji, za kar obstajajo mnogi zgodovinski pisni in ostali viri. Območje Ptuja je bilo poseljeno že v pozni kameni dobi, to potrjujejo glinene posode in kamnite sekire, najdene na Grajskem griču.

Ajda Cuznar, 6. b

(VIR: https://falajfl.si/)

Celje

Je Knežje mesto. Največja znamenitost je Stari grad Celje (prvič omenjen 1322), ki je bil sedež celjskih grofov. Druga znamenitost je Knežji dvorec znan kot Spodnji celjski grad v starem delu.

V Celju je nastala prva in tako danes najstarejša založba Mohorjeva družba.

Lavi Naglič Mušič, 6. a

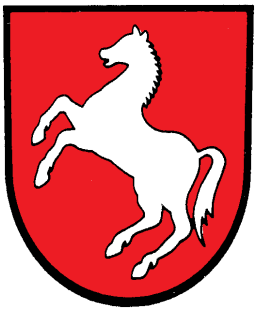

Slovenske Konjice

Ali ste vedeli, da …

- se je tu rodil pesnik Ivan Minatti.
- so bile Konjice prvič omenjene v 12. stol. (leto 1146) z imenom Cuonowiz.
- se v grbu nahaja konj, kar se povezuje z imenom mesta.
- so Slovenske Konjice eno najbolj slikovitih slovenskih starih mestnih jeder, ki ga prepolavlja potoček, čez katerega poteka most, ki ga na štirih vogalih stražijo doprsni kipi konja, simbola mesta.

Luka Vrhovec, 6. a

(VIR: https://www.ljubljancan.info/)

Ljubljana

Picerija Parma na ljubljanskem Trgu republike, na koncu podhoda *Maxija*, je bila prva picerija v Ljubljani, v Sloveniji in v Jugoslaviji. Odprli so jo 1. aprila 1974.

Ava Upelj, 6. b

Opis kraja smo napisali z roko in tako nadaljevali tradicijo, ki jo spodbuja Teden pisanja z roko.

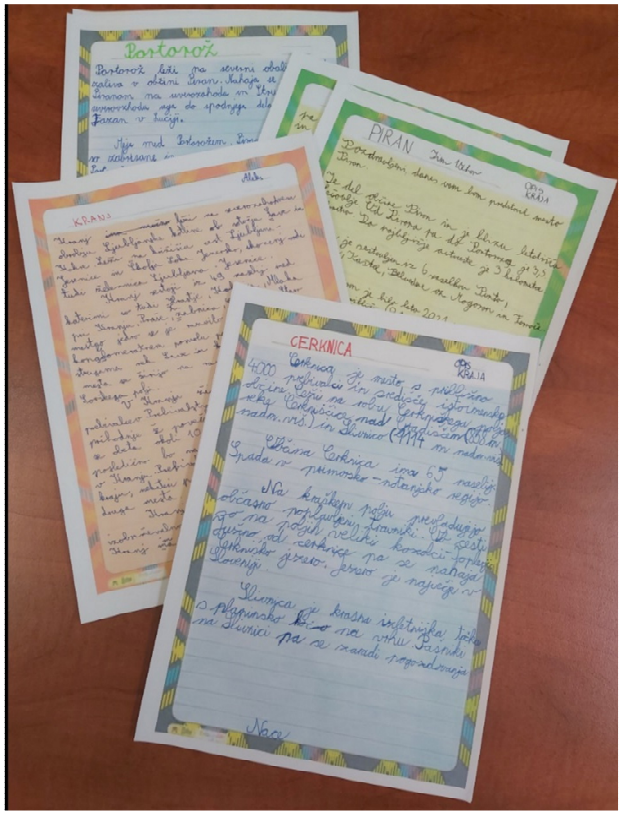

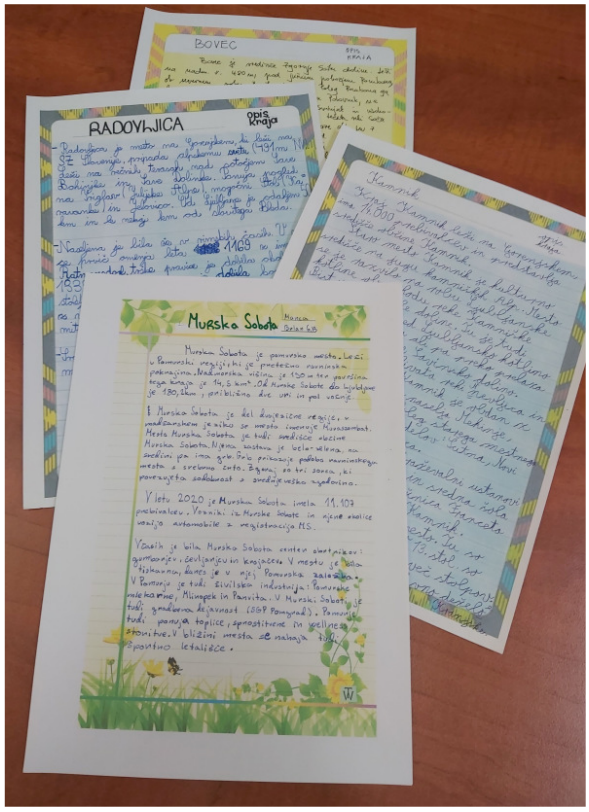

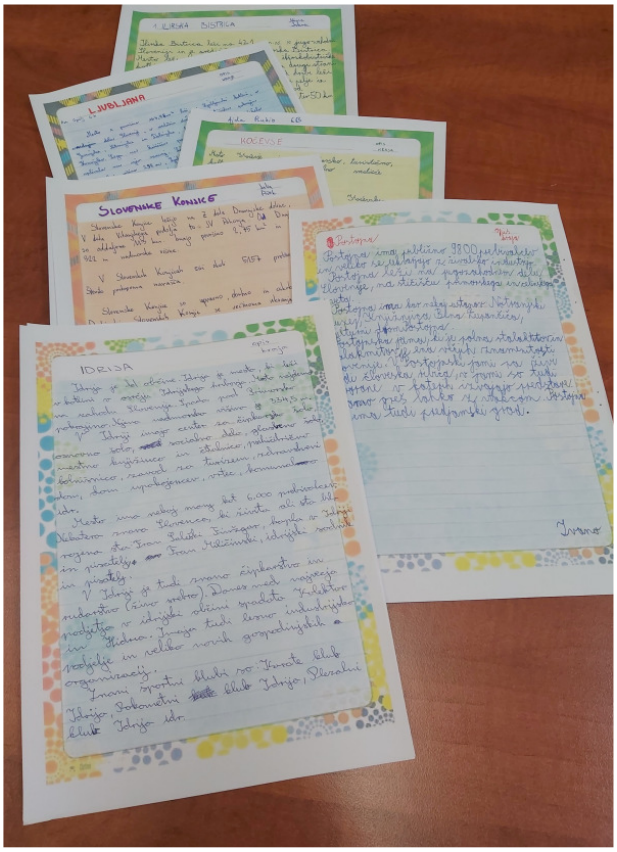

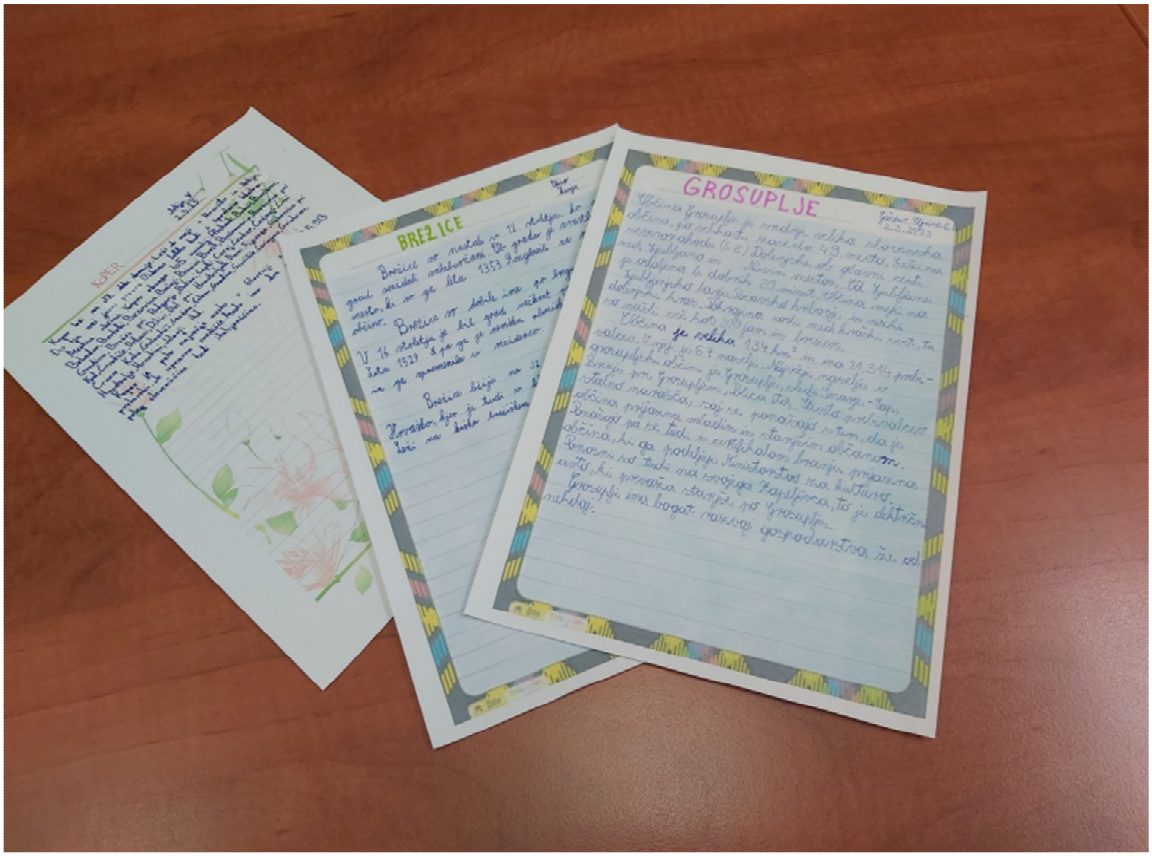
KOPER
BREŽICE
GROSUPLJE

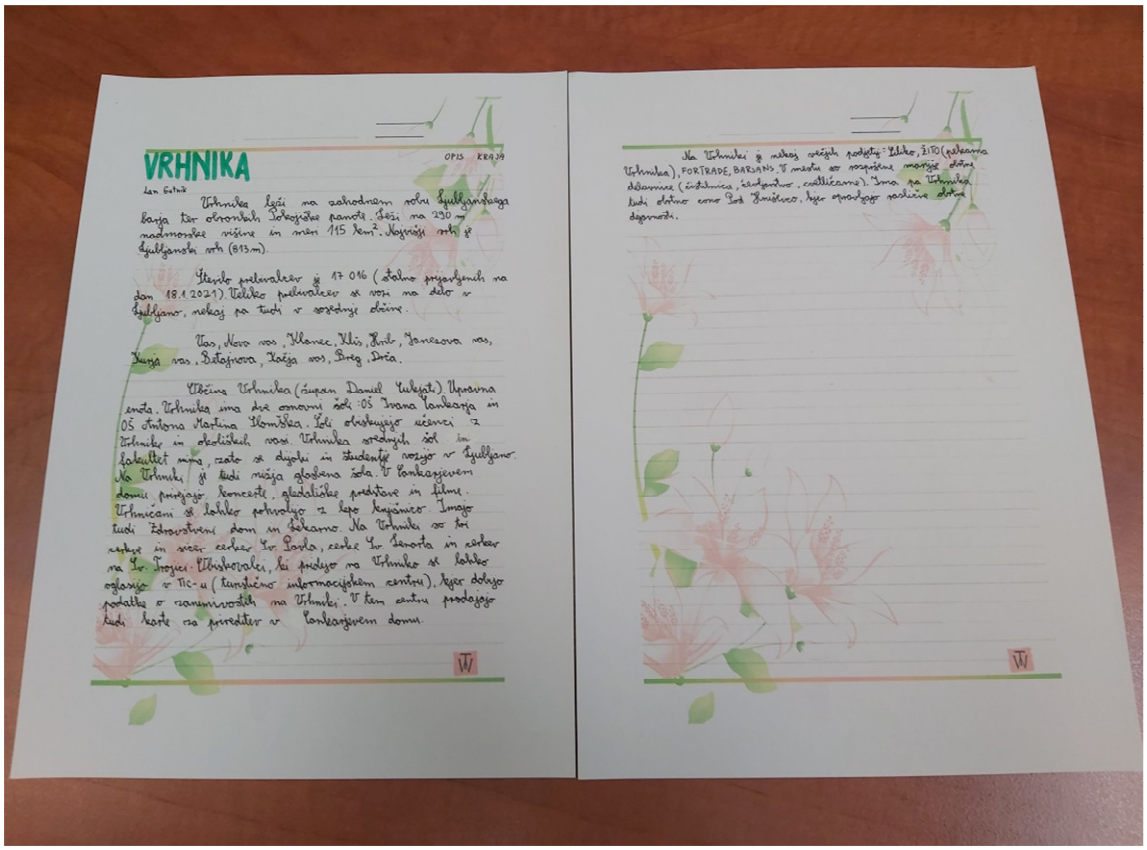
VRHNIKA
OPIS KRAJA
Vrhnika leži na zahodnem robu Ljubljanskega barja tik obrobah Polhograjske planote. Leži na 290 m nadmorske višine in meri 115 km². Najvišji vrh je Ljubljanski vrh (813 m).
Največ prebivalcev je 17 016 (stalno prijavljenih na dan 18.1.2021). Veliko prebivalcev se vozi na delo v Ljubljano, nekaj pa tudi v sosednje občine.
Vas, Nova vas, Vlaneč, Vlaš, Lot, Janezova vas, Bunja vas, Dolgonova, Kačja vas, Brog, Drta.
Občina Vrhnika (župan Daniel Vukajlo) Upravna enota. Vrhnika ima dve osnovni šoli: OŠ Ivana Cankarja in OŠ Antona Martina Slomška. Tiši obiskujejo učenci z Vrhnike in okoliški vasi. Vrhnika srednjih šol in fakultet nima, zato se dijaki in študenti vozijo v Ljubljano. Na Vrhniki je tudi višja glasbena šola. V Cankarjevem domu prirejajo koncerte, gledališke predstave in filme. Vrhničani si lahko pohvalijo z lepo knjižnico. Imajo tudi Zdravstveni dom in bolnico. Na Vrhniki so tri cerkve in vsaj eaker Sv. Pavla, eaker Sv. Lenarta in eaker na Sv. Trojici. Turistovali, ki pridejo na Vrhniko si lahko oglasijo v Tic-u (turistično informacijskem centru), kjer dobijo podatke o znamenitostih na Vrhniki. V tem centru prodajajo tudi karte za prireditev v Cankarjevem domu.
Na Vrhniki je nekaj večjih podjetij: Elektro, ŽITO (pekarna Vrhnika), FORTRADE, BARJANS. V mestu so nekatere manjše dolne dejavnosti (izdelovalnica, izdelovalnica, odlitkarna). Ima na Vrhniki tudi dolino enako Pod Smrečno, kjer opravljajo različe dolne dejavnosti.

Zemljevid

Niko Grafenauer

Honolulu, Trinidad,
Titicaca, Kostarika,
Montevideo, Bagdad,
Pukapuka, Tanganjika,

Oklahoma, Fudžijama,
Casablanca, Zanzibar,
Rio Grande, Alabama,
Cirenaika, Gibraltar,

Lima, Smolensk, Oslo, Krim,
Bled, Ljubljana, Reka, Split –
vse to zlepi nekaj rim
v svojevrsten zemljevid.

Zarja Zaplata, 9. a

Barjanska in še kakšna zgodba

Zgodba o dečku, ki je POLETEL

Nekoč je živel deček Nejc, ki je hotel poleteti. Zato si je zgradil krila in poskusil poleteti. Uganite! NI mu uspelo.

Nato si je zgradil boljša krila, no vsaj mislil je, da so dobra, a niso bila in spet je telebnil kakor kamen. Začel je raziskovati in si zapisovati. Na koncu je zgradil nova železna krila. In spet je padel, a tokrat je moral v bolnico. V bolnici je kričal: Ne! Zdaj ne morem dokončati kril! Zato je poklical prijatelja Nika. Nik je rekel, da nič ne more. Zato je Nejc odkorakal IZ BOLNIŠNICE. Prišel je dokaj vesel, hecam se, prišel je jezen, ker je na TV-ju videl, da ljudje NE morejo leteti. Rekel je, da to ni res! Še enkrat je poskusil poleteti. Uspelo mu je, a je pristal na otoku, kjer je začel graditi hiše. In bile so lepe hiše. Na njegovem otoku, ki ga je poimenoval Kralj Nejc, je imel mačka Majka. Z njim se je igral. Ko je napočil čas za spanje, je šel Nejc spat.

A je čez pet minut zaslišal hrup zunaj ter odšel preverit, kaj se dogaja. Našel je orangutana, s katerim se je spoprijateljil. Orangutan ga je vrgel v zrak in Nejc je končno POLETEL.

Tai Kos Sigulin, 4. a

Tara Wolf, 9. b

Miha sreča pujsa

Sredi Ljubljanskega Barja je bila hiša, v kateri je živel Miha. Ko se je prebudil je zaslišal hrup. Nato je opazil, da sta mama in oče šla v trgovino. Preoblekel se iz pižame v hlače in majico, nataknil nogavice in stekel po stopnicah… in padel. Au! Ko se je prebudil iz kome, je pred svojimi očmi opazil pujsa. Tako se je ustrašil, da je kar poskočil! A ga je vseeno prestrašeno vprašal ali znaš govoriti? Malo je počakal nato pa mu je odgovoril ja. Nato je skočil gor v igralnico po ščit in meč. A ga je prej vprašal ali te lahko jaham? Spet je malo počakal in mu je odgovoril ja bom poskusil.

Nato ga je res poskusil jahati in jima je kar dobro šlo. Zato je vzel meč in ščit, ki ga je prinesel, dal na pujsa sedlo, ki ga je našel v garaži. In sta šla dirjala sta po celi hiši. Še celo po stopnicah gor in dol. Ni se ustavil dokler nista šla na malico do hladilnika. Šele ko je stopil na pujsa, je dosegel sladoled. A se je hladilnik prevrnil in sta v zadnjem hipu se odmaknila. Vse je popadalo ven, a za pujsa ni bilo problema.

Pomagal je tako, dal je vse pojedel in postavil nazaj hladilnik. Tako je zgledalo vse kot novo, samo hladilnik je bil prazen. A jima je bilo vseeno. Miha je spet skočil z mečem in ščitom na pujsa in sta spet dirkala in dirkala.

A ni vedel da sta starša že na poti domov, ker se je tako zabaval. Prepozno! Starša sta že vstopila in takoj je Miha stekel na kavč. Pujs je pa ležal na tleh. Starša sta ga vzela in naložila v avto. A je vmes Miha naskrivaj skočil v avto. Peljali so se in peljali dokler se avto ni ustavil pred hišo, na kateri je pisalo restavracija PRI PEČENEM PUJSU. Tako je ugotovil, da bo prijatelj šel na žar. Tako se je ujezil, da je kar skočil iz avta in stekel za prijateljem. Nato ga je sunil in ga kar peš v rokah odnesel do doma. Doma se je s pujsom skril v sobo. Čez tri minute sta bila že starša doma. Pogledat sta šla svojega otroka, a nista videla samo otroka, ampak tudi pujsa.

Tako jima je Miha vse razložil, da sta prijatelja. Mama in oče sta mu rekla, da ga lahko ima. Zdaj se je s pujsom igral, skakal, lovil… Še ko je naslednji dan šel v šolo, so ga imeli vsi radi.

Timi Vidmar, 4. a

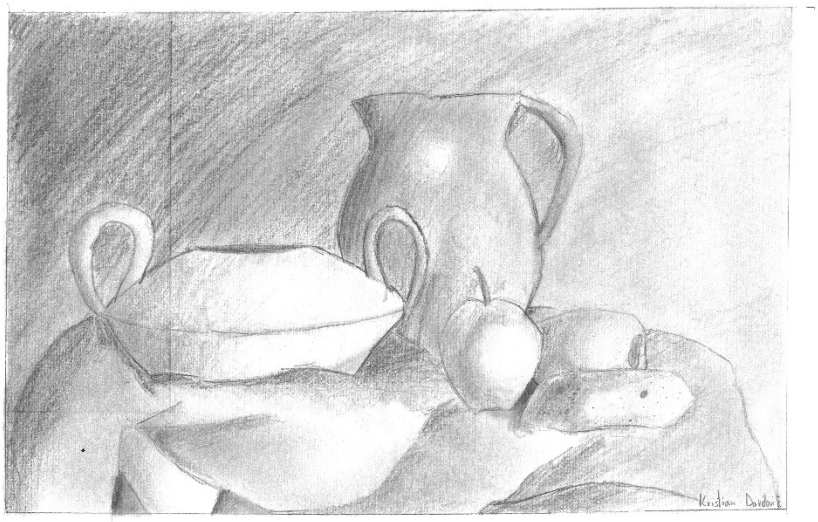

Kristian Davidovič, 9. b

Zgodba o mački, ki je oboževala vodo

Nekoč je živela prijetna črno-bela mačka, ki se je z največjim veseljem kopala. Ime ji je bilo Minij. Imela je prijatelja Cofka.

Ko sta skupaj šla na kopanje, sta se ustavila v trgovini za mačke. Kupila sta mačjo pašteto, mačji kruh in s seboj vzela vodo. Potem sta se odpravila v mačji avto. Že sta odšla in med potjo sta si mrmrala njune najljubše mornarske pesmi. Nato je avtu počila guma. Pomislila sta in se spomnila, da imata v prtljažniku rezervno gumo. Namestila sta jo in odšla na pot.

Minila je ena ura in mucka sta končno prispela na morje. Cofek se je odločil, da bosta najprej postavila šotor. Nato pa v morje! Postavila sta šotor in pojedla vsak en sendvič.

Odpravila sta se v morje in se smejala. Odločila sta se, da gresta s supom. Skočila sta nanj in odšla. Ko sta prišla v ocean, sta skočila v vodo. Čez nekaj časa sta v vodi nekaj zagledala. Zakričala sta Na pomoč, morski pes! Skočila sta nazaj na sup in odveslala na obalo. Na srečo nista bila poškodovana.

Kmalu se je stemnilo. Pojedla sta večerjo in legla v posteljo. Ko je bila že pozna ura, sta zaspala. Ko sta se zbudila, je Cofek pripravil zajtrk. Jedla sta palačinke s sirupom in jagodami. Imela sta obilen zajtrk.

Ko jima je zmanjkalo hrane, sta se odpravila domov. Za njima je bila še ena izjemna dogodivščina.

Mark Muhovic, 4. a

Dogodivščine psa Maxa

Nekoč je živel pes Max. Star je bil eno leto. Bil je jazbečar. Njegovi lastniki so bili neodgovorni, zato se je Max odločil, da gre od doma. težko mu je bilo, ampak je moral. Bil je zelo žalosten.

Najprej je srečal veverico Nino. Vprašala ga je, kaj dela v gozdu. Odgovoril je, da so njegovi lastniki neodgovorni in je zato odšel od doma. Nina ga je vprašala: Ali bi bil moj prijatelj? Pes Max je rekel: Samo, če greš z mano naprej. Veverica je rekla: Prav. Nato sta skupaj odšla naprej.

Nato sta srečala mačka Mikija. Bil je zelo pogumen. Ravno se je boril z mišjimi vojaki. Pes Max in veverica Nina sta g samo opazovala. Premagal je miši. Vprašala sta ga, če bi bil njun prijatelj. Rekel je ja. Skupaj so šli na obhod. Raziskovali so Ljubljansko barje, ogledali so si veliko pokrajin, živali in našli nove prijatelje. Našli so tudi zaklad. Obogateli so in vsi so bili srečni.

Nik Muhovic, 4. a

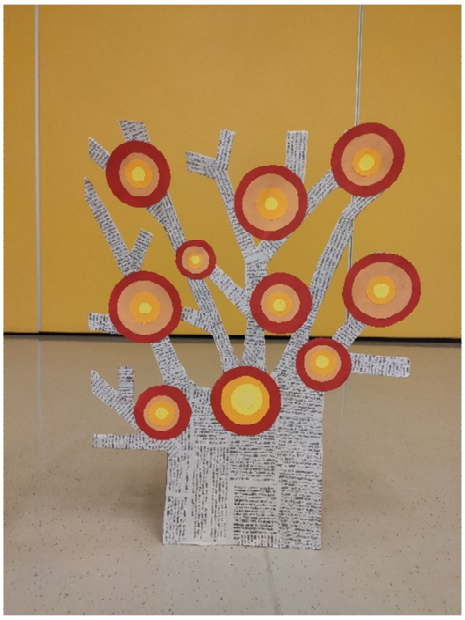

Gloria Gabriel, 5. a

Čudežna skrivnost

Dogajalo se je na Ljubljanskem barju, Neka deklica je šla tja na sprehod. Šla je v močvirnat gozd, nakar je zaslišala nek tuj zvok. Ta zvok je bil skrivnosten in nenavaden. Deklica je hotela izvedeti, kaj se skriva za tem zvokom. Mislila je, da je morda veverica ali jež. Nazadnje pa se je zgodilo, da se je to skrivnostno bitje spotaknilo in padlo z drevesa. Deklica je še kar opazovala in zagledala skrivnostnega škrata, ki je bil ves prestrašen.
Govoril je: Ne me pojesti, nisem užiten, jaz sem kot rdeča mušnica!
Bil je ves umazan, ker je padel v mlako.
Deklica mu je rekla: Nočem te pojesti, samo ustrašila sem se te.
Oh, se je oddahnil škrat, hvala bogu.
Deklica ga je vprašala: Le zakaj si se skril?

Rekel je, da je mislil, da je deklica velikan in ji povedal nekaj resničnih zgodb o velikanih.
Kar ustrašila sem se, je rekla deklica,

Škrat ji je rekel, da ji bo izpolnil željo, če bo o tem molčala. Skuhal ji je čaj in ponudil piškote. Deklica je rekla, da je vse odlično.
Škrat ji je rekel, naj poje še sadeže in želja se ji bo izpolnila. Zaželela si je, da bi imela veliko sreče in pojedla sadež. Postala je tako srečna, da si ne morete predstavljati! Deklica in škrat sta postala najboljša prijatelja.

Nekega dne pa je deklica videla ubogega dečka, ki je bil pod čarovničinim urokom in preganjala ga je nesreča. Deklica je šla k škratu in mu povedala vse o dečku. Prosila je škrata, če lahko dečku skrivnostno izpolni željo. Škrat je rekel, da tega ne more narediti na skrivaj. Deklica je predlagala, naj se škrat zamaskira v zdravnika. In res se je.

Zamaskirani škrat je med malico prišel v šolo in se zlagal, da ima nesrečni deček zdravniški pregled. Deček je šel s škratom. Ta ga je lažno pregledal, rekel mu je, da je zdrav kot riba, da pa ima umazane zobe in da bo zaradi tega dobil sadež, ki ga mora pojesti in še prej reči, da noče biti več preklet.

Ko je deček pojedel sadež in izrekel besede, je bilo naenkrat vse drugače. Deček je rekel, da je bil sadež odličen in da mu je teknil. Škrat je bil zadovoljen in je rekel, da ga zdaj čaka drugo delo. Šel je v močvirnat gozd. Deklici je povedal, da bo pripravil slastno pojedino in povabil živali. Rekel pa je tudi, da lahko živali začara tako, da jim spremeni glas in jih bo deklica lahko razumela.

Ko so imeli pojedino, je škrat dal deklici zelišča in darilo. V škatli je bil kuža z dvema repkoma, bil je prav poseben in škrat je rekel, da si ga bo deklica tako zapomnila. Nato je za vedno izginil. Deklica ga ni nikoli več videla, ostali so samo še glasovi. Nihče ne ve, kje je škrat. Mogoče se skriva v čarobnem gozdu. Deklici je ostal kuža, ki jo spominja na skrivnostnega čarobnega škrata.

Lana Kušar, 4. b

Nepričakovani zaklad

Ema je hitela v šolo, ker je zaspala.
S prijateljico Nežo sta se zmenili, da bosta šli skupaj domov.

Hodili sta in hodili in se pogovarjali.
Čez čas sta prišli do barja.
Malo sta gledali v vodo in našli zaklad.
Ema je zavihala hlače in šla v vodo in pobrala zaklad.
Neža je videla, da ni ključavnice.

Ema je kar odprla skrinjo.

Glej, je rekla Neža, slika mojih staršev in slika tvojih, Ema!

Kako lep dan je bil.
Sledil je ovinek.
Ema je morala zaviti, Neža je šla naravnost.
Poslovili sta se.

Zoja Prelogar, 4. b

Lana Lederer, 8. b

Magično barje

Zjutraj se je zbudilo barje. Potok je tekel tiho in počasi in nenadoma je prišla deklica. Bila je mlada, lepa in zelo močna. Njena bela obleka je bila umazana.
Deklica je živela v gozdu, tam, kjer je magično barje. In prav ta, se je odprla pot v magično deželo, v deželo magije.

V tej deželi so živeli škratje in izpolnjevali želje. Da bi prišel v njihovo deželo, bi potreboval kozarec, ki je zelo poseben in je seveda skrit v gozdu, ogledalo, ki je skrito nekje in ga še nihče ni odkril. Za vstop v deželo magije je bil potreben meč, ki se imenuje …

Čakaj, čakaj, preveč smo že povedali! Zdaj gre deklica v dogodivščino.

Deklica je poskusila zbrati vse tri magične stvari: najprej je šla v gozd, skočila v barje in plavala ter našla magični kozarec, drugega pa ne. Med plavanjem ne bi smela popiti barjanske vode, pa jo je, zato se je zbudila v magični deželi. Škratje so jo vprašali, kaj želi. Povedala jim je, da si želi lepo življenje. Škratje so ji dali, kar si je zaželela.

Deklica zdaj živi v tej deželi. Upam, da jo najdete tudi vi in si izpolnite želje.

Zarja Sedić, 4. b

David Ćulibrk, 9. a

Nepričakovan zaplet

Ana in njen starejši brat Janez sta šla na sprehod. Videla sta srne, zajčke, konje in na tej poti sta srečala svoje prijatelje iz šole. Marija, Jaka, Filip in Neža so šli z njima. Zdaj jih je bilo šest. Bilo je bolj zabavno!

Odšli so v gozd, čeprav je mama Ani in Janezu prepovedala hoditi v gozd. Če vas zanima zakaj, je to dolga zgodba! A danes prepovedi nista upoštevala.

Hodili do in hodili, ko se je Marija spotaknila. Vsi so se ustrašili, ko je Marija začela jokati. Vprašali so jo, če je *vredu*. Marija je odgovorila, da se ji zdi, da si je zvila gleženj. Drugi del poti jo je Jaka nesel.

Janez je vprašal, koliko je ura, ker se mu je zdelo, da se mrači. Ana je pogledala na uro in rekla, da je 18.09. Janez se je ustrašil in rekel, da bi morala biti ob 18.30 doma. In ugotovil je, da so se izgubili! Še dobro, da so znali orientirati po mahu.
Nato pa je nekaj zakrulilo!
Oprostite, je rekla Neža, moj trebuh je bil.
Nič hudega, so odvrnili drugi in nato je še njim zakrulilo.
Najti moramo hrano in bivališče, so ugotovili.

Našli so maline, jagode in kmalu tudi bivališče. To je bila hišica na drevesu, ne, kar dve sta bili. Obe sta imeli notri spalne vreče. V prvi hišici so spali Jaka, Marija in Neža, v drugi Filip, Janez in Ana. Drugo jutro je bila Marijina noga *vredu*. Domov so prišli srečni in zdravi.

Eva Antolović, 4. b

Jerneja Kavčnik, 6. b

Najboljša dogodivščina

Zala se je sprehajala po Ljubljanskem barju. Že od nekdaj si je želela domačo žival, a je ni dobila.

Ko se je sprehajala, je zaslišala pasje cviljenje. Sledila je glasu in ob potoku zagledala čisto majhnega pasjega mladiča. Dvignila ga je v roke in odhitela domov. Doma ga je pregledala in ugotovila, da ima levo sprednjo tačko zlomljeno. Ovila mu je tačko. Poimenovala ga je Don.

Zala je psička Dona vzgajala in naučil se je hoditi. Lahko sta že šla na sprehod. Zala se je spomnila, kje ga je našla, zato sta šla na Ljubljansko barje. Imela sta se zelo dobro. Čez nekaj časa je Dona nekaj zmotilo. Vohljal je in vohljal in se nato umiril. Šla sta domov. Zala je Dona nahranila in šla sta spat. Ampak Don ni spal kot drugi kužki, pač pa v Zalinem objemu.

Naslednje jutro je Zala morala v šolo. Dan ni hotel biti sam, zato se je skril v Zalin šolski nahrbtnik. In sta šla skupaj v šolo. Ampak Zala tega ni vedela. Ko je v šoli segla v torbo, je začutila nekaj puhastega in pogledala ter zagledala Dona. Zala se je umirila in Don je zaspal. Po pouku je Zala odhitela domov. Pri prijateljici si je sposodila povodec in pripela Dona. Zala je Dona doma rahlo okregala in odhitela delat domačo nalogo.

In tako kot je Dan z leti odraščal, je odraščala Zala. Ko sta bila skupaj, jima nikoli ni bilo dolgčas.

Zala Kušar, 4. b

Kaj vse živi na barju

Jaka in Jure sta vsak dano po šoli hodila na barje. Skoraj vsak dan sta videla nove živali. Nekega dne je Jaka opazil zelo veliko kačo. Mislil je, da jo lahko pobožа, a ga je pičila. Jure je prijatelja odnesel domov. Starši so ga takoj peljali v bolnico. Tam so mu rekli, da se ne boža kače, če ne ve, katere vrste je. Rano so mu povili.

Naslednji dan sta spet šla na barje. Največkrat sta opazovala žabe. Kdaj pa kdaj se je prikazala tudi kaka želva.

Enkrat sta želvo odnesla domov. Ker nista vedela, kako naj zanjo skrbita, sta si pomagala s knjigami. Čez dva dni sta želvo vrnila, vendar po nesreči nekam drugam. Tam so bile odložene pločevinke, nekatere zakopane v zemljo. To sta Jaka in Jure kaj hitro ugotovila. Odločila sta se, da bosta počistila barje. Prinesla sta vreče, lopate in grablje. Naslednji dan sta začela čistiti in do večera pobrala vse pločevinke.

V sredo stana potep povabila še prijatelja Lovra. Skupaj so raziskovali barje in se igrali skrivalnice. Jaka je nekaj našel. Bilo je veliko starih zlatnikov. Nesli so jih domov. Očka je rekel, naj jih kar obdržijo, saj bodo čez čas lahko veliko vredni.

Naslednje dni so fantje po barju še iskali in iskali, da bi našli še kaj dragocenega, pa niso našli nič tako vrednega. Zato so obupali in se raje igrali skrivalnice.

Jaka Burjak, 4. a

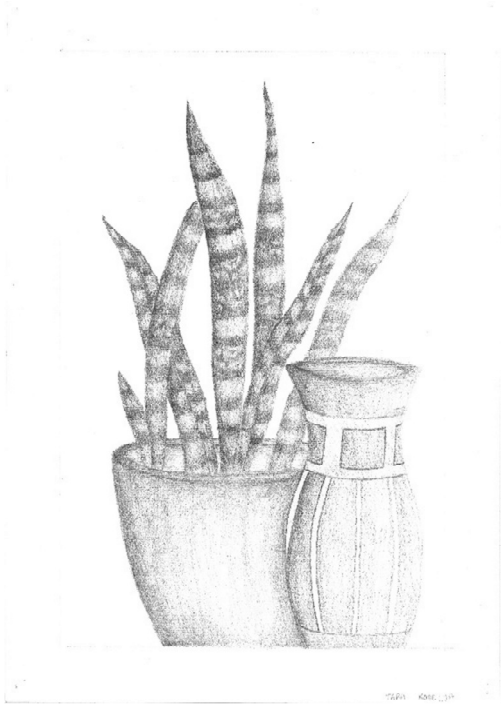

Tara Kodelja, 9. a

Skrivnostni jelen

Nekega dne je Marjetka na Ljubljanskem barju našla leseno figurico jelena, ki je imel na prsih moder kristal v obliki kapljice.

Marjetka je živela na osamelcu in se je vračala domov. Živela je sama, ker so ji sestrice, bratje, mamica in očka že umrli, babica pa je živela pri teti.

Ko je Marjetka prišla domov, je figurico hitro skrila. Ponoči so prišle iz gozda in jas vile. Iz močvirja so prihajali škrati.

Nenadoma je jelen oživel. Kristal je začel rdeče utripati. Škrati so odšli, vile so odšle. Ostala je samo ena. Ta je Marjetko zbudila.

Marjetka je vprašala vilo, zakaj jelenu utripa rdeča kapljica. Vila se je zazrla v jelena in razbrala, da se Marjetki bliža nevarnost. Vila je Marjetki povedala, da rdeča pomeni nevarnost. Deklica je pogledala skozi okno in zagledala tri črne volke z rdečimi očmi, ki se bližajo. Jelen je začel rasti in rasti, dokler ni bil tako velik kot pravi jelen. Vila je skočila nanj in pomagala tudi Marjetki, da je zlezla gor. Odjezdili so.

Jezdili so v močvirska skrivališča, k škratom in ostalim podzemeljskim prebivalcem. Vila je Marjetki razložila, da mora oditi in da ne sme biti v temi, sicer se lahko spremeni v seme iz katerega zraste močvirki tulipan.

Marjetka se je v podzemlju igrala z gozdnimi deklicami, ki so tu živele. Vse so imele črne kite, v katere so bili povezani tulipani. Oblečene so bile v rjave oblekice.

Kaj pa jelen? Ta se je spet spremenil v leseno figurico.

Nekega dne pa je jelenu spet začela utripati rdeča kaplja. Ponovno je začel rasti. Marjetka je samo splezala nanj, saj je zdaj že vedela, kaj to pomeni. Odjezdila sta. Kapljica pa ni in ni nehala utripati. Toliko dni sta že jezdila, pa še vedno je utripala. Jelen je rabil oddih. Ko je videl, da prihajajo črni volkovi, je zbral vso moč.

Pogledal je naokrog, Marjetke pa že ni bilo več. Trije črni volki so jo odnesli stran. Volkov že ni več videl. Obupano je pogledal v smer, kamor so izginili.

Naslednje jutro je bil jelen že malo bolj pri močeh. Odpravil se je na pot. Prišel je do votline in vstopil. Skozi odprtino je videl tri volke in prestrašeno deklico med njimi. Volkovi so grdo delali z njo.

Vile z barja so prišle k jelenu še pravi čas in mu razkrile načrt. Zamotile so volkove in ti so izgubili svojo moč. Marjetka je z jelenom odjezdila daleč proč.

Doma, na barju, je Marjetka postavila leseno figurico na polico. Tam je zdaj že vrsto let. Kristal zdaj sveti modro in na svojo jaso so ga odnesle vile in okrog nasadile močvirske tulipane.

Cecilija Podobnik, 4. b

Zarja Zaplata, 9. a

Na barju

Nekega poznega večera je za oknom majhne hiše svetila žarnica. Pod njo je bila majhna miza. Za mizo je sedel fant. Fant je risal.

Risal je in risal … Narisal je svoja čustva. Vedel je, da je v stresu. Bil je pameten in vedel je, da mora ven iz tega počutja. List papirja je postal poln.

Na listu je bila črnina.

Napočilo je jutro. Fant se je odpravil v šolo. Preživel je še nekaj ur stresa in nezadovoljstva s samim sabo. Po šoli je odšel domov. Spet se je spomnil, da ga jutri čaka nov dan.

Fant se je spomnil, kaj mu je rekla njegova pokojna mama. Vedno mu je svetovala, naj se sprehodi po barju. Govorila mu je, naj zadiha z naravo in prav to je naredil.

Stopil je na prag hiše in zadihal. Začel je hoditi po poti, ki mu jo je nekoč pokazala mama. Z vsakim korakom je bil bolj sproščen. Začel je razumeti moč narave.

Poslušal je ptičje petje, gledal srne in tekel po travniku, na vsake toliko časa pa pomislil na svojo pokojno mamo. Ta je bila vedno navdušena, ko mu je razlagala, kako je tekla po travnikih barja. Takrat te čarovnije ni razumel, zdaj pa jo je.

Proti večeru se je vračal domov in črnina na papirju je izginila. Papir je žarel v barvah.

Zdi se, da se ne zavedamo, kakšno možnost imamo, ko stopimo iz hiše. Odprimo roke naravi, saj je mogočna in polna čarovnij.

Zoja Kogovšek, 5. a

Val Mark Rakoše, 9. a

Mev mačka in zaklad ljubljanskega barja

Mev mački je bilo dolgčas, zato se je odločila, da bo odšla raziskovat Ljubljansko barje. Njena prva postojanka je bil Mali plac. Tam je srečala svojo prijateljico Mavrično žabo, ki je v roki držala detektor kovin. Mev jo je vprašala, kaj išče s to ceneno napravo iz sosednje trgovine. Mavrična ji je odgovorila, da išče zaklad Ljubljanskega barja.
»In kako ti gre?« je vprašala Mev.

Mavrična žaba je pokazala na kup velik smeti ob poti. Na kupu so bile pločevinke, zamaški, babičina proteza in pod kupom je bil skrit diamant, ki ga Mev ni opazila.

Seveda se je tudi Mev odpravila iskat zaklad. A kot vedno je za drevesom prisluškoval Mevin največji sovražnik, pujs Mastnoprstnež. Obetale so se hude težave. Mev je medtem pridno iskala in raziskovala na območju, kjer so našli leseno kolo. In res je nekaj našla. Ko je stopila na nek kamen, so se tla udrla in Mev se je kot po toboganu spustila v stare ruševine koliščarske vasi.

Bilo je res zanimivo! Mev je strmela v same začetke Ljubljane, ko tukaj ni bilo drugega kot le koliščarji. Sprehajala se je po ruševinah in končno našla. Tam, točno pred njenimi očmi, je stal zaklad Ljubljanskega barja. Odprla je skrinjo in pred seboj zagledala predmete, ki so se zdeli dragoceni. Nato se je za Mev zaslišal predirljiv smeh. Mev je prepoznala Mastnoprstnežev smeh, zato je vsebino skrinje skrila v bližnji deblak. Sama pa se je s painball pištolo skrila v skrinjo.

Ko je Mastnoprstnež našel skrinjo, jo je odnesel na varno v gozd. Tam jo je odprl. Takrat ga je Mev ustrelila z rdečo barvo. Zvezala ga je z vrvjo, ki je priročno ležala meter stran in ga, Mastnoprstneža, predala policiji.

Kasneje je šla do arheologov in jim povedala, kje je skrit zaklad. S tem je zaslužila več milijonov. Ne boste verjeli, kaj si je kupila: ogromen bazen v obliki svoje glave, napolnjen s sladoledom.

Ampak Mev ne ve, da Mastnoprstnež v zaporu kuje načrt maščevanja.

Maj Svete, 5. b

Cecilija Podobnik, 4. b

Sara Malavašič, 6. b, prejemnica bronastega priznanja na državnem likovnem natečaju Likovni svet otrok 2023, Šoštanj

Štorkljin prijatelj

- Mami! Kje si, mami?
Jure je tekal sem in tja po hiši in iskal mamo.
Mama je končno prišla z vrta.
- Mami, Tim je ranjen!

Mama je sprva mislila, da se Jure heca, ko pa je videla veliko prasko na Timovem trupu, je zavreščala. Njen krik je priklical Juretovega očeta. Ta je bil veterinar, zato je Tima odpeljal v ordinacijo. Medtem ko je čistil rano, je Jureta vprašal, kaj se je zgodilo.
- Peljal sem ga na sprehod, je povedal Jure.
- Šla sva po isti poti kot običajno, je dodal.
- In ko sva šla mimo reke, je Tim zagledal štorklje.
- Štorklje?
Oče mu nikakor ni mogel verjeti. Da so na tem barju štorklje, je slišal prvič.
Jure je nadaljeval:
- Videla sva štorklje, ja! Štorklje z jajci. Očka, saj poznaš Timija. Vedno steče k pticam, da jih lahko splaši. Tako kot vedno je hotel steči k njim, a je pozabil na reko in povodec. Povlekel je tako močno, da mi je iz rok iztrgal povodec in ta se je zataknil za vejo. Ko je poskusil skočiti, ga je povodec zadržal in Timi se je opraskal ob skale.
- V redu, Jure, dovolj si mi povedal. Jutri mi boš pokazal, kje sta videla štorklje. Prav?
- Ja, očka. Ali bo šel Timi lahko zraven?
- Ne, Jure. Mislim, da ne.

Naslednje jutro je bilo sončno. Vse je bilo mirno. Travne bilke so se zibale sem ter tja, ptice so pele v bližnjem gozdu, Jure in njegov oče pa sta okrog desetih, ko je bilo sonce že kar visoko na nebu, odšla k reki. Ko sta prišla k reki, se je prav takrat eno od jajc skotalilo skoraj do reke. Mama štorklja tega ni opazila, saj je odšla z mladiči, ki so se že izvalili, na prvi polet.

Jajce je bilo od reke oddaljeno manj kot meter in Jure ni več mogel čakati! Skočil je v vodo in preplaval reko. Prav v času, ko je jajce držal v roki, je iz njega pogledal mladiček.
- Kako je srčkan! je vzkliknil.
Po nekaj minutah hoje ga je prinesel do mostička.
- Očka, očka! Misli, da sem njegova mama! Tako je smešen! Povsod mi sledi!
Oče je vedel, da mora mladič čim prej nazaj k svoji družini.
Vsakič, ko sta se preveč približala gnezdu, so štorklje odletele in gnezdo je ostalo prazno. Tako sta mladiča vedno znova odnesla domov. Minevali so dnevi, tedni in minil je mesec! Mladič je včasih videl razliko med seboj in dečkom, vendar ni ničesar ugotovil.

Nekega večera pa je mama udarila po mizi.
- Jure, ptiča nauči leteti! Skoraj je že odrasel, pa še ne zna leteti!
Jure je ubogal svojo mamo in že naslednji dan ga je učil leteti. Sprva je bilo težko, na koncu je ptici le uspelo prvič poleteti. Po nekaj dneh vaje je ptica odlično letela. Mlada štorklja se je morala naučiti še nekaj Juretovih ukazov. Njegovemu Timiju se je zacelila rana in je z velikim navdušenjem pomagal učiti štorkljo. Seveda so jima najbolje šli poleti v zrak, saj se ga je štorklja bala in se je takoj dvignila od tal.

Ko se je mlada štorklje vsega naučila, je prišel dan, ki se ga Jure sploh ni veselil. Dan, ko je ptica morala poiskati svojo pravo družino. Pred odhodom je Jure dal štorklji njeno najljubšo ribo in ji nekaj ukazal. Štorklja je odletela in eno uro iskala svojo družino. Takrat je pristala na kraju, za katerega ji je povedal Jure. Prva je štorkljo opazila prav mama štorklja, ki je prepoznala svojega izginulega sina.

Jure je s Timom včasih prišel pogledat svojega ptičjega prijatelja in tako ohranjal to prijateljstvo.

Veronika Pogačar, 5. b

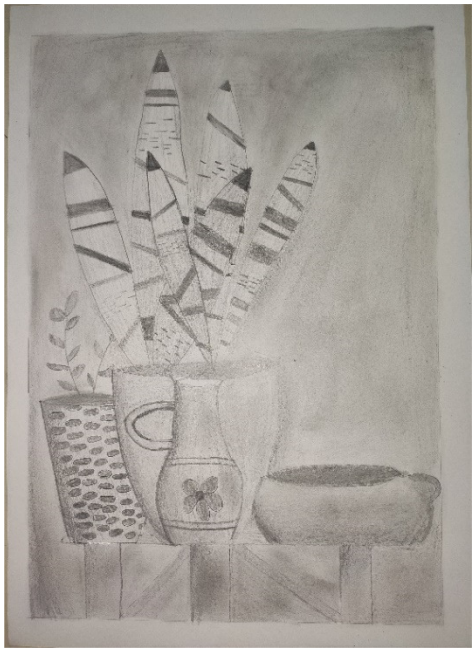

Bor Dulmin, 7. c

Velika dogodivščina Maja in Maxa

Maj se je danes zbudil zgodaj zjutraj, čeprav je bila sobota. Svojega psa Maxa je moral peljati na sprehod. Odločil se je, da se bosta sprehodila na Mali plac.

Odpravila sta se od doma. Bil je deževen dan. Hodila sta in kar naenkrat je Maju nekaj padlo na glavo. Dvignil je pogled in se spotaknil ob korenino … No, vsaj mislil je, da je bila korenina! V resnici je bilo nekaj veliko bolj zanimivega …

Z Maxovo pomočjo se je pobral. Pogledal je v korenino, a korenine sploh ni bilo! Bila je škatlica z vgraviranim zlatim storžem. Ozrl se je naokrog in si pomel oči, če prav vidi. Takrat pa je zagledal še zlati storž! Pobral ga je in iz njega je nekaj padlo. Bil je ključ. Takoj je pomislil, da mogoče paše v ključavnico na škatlici s storžem. In res, ko ga je vstavil, se je ključavnica odklenila. V njej je bil star zemljevid Malega placa. Na njem je bila s črnim pisalom narisana pot, ki se je končala s križcem. Označen je bil tudi kraj, kjer sta bila Maj in Max. Brez pomisleka sta šla na pot. Odpravila sta se proti severozahodu. Nekaj časa sta že hodila, pa ni bilo naokoli nič zanimivega. Naj pokliče mamo in gresta domov? Še enkrat je izvlekel zemljevid.
Takrat je v kotu zagledal napis: »Sledi poti in našel boš, kar iščeš.«
Hm, morda pa res še ne smeta obupati!
Sledila sta poti, dokler nista prišla do zelooo velikega hrasta. Maj je bil tako zatopljen v zemljevid, da se je kar zaletel vanj. Čudno se jima je zdelo, da je bil kar na sredi poti! Potem se je spomnil, da je ob trku vanj močno zadonelo. Torej je drevo votlo! Obkrožila sta ga najmanj stokrat in nista ničesar našla. Malo se je naslonil na drevo, takrat pa se mu je vdrlo v dom strašnega jazbeca. Temu nikakor ni bilo všeč, da mu nekdo uničuje hišo, zato ga je začel napadati. Vnel se je silovit boj. K sreči je bil poleg Max. Skočil je na jazbeca, ki se je ustrašil in pobegnil.
Odšla sta naprej, dokler ni bilo pred njima točke, ki je bila na zemljevidu označena s križcem. Nikjer ni bilo nič, zato je Max poiskal močno palico, Maj pa kos lubja. Iz žepa je potegnil vrečko za iztrebke In z njo zvezal lubje in palico. Nastala je lopata. Maj je začel kopati z lopato, Max pa s tačkami. Ko se je že skoraj znočilo, se je nekaj zasvetilo. Našla sta veliko škatlo, v kateri je bila luknja. Bila je zaklenjena, zato sta začela iskati, če je kje ključ. Ko se je Maj sklonil, mu je naravnost v luknjo iz žepa padel zlati storž. Škatla se je odprla, v njej pa je bilo veliko zlata. Nista mogla verjeti svojim očem!
Odvlekla sta jo domov in Maj se je vznemirjen odpravil v posteljo. Preden je zaprl oči, je razmišljal, kaj vse se ti lahko zgodi, če se na deževno soboto odpraviš na Ljubljansko barje. Kaj bo storil z zakladom? In kaj pomenijo besede: »Sledi poti in našel boš, kar iščeš?«

Še sreča, da je jutri nedelja, ker o tem bo treba pošteno razmisliti …

Oton Suhadolnik, 5. a

Kristina Nahtigal, 8. b

Barjanska zgodba

Bila je lepa in topla nedelja, ko sem šel na sprehod. Srečal sem prijatelja Gabrijela, poznala sva se že od mladih let. Gabrijel se je pred časom z družino preselil na drugi konec Slovenije. Od takrat se nismo kaj dosti videli. Leta so minevala in čas je hitel naprej. Sprva ga nisem prepoznal, tudi on mene ne. Potem sva se spomnila drug drugega. Tako sva bila vesela, da sva se spet srečala. Vprašal sem ga, kaj počne v Bevkah in rekel mi je, da obuja stare spomine na čas, ko je bil še tukaj.

Skupaj sva nadaljevala po. Vprašal me je je, zakaj imam s sabo tak ruzak in palico, saj ne greva v hribe. Povedal sem mu, da imam v ruzaku vodo, velike vreče, majhne vrečke in sendvič.

Ko sva hodila po Barjančkovi poti, se je Gabrijel zgrozil, sploh ni imel besed, da bi opisal, kar je videl.

Rekel mi je: »Gašper, kaj se je zgodilo tukaj? Zakaj so tu te smeti?«

Rekel sem, da je po celi Barjančkovi poti polno smeti.

»Izvoli rokavico in palico,« sem ponudil in sam držal vreče.

»Kaj bova s tem?« je vprašal.

»V velike vreče smeti, majhne vrečke so za pasje kakce,« sem mu razložil.

Poklical sem strica, da je pripeljal voz, na katerega sva odlagala polne vreče smeti. Dva tedna nama je vzelo, da sva vse počistila. Še dobro, da sva to počela, ko nisva imela službe. Vsak prosti vikend sva pobirala smeti.

Najini otroci so bili ponosni, prav tako vaščani. Moj stric je odpeljal tri vozove smeti. S prijateljem Gabrijelom sva bila ponosna tudi sama nase in od takrat dalje sva si vzela proste vikende. Upava, da take umazanije ne bova videla nikoli več in naj se ljudje zamislijo, počistijo naravo in uživajo v njej.

Gašper Ogrinc, 6. b

Zara Kamenjašević, 6. a

Kaj če bi zgradili Barjanski vrt

Zjutraj ko se je Ajda zbudila, je komaj čakala, da spet vidi svojo prijateljico. Jedla je zajtrk kakor hitro je lahko in še zob si ni umila, kar ji ni podobno. Vzela je torbo in odšla iz hiše.

Na cesti jo je že čakala Klara, pa čeprav je Ajda zelo pohitela. Skupaj sta prišli do šole. V šoli je Ajda razmišljala, kaj bi lahko s Klaro delali popoldne. Saj ni prvič, da bi to počela, ampak danes si želi početi nekaj, kar bo obema zelo všeč in bi to lahko delali vsako popoldne, da se ne bi dolgočasili. Čez nekaj minut ji je v glavo šinila ideja, ki bo spremenila celotno zgodovino Barja.

Takoj, ko se je začel odmor, je vzkliknila naravnost v Klarino uho: »Kaj če bi zgradili Barjanski vrt!«

Klara je bila dovolj pametna, da je razbrala, kaj želi povedati. Vsaj zdelo se ji je tako. Ideja ji je bila genialna. Nekaj ur pozneje, ko sta Ajda in Klara prišli domov, se je vse komaj začelo. Odločili sta se, da bosta najprej zložili košare in škatle v krog. Postavili sta jih sredi travnika. Imeli sta srečo, saj Klara živi na kmetiji. Kakšno žival bosta lahko vzeli s kmetije, za bodoče tigre in leve pa še ne vesta, kako bo. Ko so izvedeli starši, so mislili, da je le šala, ki ne bo trajala dolgo.

Ajdi in Klari je bilo pomembno samo to, da so bili za. Skrbelo ju je tudi, da bodo živali pobegnile. Kmalu sta se nehali ukvarjati s skrbmi in stekli do zajčnika.

Našli sta nekaj zajcev. Vzeli sta dva, črnega in belega. Odnesli sta ju v krog iz škatel in košar. Najprej sta se upirala, a ko sta videla regrat, sta si premislila. Zdaj Ajda in Klara potrebujeta še kakšno žival. Nastal je problem. Nobena krava ne konj se nista hotela premakniti iz hleva.

Nekaj časa sta premišljevali in ugotovili, da je to grozna ideja. Šli sta po zajce, ki so presenetljivo še vedno bili tam. Vse sta pospravili in odšli spat. Še pred tem pa je Ajda pospremila Klaro domov.

Naslednje jutro v šoli sta bili obe razočarani. Prav vse sta že počeli, tudi Barjanski vrt sta recimo že zgradili. Obema je bila še vedno všeč ideja, a je neizvedljiva. Potem pa Klari šine v glavo nova ideja. Ajdi je rekla, če res ne moreta zgraditi Barjanskega vrta, ga lahko vseeno narišeta.

In tako sta vsak dan popoldne risali in ustvarjali, da je Klara porabila ves papir. Kdo ve, mogoče bo vseeno nekega dne, tu na Barju, nastal barjanski vrt.

Lana Vidmar, 7. b

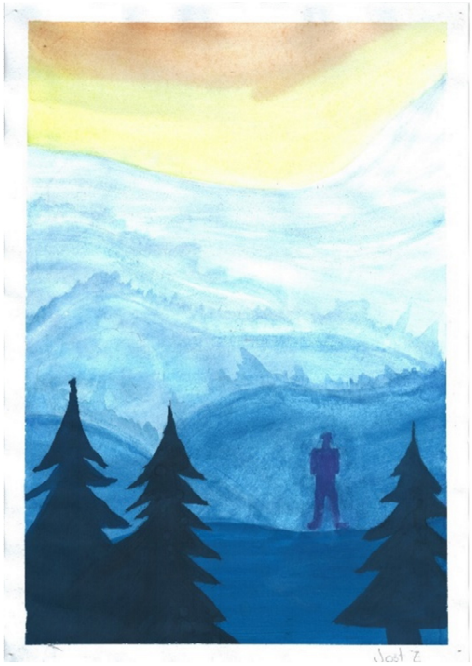

Jošt Zlobko, 9. a

Izgubljeni na barju

Na ekskurzijo na barje sta odšli dve skupini, ena se je imenovala modra skupina druga rdeča skupina. Vsaka je šla svojo pot bo barju. Kar naenkrat sta ena punca iz modre in en fant iz rdeče skupine zatavala. Nista več poslušala vodje skupine, ker sta hotela ostati skupaj. Ker sta malo odtavala stran, nista vedela več kje sta. Izgubljena sta iskala pot do svoje skupine.

Bil je že večer in nista našla poti z barja. Bila sta preveč stran od katere koli hiše. Čisto na sredini barja sta bila. Zato sta nedaleč stran našla jamo. Hrane tudi nista imela, zato sta se odločila, da najdeta kaj za pod zob. Na nekem travniku sta našla srno. Previdno in počasi sta prišla do nje in jo zagrabila za hrbet. Zabodla sta jo s sulico, ki sta jo naredila, saj vendar ničesar nista imela s sabo. Zakuriti tudi nista znala, zato sta kar nekaj časa porabila, da jima je to uspelo. Na poti sta našla tudi nekaj jagodičevja. Ko sta vse pojedla sta odšla spat. Motilo ju je le to, da jima je bilo neudobno. Nabrala sta nekaj listja in vej, ter si naredila udobno ležišče. Zjutraj sta pojedla še nekaj jagodičevja, ter se napotila iskat dom. Nista srečala nobenega mimoidočega ali kogar koli.

V nekem grmovju se je nekaj začelo premikati, sama nista vedela kaj. Iz grmovja je komaj zlezel njun dober prijatelj. Bila sta presrečna, da sta vsaj koga srečala. Vprašala sta ga, če pozna pot z barja. Odgovoril jima je, da se je tudi sam izgubil. Skupaj so se odločili, da bodo iskali pot. Ločili so se in povsod iskali kakšno kočo. Našli niso nič. A njun prijatelj je padel v globoko jamo. Ni mogel priti ven. Niso vedeli kaj storiti. Zato sta poizkušala sestaviti lestev iz vej, malo je bilo težav a sta se znašla. Ko je njun prijatelj plezal po lestvi, se je kaka veja še nalomila, a je le prišel na vrh. Bili so srečni da so spet vsi skupaj. Vendar se je bližal večer, zato so si našli zavetje. Zjutraj so spet začeli iskanje. Bilo je uspešno, saj so našli kolibo nedaleč stran. Prišli so do nje, vendar je bila prazna. So pa našli svetilko, nekaj hrane in žepni nož. Vsaj malo so bili veseli. Iskali so naprej in končno našli pot, peljala je do nekakšne velikanske skale, na njej je bil zemljevid, ampak nenavaden, na njem je bil namig, kako bi lahko prišli do barjanskega zaklada. Iskali so ga kar nekaj časa in imeli malo težav. Ko so bili blizu zaklada, so prišli do jame, uporabili so svetilko, da so videli pot. Bili sta dve poti, izbrali so desno, ki je bila prava. Uporabili so tudi žepni nož, da so obrezali vse veje ki so visele na poti. Prišli so do zaklada, vzeli so ga s seboj. V njem je bil zemljevid kako priti ven z barja. Bili so več kot srečni. Do doma so hodili pol dneva. Ko so prišli do doma, so bili tudi družinski člani vseli.

Otroci so se odločili, da bodo tudi na barje vzeli vse potrebne stvari. Doživeli so čudovito izkušnjo. Le to se jim je zdelo čudno, da je bil zaklad pot do doma.

Lucija Remškar, 7. a

Julija Kozole, 6. b

Barjanska zgodba

Na robu barja je stalo naselje. V tem naselju so živeli Matjaž, Metka in Andraž. Nekega dne, ko so se otroci skupaj igrali. Nekega dne, ko so se otroci skupaj igrali na igrišču, se je na parkirišču ustavil velik, dober avto. Iz njega so stopili trije možje v srajcah in se odpravili na barje.

Matjaž je bil začuden, zato je vprašal Metko, kaj si misli o tem. Andraž pa si je šel ogledat avto, ko pa se je vrnil, ga je Matjaž pozval, naj sledi njemu in Metki. Prijatelji so se tiho plazili za grmovjem in opazovali može. Eden je rekel: »Tukaj bo tekla nova avtocesta.« Drugi pa je dostavil: »In tu bo stala nova bencinska črpalka.« Naslednji teden se bo začela gradnja, je pripomnil tretji. Možje so si meli roke in se zadovoljno smehljali. Otroci pa so se prestrašili. Takoj so se odplazili stran in ko so bili sami, je Andraž rekel: »Zgradili bodo avtocesto. Ustaviti jih moramo!« Matjaž in Metka sta mu pokimala. Nato so odšli na sprehod. Po nekaj časa so prišli do majhnega ribnika, v katerem so plavale ribe, ob njem pa so regljale žabe. Otroci so posedli v travo in začeli razmišljati, kako bi ustavili gradnjo avtoceste. Medtem se je stemnilo. Metka se je nenadoma prestrašeno ozrla okoli in rekla: »Ojej, pretemno je, da bi se vrnili v vas.« To je bilo res. Matjaž, ki je bil najstarejši, je odvrnil: »Zgradili si bomo bivak in prenočili v njem.« Tako je tudi bilo. Zjutraj, ko so se zbudili, so brž odšli domov. Toda na poti domov si je Andraž zvil nogo, zato je hodil počasneje. Nenadoma je Metka stekla stran. Matjaž je stekel za njo in Metka mu je pokazala ptička, ki je padel iz gnezda. »Odnesimo ga domov,« je predlagala Metka. Tako so prišli do vasi in staršem povedali tudi, da hočejo možje zgraditi avtocesto čez barje, čeprav bodo tako uničili življenjski prostor številnih rastlin in živali. Starši pa so se lahko zasmejali in otrokom povedali, da so bili to možje, ki so odšli na sprehod po barju in se ob zemljevidu pogovarjali o novi avtocesti v bližini mesta. Otroci so nato pomirjeni odšli na veterinarsko postajo, kjer jim je veterinar rekel, da so rešili izjemno redkega ptička. Kasneje tistega dne so otroci dobili nagrado, ker so pomagali ohraniti redko vrsto ptice. DOPPS jim je poslal pismo in značke, starši pa so jim podarili daljnogled.

Otroci so se tako naučili, da je barje čudovit življenjski prostor mnogih redkih živali.

Valentin Pokovec, 7. c

Tjaša Vehar, 7. a

Glasovi z barja

Maša se je počasi in zaspano vračala iz šole. Za sabo je pustila vse razlage o Pitagorovem izreku, naravnih satelitih, amebah in seveda najbolj obupnih besed, ki jih izreče vsak učitelj, ki ima vsaj malo pokvarjen dan. To so besede, katerih pomen je nerazumen in strah vzbujajoč: »In za domačo nalogo je …« No, seveda je Maša poskušala pozabiti, kaj je danes za domačo nalogo. Ni ji uspevalo, zato si je podrobno ogledovala okolico. Opazila je razbito steklo pri smetnjakih, hiše, gozd, pa še več hiš in spet hiše … nato pa ji je pogled zašel na barje, ki se je skrivalo med praprotjo, travo in vejami. Nekaj jo je prav posebej pritegnilo. Ustavila se je in slišala, kot da bi nekdo mrmral nerazumljive besede. Nato je mrmranje potihnilo. Popravila si je torbo in nadaljevala pot proti domu.

Ko je doma odprla torbo, da bi naredila domačo nalogo (ko je iz torbe vzela zvezek za matematiko, se je namrdnila in ga s težavo odprla) in prijela svinčnik, jo je zmotil krik. Zdrznila se je in pogledala skozi okno. Vse je potihnilo in Maša se je počasi obrnila k mizi. Čez par minut pa se je krik ponovil, toda ni se ganila ter je nadaljevala z matematiko.

Naslednje jutro se je na poti v šolo spomnila, da je pozabila peresnico. Zasukala se je na petah in tekla do doma. Pograbila je peresnico, pa še žvečilko, in se ponovno odpravila. Hodila je vse hitreje. Ko bi morala zaviti desno, pa so jo noge kar same odpeljale v drugo smer. Tako hitro je hodila, da je nekako že tekla. Znašla se je pred napisom »Barje«. Noge so jo spet ubogale. Obrnila se je, da bi šla proti šoli, a jo je nekaj zadrževalo pred znakom. Zavzdihnila je in se vdala. Hodila je po urejeni poti in poslušala na stotine ptic. Zaprla je oču in prisluhnila glasbi barja. Iz zasanjanosti jo je predramilo kričanje. Tako kričanje, kot prejšnji dan.

Sprva je tišje vprašala: »Je kdo tu?« Nato pa, ker ni bilo odgovora, malo glasneje: »Je kdo tu?« Spet nič, a neki glasovi so vseeno prihajali iz barja. zbrala je dovolj poguma in zavpila na vse grlo: »Je kdo tu?!« Potem je hrup potihnil. Maša je pozorno poslušala in čisto potiho je iz nekje do njenih ušes prišel droben, prestrašen glasek: »Pomagajte.« Maša je sumničavo pogledala okoli barja, nato pa se spomnila, da je ura že skoraj devet in da šola sploh obstaja. Tekla je tako hitro, da je noge niso dohajale in je povrhu vsega še padla ter si odrgnila koleno. V šolo je prišla čisto mokra in učiteljica na hodniku jo je začudeno zviška opazovala.

Ko pa je tistega dne hodila proti domu, ni premišljevala o domači nalogi ali o dolgočasnih stvareh. Razmišljala je o tistem drobnem glasku. Spraševala se je, kdo bi to bil. Izločila je vsa pravljična bitja, saj so jih pri pouku slovenščine jasno in glasno razložili, da take pojave v resničnem svetu (torej resničnem svetu slovnice) ne obstajajo in nikoli niso ter ne bodo. Na tak način so vsem otrokom, ki v devetem razredu še vedno verjamejo v škrate, samoroge, čarovnice, velikane, palčke in še vse drugo, do potankosti uničili in iztrebili vso domišljijo. Namesto tega menijo, da so za čudovito življenje pomembni samo matematika, slovenščina, zgodovina, fizika, kemija in biologija, pa še vse kar paše zraven. Tuhtala je in ni se mogla spomniti ničesar, kar bi bilo smiselno in razumno. Doma se je usedla na stol pri delovni mizi in poklicala Bena. Prijatelj se je seveda takoj oglasil. Dogovorila sta se za srečanje pri znaku Barje.

»Čakaj, hočeš reči, da se ti zdi, da si mogoče slišala nek glas, ki prihaja iz tega močvirja?« je nezupljivo vprašala Beno. Maša je pokimala.

»Zagotovo obstaja povsem jasna razlaga, zakaj imaš take sanje, veš, včasih sanjam, da sem moja teta Emelda …«

»Počakaj malo, tega nisem sanjala, to se je res zgodilo!« ga je jezno prekinila Maša.

»Maša, če se hočeš s kom pogovarjati o morah, sem ti vedno na voljo,« je Beno nežno povedal Maši in jo prijel za roko. Maša je za trenutek gledala roko in se komaj opazno nasmehnila, nato pa zardela in odmaknila roko.

»Glej, prepričana sem, da sem tukaj slišala ta glas,« je povedala tako odločno, da je presenetila sama sebe. Beno je samo pokimal. Hodila sta po barju in napeto opazovala okolico. Ko sta prispela do klopi, ki

je stala ob robu poti, sta se usedla. Čez nekaj trenutkov pa sta zaslišala krik. Beno je sunkovito skočil s klopi in prestrašeno z rokami krilil okoli sebe.

»Si končal?« ga je naveličano vprašala Maša. Beno ni odgovoril in je samo prenehal s kriljenjem. Napotila sta se v gozd, kjer se je nadaljevalo močvirje. Pot je postopoma izginjala in sončna svetloba je čedalje težje prodirala skozi težke veje barjanskih dreves. Beno je stopil v lužo med kupom listja in travo. Ko je hodil, se je slišal zvok kot »žbljomf, cap, žbljomf, cap …« Globlje v barje sta hodila, temneje je postajalo in predvsem hladneje. Še enkrat se je zaslišal glasek: »Pomagajte!« Maša je pospešila korak, Beno pa: »žbljomf, cap, žbljomf, cap,« za njo. Glasek se je čedalje večkrat ponovil. Tudi vse glasnejši je postajal. Kar naenkrat pa sta se znašla pri majhnem poraslem in zaraščenem travniku, obdanem z drevesi. Tu sta upočasnila korak in pozorno poslušala. Zaslišala sta jok. Maša je na glas vprašala: »Je kdo tu?« Zdaj sta slišala samo hlipanje. Stopila sta korak naprej in pozorno opazovala in poslušala. Beno je opazil žive barve v grmovju pod veliko mangrovo. Zdrznil se je in tekel tja, a ko je hotel seči po listih, so se mu pod nogami udrla tla. Držal se je spolzke korenine, telo pa mu je viselo v podzemlje. Maša je prihitela, da bi mu pomagala. Prijela ga je za roko in ga vlekla na površje. Benu je srce divje utripalo in ves se je tresel. Maša ga je s težavo potegnila na trdna tla. Olajšano in izčrpano sta se ulegla na travnik in čisto pozabila na barve v grmovju.

Celo barje je potihnilo. Bila sta smo onadva, v čisti tišini. Gledala sta se dolgo časa, nato pa je Beno objel Mašo in ji na uho zašepetal: »Hvala.« Nato jo je pogledal. Bila sta čisto blizu en drugega. Njuni čeli sta bili oddaljeni za nekaj centimetrov. Iznenada ga je Maša poljubila. Poljub je bil dolg in pristen. Maša je odmaknila ustnice in zardela. Tudi Beno je zardel. Spomnila sta se na grmovje.

Beno je vstal in previdno stopal do grmovja. Z roko je odmaknil veje in zagledal šolsko torbo. Pokazal jo je Maši. Ta se je obrnila in odkimala z glavo. Takrat pa sta zopet zaslišala hlipanje. Skupaj sta hodila za glasom. Prišla sta do neke mangrove in pod koreninami zagledala majhnega dečka. Bil je premražen. Tresel se je in po obrazu so mu tekle solze. Beno mu je ponudil roko. Deček ga je nezaupljivo prijel, a videl je, da nima druge možnosti. Ko je prišel izpod korenin, ga je Maša o vsem povprašala. Deček je na vse odgovoril, a vseeno se je Maši zdelo, da je nekaj hudo narobe. Ne z dečkom, ampak z barjem. Kot da bi postalo mračnejše in temnejše, zdaj ko sta našla dečka in ga peljeta v vas.

»Kako pa ti je ime?« ga je vprašal Beno.

»Liam,« je na kratko odgovoril deček. Hodili so dokaj hitro, a vseeno so potrebovali več časa kot prej, ko sta Maša in Beno hodila do jase. Nato so prišli ven, na urejeno pot. Zaslepila jih je sončna svetloba. Liam si je moral pokriti oči, saj je bil pod mangrovo par dni, v skoraj čisti temi. Ko so prišli do ceste, so poklicali policijo in ji vse pojasnili, Maša in Beno sta se poslovila od Liama in mu pomahala čez okno policijskega avtomobila. Liamu je bilo nadvse všeč, saj se je vedno želel voziti v policijskem vozilu.

Beno in Maša sta se prijela za roke in še malo hodila po vasici. Ko je Maša prišla domov je bil že večer. Ulegla se je na posteljo in se smejala. Nato je dobila sporočilo na telefonu. Poslal ga je Beno: »Se vidiva jutri, komaj čakam!« Še bolj se je zasmejala in pisala sta si pozno v noč.

Lučka Grilc, 7. c

Živa Lenarčič, 9. a

Julija Klobčar, 8. b

Moranina skrinjica

Babica mi je vedno pripovedovala o slovanski mitologiji. O Kresniku, Živi, Morani, Kurentu, Vesni … Ta bitja niso bila nič drugega kot plod domišljije na podlagi starodavnih zgodb. A bili so osupljivi in mogočni, dajali so ti upanje. Vedno mi je bila všeč Morana, hladna boginja zime in smrti. O njej sem razmišljala na temačen dan, na dan babičine smrti.

Bil je lep sončen dan, ko sem se odpravila k babici. Zvonila sem, pa mi ni odprla. Trkala sem na okna. Nič. Spomnila sem se, da ima vedno odprta zadnja vrata, za vsak primer, če se ji kaj zgodi, je vedno govorila. Vrata sem počasi odsunila in se po tiho splazila v hišo. V hiši je bilo vse tiho in temačno. Počasi sem odšla do bralnice, babičinega najljubšega prostora v hiši odprla sem vrata in kriknila.

Na tleh v bralnici sem videla ležati babico. Počasi sem odšla do nje in ji preverila utrip. Srce ji je bilo. Oddahnila sem si in poklicala reševalce. Prišli so čez pol ure in nekaj minut za njimi še moja družina. Babico so odpeljali v bolnico.

Sedela sem v čakalnici bolnice in razmišljala, o njej, o Morani. O zgodbah, ki mi jih je pripovedovala babica, o dušah, o turobnosti smrti.

Po urah sedenja in čakanja, me je iz razmišljanja predramil glas. K meni se je sklanjana moška postava v beli halji. Avtomatsko sem se zravnala. Zdravnik mi je rekel, da me babica želi videti. »To je dobra novica,« sem pomislila. V normalnih okoliščinah ne bi k babici spustili nikogar, vendar so v njenem primeru naredili izjemo, ker je babica izjemno vztrajala.

V bolniški sobi sem zagledala babico, ki je ležala na postelji, okrog nje pa je bilo nameščenih veliko aparatur. Blago se mi je nasmehnila in mi šibko rekla, naj sedem. Potem mi je začela razlagati: »Hitra bom, nimava veliko časa. Se spomniš tistih zgodb, ki sem ti jih pripovedovala? O Morani, Kurentu, Perunu … zgodb o slovanskih bogovih? Pred 2000 leti, v 4. stoletju, so naši predniki, stari Slovani verjeli, da so reke meje med življenjem in smrtjo. Verjeli so, da so v njih vrata, ki odpirajo svet med živimi in mrtvimi.« Medtem ko mi je babica razkrivala naše korenine, sem jaz poslušala z odprtimi usti in nisem mogla verjeti, da se to res dogaja. Babica je razlagala naprej: »Ljudje so se bali, da bi mrtvi spet hoteli med žive ali pa bi obsedli tvoje telo. Zato so se starešine slovanskih ljudstev sestale na skrivnem srečanju in zapečatile skrinjo. Vanjo so skrile predmet, ki naj bi vse te zlohotnosti, ki so se jih ljudje bali, preprečili. Skrinjo so predali stari zdravilki, naši prednici, da jo bo varovala. Od takrat skrinja prehaja iz roda v rod in zdaj je prišla do tebe, čas je, da prevzameš mojo nalogo in jo varuješ, nato pa jo predaš naslednici.

Skrinja se imenuje Moranina skrinjica. Skrila sem jo pod osmo desko v kotu bralnice.« V roke mi je potisnila medaljon, ki ga je vedno nosila okrog vratu in mi rekla: »Vzemi. Ne pozabi, rada te imam!«

Na ramenih sem začutila roke. Obrnila sem se in za seboj zagledala zdravnika. »Pridi, čas se je iztekel,« je rekel, »ne vznemirjajva babice.« Mislim, da sem zbolela za hudim sindromom šoka, kajti takrat sem le nemo strmela in odpirala in zapirala usta. Potem pa sem vstala in se odpravila z zdravnikom. Preden sem zaprla vrata bolnišnične sobe pa sem po tiho rekla: »Rada te imam, babi.« In ona se mi je nasmehnila, takrat sem ji bila sposobna vrniti nasmeh. To je bil dan, ko sem jo videla zadnjikrat.

Ko sem prispela domov, sem stekla k babičini hiši naravnost bralnico, do osme deske v kotu. Desko sem dvignila in izpod nje vzela majhno, komaj decimeter veliko skrinjico. Bila je iz temnega in močnega lesa, ki je pretrpel stoletja, ter z mogočno ključavnico. S strahospoštovanjem sem jo spustila na mizo ter jo začela opazovati. Na njej so bili napisani neki simboli, ki sem jih opazila že na babičini delovni mizi. Odpravila sem se do knjižne omare ter iz nje potegnila knjigo, ki je imela na hrbtu narisan prav tak simbol, kot je bil na skrinjici. Položila sem jo na delovno mizo ter se zleknila v star naslonjač. Lotila sem se branja.

Cela knjiga je bila zapisana s temi simboli, nič nisem razumela. Vstala sem in se namenila pospraviti knjigo, ko sem ga zagledala. Zagledala sem slovar, za katerega predvidevam, da ga je napisala babica. Slovar je razlagal jezik, s katerim je bila napisana knjiga.

Več mesecev mi je vzelo, da sem dešifrirala in prevedla knjigo, polno starih simbolov, vendar se je splačalo. Govorila je zgodbo o nastanku, o življenju, o smrti … bila je podobna Bibliji, vendar drugačna. Pripovedovala je zgodbo o Slovanih.

Izmed vseh zgodb me je najbolj pritegnila zgodba o ključu, ki odpira Moranino skrinjico. Pisalo je, da ključ čaka na izbranca, ki bo odprl skrinjico in zapečatil prehod med posmrtnim svetom in našim svetom. Čez prehod naj bi po zapečatenju prehajale samo sveže umrle duše. A ko bi enkrat prešle prehod, nazaj ne bi mogle več. Pod tem je bil narisan zemljevid poti do ključa.

Od razburjenja so se mi začele tresti roke in srce mi je močno udarjalo v prsih. Kraj na tem zemljevidu se poznala. Narisana je bila reka, ki je tekla čez barje. V tej reki sem se kot otrok večkrat kopala. Pred stoletji je tam stal gozd, zdaj ga ni več. Nisem vedela točno, kje je ta točka, kjer se nahaja skriti ključ, a se s tem nisem obremenjevala. Hitro sem zemljevid prerisala na papir, se usedla na kolo ter se hitro odpeljala do reke.

Ob reki sem okolico primerjala s prikazom na zemljevidu. Potovala sem od njenega izvira pa do točke, za katero se mi je zdelo, da je prikazana na zemljevidu. Preiskala sem vso okolico okrog točke. Celo večino ozemlja sem prekopala z majhno prenosno lopato, ki sem jo prinesla s seboj, če bi se ključ slučajno skrival pod zemljo. Razočarana sem se vrnila domov. Nič nisem našla.

Zvečer sem ležala v postelji ter si ogledovala medaljon, ki mi ga je podarila moja babica. Opazila sem, da okrog in okrog njega teče črta, ki nakazuje, da se medaljon odpira. Prej sem črto spregledala. Previdno sem odprla medaljon in v njem je bil listek. Naslovljen je bil name. Na njem je pisalo: »Nič ni tako, kot se zdi, zrcalo pokaže resnico ti.« Nisem vedela, kaj naj bi sporočilce pomenilo, bila sem zmedena, zelo zmedena. Jutri, sem si rekla, jutri bom ugotovila, kaj pomeni sporočilce.

Zjutraj sem se odpravila v bralnico, kajti želela sem ugotoviti, kje se mi je včeraj zalomilo pri iskanju ključa. Ravno sem se usedla za mizo, ko sem zagledala ogledalo in se spomnila včerajšnjega sporočila. Počasi sem segla po ogledalu in ga prislonila k zemljevidu. V ogledalu se je prikazala zrcalna slika zemljevida. Prerisala sem jo ter odhitela k reki.

Ponovila sem včerajšnji postopek. Odšla sem do izvira in okolico reke primerjala z zrcalno sliko zemljevida. Pomikala sem se naprej in primerjala okolico, dokler nisem prišla do točke, ki jo je prikazovala slika. Premaknila sem se do toče na zemljevidu, označene z X ter začela kopati. Kopala sem

dokler nisem z lopato zadela v nekaj trdega. V zemlji je bila skrinjica. Potegnila sem jo ven in jo počasi odprla.

Našla sem ključ. Hitro sem odšla domov in ga vtaknila v ključavnico Moranine skrinjice. Pokrov skrinjice se je pod mojimi rokami hitro vdal. V skrinjici je bil prstan z diamantom. Začudeno sem ga vzela ven. Za nekaj sekund sem že verjela, da bo v skrinjici kakšna čarobna palica ali kaj podobnega.

Kasneje sem razmišljala o prstanu. Zabavno ga je bilo iskati, vendar ne vem, če naj res verjamem, da res odpira Moranina vrata. Sklepam, da ga je tja zaklenila neka ženska in si izmislila zgodbo o Slovanih. Ne vem, kaj naj bi ta prstan pomenil. Ne morem vedeti. Lahko samo verjamem. Kdo ve, mogoče pa odpira skrivnosten Moranin prehod.

Klara Dolinar, 7. b

Zarja Zaplata, 9. a

Nenačrtovan ovinek v neznano

Danes je pomemben dan za Lano. Na ta trenutek je dolgo čakala. No, pravzaprav nekaj tednov! Po zvonjenju alarma še ni dobro odprla oči, noge pa so jo že nesle do kopalnice. Od navdušenja ji je celo zmanjkalo apetita in komaj je pojedla kos kruha. Ob vratih jo je že čakal nahrbtnik, ki si ga je pripravila včeraj. Obula je čevlje, vzela nahrbtnik in odšla v šolo. Komaj je čakala na izlet na barje.

Pred šolo jo je že čakala Klara, ki jo je pozdravila s knjigo v roki. Nekaj časa sta se pogovarjali, Klara pa je povedala, da nad izletom ni tako navdušena.
Zaslišali sta, kako učitelj telovadbe, gospod Marko, kliče učence. Ko so se vsi zbrali v avtobusu, je gospod Marko nagovoril zbrane: »Kot že veste, gremo na dvodnevni izlet na barje. Od vas se pričakuje, da se boste v naravi lepo obnašali in povzročali čim manj težav. Takoj ko pridemo, se bomo sprehodili do bližnje jase, kjer si boste izbrali šotore in svoja mesta. V vsakem šotoru naj bodo trije učenci.«

Tako je avtobus speljal s parkirišča in jih pripeljal na barje. Po kratkem sprehodu so prispeli na obljubljeno jaso, kjer sta Lana in Klara vzeli zelen šotor in se odpravili proti gozdu. Šotor sta postavili pod velikim drevesom, ko se jima je pridružila še Žana, ki je prišla nekoliko kasneje zaradi gneče na cesti. Po malici je bil na urniku sprehod do Ljubljanice. Klara se je spomnila, da bi vse tri lahko vzele le en nahrbtnik in ga nosile menjaje. S sabo so vzele vodo, prigrizke, nekaj listov, svinčnik in robčke.
»Vzela bom še dežnik, svetilko in kompas,« je vztrajala Lana kljub temu, da je bilo nebo brez oblačka, komaj poldne, pot pa je bila skrbno označena in posuta s kamenčki, ponekod tudi asfaltirana.

Na poti so punce nabirale različne liste za herbarij, zato so zaostale celo za učitelji, ki so brezskrbno klepetali. Čez nekaj minut pa je Lano tako tiščalo na stranišče, da je prepričala Klaro v oster obrat, naravnost v gozd. Za njima se je seveda odpravila tudi Žana.
Ko je Lana opravila svoje, so nenadoma ugotovile, da ne vedo, kje so. Nekaj minut so brezglavo hodile po gozdu, ko je Klara prepoznala drevo z veliko črno liso in takrat so se zavedle, da so ves ta čas hodile v krogu. Bile so obupane.
»Žana, ali nisi ti imela pri sebi telefona?« se je spomnila Klara.
»Saj res!« je Žana takoj stegnila roko po žepu. Iz njega je potegnila svoj telefon s čisto razbitim steklom, ko ji je ta, kot bi imele prste polite z oljem, spolzel iz rok. Brezskrbno je vstala, da bi pobrala telefon in se zraven nerodno spotaknila ter ga popolnoma zdrobila.
»Krasno,« je še bolj obupano zavzdihnila Klara.
»Še vedno imamo Lanin kompas,« ju je spomnila Žana.
»Ja, no …« se je obotavljala Lana, »ne znam ga ravno uporabljati …«
»Krasno!« je na najvišji stopnji obupanosti že skoraj zavpila Klara.

Tako so se ponovno odpravile, da bi poiskale sošolce ali tabor. Čez nekaj časa so naletele na jaso in odločile so se, da se bodo tu ustavile in prenočile, saj se je že začelo temniti. Odločile so se, da se bodo menjavale na straži tako, da bosta dve lahko spali. Za večerjo so imele krekerje, saj drugega ni bilo.
»Kaj bomo naredile jutri?« je vprašala Lana.
»Iskale bomo cesto,« ji je odgovorila Klara.
»Punci, jaz moram na stranišče,« je Žana zaskrbljeno delila težavo.
»Pojdi za tisti grm,« ji je svetovala Lana.
Medtem ko sta se Lana in Klara pogovarjali, kam bi se bilo najbolj pametno usmeriti, da bi našli sledi človeštva, je Žana nič kaj tiho prikorakala nazaj.
»Hej, hej, hej!« je vpila.
»Kaj je? Nehaj tako vpiti,« je bila nestrpna Klara.
»Tam za grmom sem videla nekaj bagrov!« je bila še vedno vznemirjena Žana.
»Prepričana sem, da to ni nič takšnega,« je vztrajala Klara.
»Halo! Ali si res tako nedoumljiva! Bagrov ni ustvarila narava, človek jih je! Mogoče so v bližini ljudje,« se je Lana pridružila Žani.
»Prav, pa pojdimo pogledat,« se je vdala Klara.
Našle so nekaj bagrov, motornih žag in podobnih naprav, in veliko podrtih dreves.
»Tu nekaj smrdi,« je bila nezaupljiva Žana.
»Jaz nič ne voham,« je ni razumela Lana.
»Mislila je, da tukaj nekaj ni prav,« je Lani, ki ji je zaradi stresa pešalo splošno znanje, hitela razlagati Klara.
»Poglejta! Toliko posekanih dreves definitivno ni v skladu z zakonom,« je pojasnjevala Žana.
»Predlagam, da se vrnemo do jase in se malo odpočijemo,« je zaspano navrgla Lana in vse so strinjale.
Za prvo na straži je bila določena Klara, ki pa ni dolgo ostala sama v tišini, saj se je nenadoma zaslišalo oddaljeno brnenje.
Hitro je zbudila Lano in Žano, ki sta se zaspano obotavljali. Odpravile so se naznanim zvokom naproti.
Prišle do znanih bagrov, le da so bili ti zdaj na delu.
»To pa ni prav,« je trdila še vedno zaspana Žana.
»Nekaj moramo narediti,« je bila odločna Lana.

Klari, ki je bolj plašne sorte, ideja ni bila tako pri srcu, vendar je vedela, da bodo naredile prav.
»Kaj pa, če delavce prestrašimo?« se je spomnila Žana.
»Dobra ideja! Vendar kako?« je zanimalo Lano.
»Na tem še delam,« je sporočila Žana.
»Lačna sem. Pojdimo do jase, se malo najejmo in naredimo načrt,« je določila Klara.
Medtem ko sta Klara in Lana mleli krekerje, je Žana nenadoma zavpila: »Aha, tukaj je!«
»Kdo, kje?« se je prestrašeno obračala Klara.
»Ideja!« ji je pojasnila Žana.
»Končno!« je bila vesela Lana.
»Tako bo: postale bomo pošast!« je hitela razlagati Žana.
»Všeč mi je,« se je vmešala Lana.
»Nabrale bomo liste, veje,« je nadaljevala Žana.
»In blato,« je sodelovala Lana.
»Mislim, da to …« je že negativno dodala Klara, a jo je Žana prekinila: »Mirno, ti boš na straži in boš pomagala, če bo šlo kaj narobe.«
»Ampak …« je poskušala Klara.
»Nič ampak! Prinesi nekaj vej,« je Lana podila Klaro.
»Prav,« je še zinila Klara.
»Jaz grem poiskat blato,« je je povedala Žana.
»Jaz grem po listje,« je dodala Lana.
Kmalu je ob blatni luži nastal kup iz listja in palic.
»Tako,« je bila zadovoljna Žana, ko je Klara na kup dodala še nekaj vej.
»Čakajta!« je zavpila Lana in iz nahrbtnika stresla še osem listov, prvotno namenjenih herbariju.
»To je pa res pomagalo,« je zavzdihnila Klara.
»Zdaj moramo pa mene, Lano, listje, veje in blato spojiti,« je naznanila Žana in lotile so se dela.
Lana je splezala Žani na ramena, Klara pa je z blatom nanju lepila vse možno. Ko e končala, so se odpravile …
Klara se je namestila za grm, medtem ko sta Lana in Žana stopili na jaso do delavcev. Takoj je začelo delovati. Delavci so splezali na drevesa, dva pogumnejša pa sta se začela približevati sumljivi pošasti.
»O, ne,« so šepnile noge pošasti.
»Odpovej misijo,« je odločila glava.
Klara je medtem le nemočno opazovala in se skušala spomniti, kako bi jima pomagala.
Žana se je začela zadenjsko odmikati, delavci pa so se vračali z dreves. Nenadoma je Žana stopila na zelo spolzek kamen in pošast, kolikor je bila dolga in velika, se je zgrudila na tla. Razpolovila se je in oba dela sta tekala naokrog.
Delavci so obkolili oba dela pošasti, medtem pa se je zaslišal predirljiv krik. Bil je Klarin uspešen poskus preusmerjanja pozornosti. Neuporaben kompas je vrgla v bližnji grm, sama pa se je malo oddaljila. Tako so ostali le štirje delavci okoli Lane in Žane. Klara jima je izza grma previdno zakotalila svetilko in dežnik. Lana je pograbila svetilko in delavcem drugemu za drugim začela svetiti naravnost v oči. Žana se ji je pridružila in brezglavo mahala z dežnikom ter vsakega od delavcev vsaj enkrat zadela.
Delavci so bili čisto osupli, kar sta izkoristili za pobeg. Klara ju je čakala v visokem štartu in skupaj so jo ucvrle v neznano. Čez nekaj časa brezglavega tekanja so se zadihane ustavile. Zaslišale so glasno lomastenje.
»Ali je to medved?« se je zbala Klara.
»Upam, da je samorog,« je upala Lana.
Vstale so in se napotile proti bližnjemu grmu.
»Av!« je zakričala Žana, ko se je spotaknila in padla na nos.
Lana in Klara sta jo prijeli vsaka za eno nogo in jo potegnile za grm.

Čakale so v popolni tišini, ko so se izza drevesa prikazali gospod Marko, gospa Danica in gospa Mihaela. Gospa Mihaela je prestrašeno zakričala, ko sta se najprej prikazali Žana in Lana, ki sta bili še vedno prekriti s šavjem.

Ko sta gospa Danica in gospa Mihaela ugotovili, kdo stoji pred njima, se je prikazala še Klara. Sledilo je karanje, pomešano s solzami in veseljem.
»Skoraj sem pozabila! Neka minut teka stran gradijo,« se je spomnila Lana.
»Ja, imajo bagre, žage, skratka vse za uničevanje gozda,« je dodala Žana.
»Počasi!« se je vmešala gospa Danica, »Pravite, da nekdo nezakonito posega v gozd?«
»tako je,« je pritrdila Klara.
Gospod Marko je vzel svoj telefon in poklical policijo.

Tako so Lana, Klara in Žana preprečile delno uničenje barja. Kompas, svetilka in dežnik pa so prišli zelo prav, čeprav so bili ti predmeti za Klaro in Žano na začetku le dodatna prtljaga.

Ajda Njivar, 7. b

Tian Sumina, 9. b

Skriti zaklad z Ljubljanskega barja

No, vse se je začelo nekega sončnega petka. Bilo je po pouku, mogoče le tri minute čez eno, ko sta Tone in Meta s počasnimi koraki stopicljala proti domu. Danes sta bila namreč zmenjena z Markom in Nežo, da se popoldne dobijo v parku, a zaradi vročine je njun korak postal še bolj počasen. Skoraj sta že bila na pol poti do parka, pa je Mati zazvonil telefon. Bila je Neža, vsa razburjena je vpila nanjo, kje se tako dolgo obirata in zakaj še ne sedita na klopci v parku ter mirno čakata, izza katerega ovinka bo vsa raztresena planila. Meta je hladnokrvno prekinila klic, a vseeno opozorila Toneta, naj pospeši korak. Njen mlajši brat pa se je še kar obiral in jo zaustavljal. Čez slabih deset minut sta prisopihala v park, kjer ju je že čakala Neža. V rokah je imela nekakšen papir in jima že budno mahala. Tone je stekel k njej in z eno roko že božal njenega kužka Pikija. Ko so se končno vsi trije zbrali na kupu ob klopci, v senci in uživali vsak v svojem sladoledu, pa je Neža vzhičeno rekla: »Ko sem danes brskala po stari krami, sem našla zemljevid moje prababice.«

»Kaj se pa tako dereš?« je zavpil še Mark, ki je kot vedno zadnji prišel na dogovorjeno mesto. Ko so štirje prijatelji končno vsi zbrani na poletni sončni petek sedli v park, je Neža navdušeno nadaljevala s pripovedjo o svojem odkritju …

Čez kako uro so vsi trije prijatelji in še kužek v svojih zmedenih glavah povezovali besede, ki so jih doumeli med Nežino pripovedjo: podstrešje Nežine babice, zemljevid, križec … in takrat jim je preskočilo kolesce v glavi: Neža nam hoče povedati, da je na podstrešju svoje babice odkrila star zemljevid zaklada, sedaj pa hoče, da ga skupaj poiščemo.

»Čakaj malo!« je rekel Mark.

»Kje pa je tisti križec, s katerim je označen zaklad?« je njegov stavek dokončala Meta.

Neža je z umirjenim glasom modro dejala: »Na barju, na Ljubljanskem barju, kajpak! Kje pa bi še lahko bil skrit naš zaklad?« je misleč, da je s tem stavkom vsem razbistrila misli, še dodala.

»Dajte no, kaj pa še čakate!« je bil že neučakan Tone: »Pojdimo!«

Ni minilo niti pol ure, ko so štirje prijatelji in še psiček že hodili po barjanski potki in si utirali pot čez trnje.

»Daj no Neža, kaj še čakaš, povej nam že, kje naj začnemo iskati!« je jezno siknil Mark.

»Ti pa bodi le tiho, saj moramo mi vedno čakati tebe, da kam prideš!« je svojo prijateljico zaščitila Meta. In takoj je izkoristil priložnost tudi mali Tone: »Uuuuuu. Meta in Mark imata pa ljubezenski prepirček.«

Seveda je Meto postalo sram, Mark pa se je že podil za malim predrznim fantkom. Neža je situacijo takoj uredila in svojo ekipo poslala na lokacijo, označeno s križcem. Vse je potekalo odlično: sonce je sijalo, mala ekipa si je utirala svojo pot čez potočke, travnike in gozdove, ptice so pele … a mali Tone je že imel domotožje po svojem najboljšem prijatelju. Njegovi prsti so že iskali hladen in zasvajujoč ekran telefona, Meta se je kregala s Tonetom, Mark je godrnjal nad vročino, Neža je postajala žejna. A glej kmalu so prispeli na cilj. V travi sta ležali dve palici, prekrižani druga čez drugo in označevali mesto zaklada. Mala ekipa je ponovno dobila upanje, a je veselje kmalu izpuhtelo. Doma so pozabili lopate.

Razočarani so ponovili popoldansko pot in šele ob mraku prišli domov. Meta in Tone sta že mirno ležala na kavču, Tone s telefonom, Meta pa je gledala oddajo. Naenkrat je zazvonil telefon, Tone je pogledal na zaslon in na njem je pisalo Mark. Meto je zbodel z »Meta in Mark, Meta in Mark,« Meta pa ni imela časa, da bi se razjezila. Dvignila je slušalko in njen obraz je postal zaskrbljen. Tone jo je priganjal: »Povej mi, kaj se je zgodilo, povej!« Meta je prekinila linijo, stekla po baterijo, vzela lopato in vsa razburjena Tonetu zaklicala: »Daj obleci se, kaj me gledaš, kot da sem padla z Marsa!«

»Kaj se dogaja, pozna ura je in morava spat, ne pa ven!« je bil začuden Tone.

Meta pa je zdaj že neučakano in jezno rekla: »Ker si tečnaril in težil za svoj telefon, smo se toliko časa ubadali s tabo, da smo pozabili na Pikija.« Meta je bila že v solzah.

Ko ura v zvoniku odbila polnoč so se štirje prijatelji, brez kužka, zbrali na robu barja. Pretreseno Nežo je že miril Mark, mali Tone se ji je opravičeval, saj se po Metinem oštevanju zavedel, kaj je storil s svojo tehnološko obsedenostjo. Meta je tolažila samo sebe in Nežo. Mark je rekel: »Pridi, kaj še čakaš, mudi se nam, če hočemo do jutra najti malega Pikija.«

Med iskanjem malega kužka so Neža, Mark in Meta klicali Pikija in upali, da se bo le prikazal. Mali Tone pa se je obiral in preučeval travnik, po katerem so hodili. Tone namreč ni bil le velik obsedenec s telefonom, ampak tudi z naravoslovjem. V prostem času je nadvse rad preučeval živali in rastline.

»Mark, pazi, kod hodiš! Skoraj si stopil na močvirski tulipan!« se je jezno zadrl Tone, Meta pa ga je utišala: »Joj, no, kaj se dereš kot kak jesihar, saj ni neumen, no!«

Mali navihanec pa je spet izkoristil trenutek in rekel: »Meta in Mark, Meta in Mark,« ter zbežal pred sestro.

Minile so tri ure iskanja ubogega Pikija, ekipa pa se je pod nadzorom »učitelj« Toneta poučila še o: barjanski sklednici, krastačah, štorkljah, rosikah … in o vsaki živi rastlini in živali, ki so jo srečali na poti. Ura je kmalu odbila štiri zjutraj, začelo se je daniti, a o Pikiju ni bilo ne duha ne sluha. Skoraj so že obupali, potem pa se je njihov obup sprevrgel v začudenje. Bili so namreč na mestu, kjer naj bi bil zaklad, a namesto njega je bila tam samo velika luknja …

Obupana ekipa je odšla domov. Doma, pred vrati, pa jih je čakalo presenečenje. Tam je sedel kuža Piki. Veselo so ga pozdravili in ugotovili, da je bila njihova iskala akcija vendarle uspešna.

»Glej no glej,« je na glas razmišljala Neža, »zakaj pa ima naš Piki tako umazane tačke?« Odgovor jim je stal pred nosom. Piki je imel med tačkami majno skrinjo.

»Čakaj, to zgleda kot skrinja zaklada, ki smo ga iskali!« je bil navdušen Mark. Neža je stekla do Pikija in ga vzela v naročje, mali Tone pa je pohlepno vzel malo skrinjo. Sledila je napetost, nastala je tišina, slišati je bilo le Metine roke, ki so odpirale skrinjo. Nežno jo je odprla, v njej pa je ležal list. Na njem je s prelepimi in skrivnostnimi črkami pisalo: »Čudovita pokrajina Ljubljanskega barja nam lahko razkrije, kako pomembno je prijateljstvo in kako pomembna je oseba, ki jo imamo radi.«

Eva Beranek, 7. c

Lučka Grilc, 7. c

Borovničevo kraljestvo

Ravno sem pojedla še zadnjo borovnico, ki sem jo pred nekaj urami nabrala med sprehodom po gozdni poti, in spomnila sem se na staro zgodbo, ki sem jo nekje slišala, ampak se mi ni niti sanjalo kje.

Tukaj, kjer je sedaj kraj Borovnica, naj bi pred nekaj tisoč leti stal le ogromen gozd. Po njem so se vsak dan sprehajali palčki. Bili so služabniki borovničevega kralja in njihova naloga je bila, da so skozi celotno

leto gojili in oskrbovali borovničevo grmičevje, ki ga je bilo več kot dreves, zato so gozdu takrat rekli kar gozdiček-borovniček. Palčki so bili pridni oskrbovalci in po cele dneve so se zadovoljno sprehajali med vrstami z borovnicami obloženih grmičkov. Zalivali so jih, jih gnojili, obrezovali pa spet zalivali, presajali in tu pa tam iz njih tudi utrgali kakšno borovnico in jo veselo pojedli. Celo leto so živčno čakali na poletje saj so šele takrat izvedeli, ali se je njihov trud lepo poplačal. Poleti so imeli še največ dela, saj je bilo treba vse borovnice previdno znositi v grad borovničevega kralja. Vsak dan je velika skupina palčkov že pred sončnim vzhodom poprijela za delo, saj je bilo treba obrati vsak grmiček posebej, da ne bi slučajno izpustili kakšne borovnice ali pa kar celotnega grmička. Ko se je sonce povzpelo do vrha najvišje gore pa je v vasi palčkov zavladala popolna zmešnjava. Vsak je vzel svojo leseno samokolnico in že so vsi oddrveli v gozd, kjer so jih že čakala velika lesena vedra polna lepih vijolično-modrih borovnic, ki jih je bilo treba odpeljati na hribček, kjer je stal grad borovničevega kralja. Bil je zelo velik, narejen iz svetlo rjave opeke, s špičasto streho prekrito z vijoličnimi strešniki, imel je velika vhodna vrata, do katerih je vodil dolg in širok mostiček. Palčki so borovnice iz veder prestavljali v samokolnice in jih odpeljali do mostu pred gradom, kjer so jih čakali kraljevi pomočniki. Pomočniki so borovnice odpeljali do dolgega tekočega traku, ki je vodil do kuhinje. Po poti do kuhinje so se borovnice še oprale in presule v manjše posodice. V kuhinji je dišalo po testu, sladkorju in seveda borovnicah. Tam so nastajale najrazličnejše borovničeve dobrote, kot so borovničeve pite, borovničevi kolački, borovničeva marmelada, borovničevi prelivi, borovničev jogurt, borovničev sok in še dolgo bi lahko tako naštevali. Palčki so borovnice sem in tja prevažali cel dan, zvečer pa so se utrujeni odpravili domov.

Veliko let so tako živeli in kralju je bilo zanje vedno bolj vseeno in v zameno za to, kar so delali, jim je dajal čedalje manj, prišlo pa je tudi leto, ko jim ni želel dati čisto ničesar. Palčki so vse težje in težje živeli, saj jim je zmanjkovalo zalog hrane, ki so si jih ustvarili za nujne primere. Ugotovili so, da je edina stvar, ki jih lahko reši, to, da se kralju uprejo. Celo leto so lepo oskrbovali borovničeve grmičke, jih zalivali, gnojili, obrezovali, presejali in spet zalivali. Poleti so grmički obrodili najbolje do takrat, česar so bili palčki zelo veseli in so s ponosom hodili med grmički in iz njih pobirali velike borovnice. Prav tako kot vsako leto do sedaj so tudi tokrat borovnice zložili na lesene samokolnice, le nekaj je bilo drugače. Ko so bile borovnice na samokolnicah, jih niso odpeljali proti gradu, ampak proti svoji vasici, kjer so jih pospravili v košarice izdelane iz listja in trave in jih odnesli v kamnito hišico polno omar na vratih katere je bilo z velikimi črkami vklesano SHRAMBA.

Celo poletje so uživali v borovničevem soku in borovničevih slaščicah, kralj in prebivalci njegovega kraljestva pa so že pred pletjem pojedli vse, kar je bilo pridelano prejšnje poletje. Prebivalci kraljestva so ugotovili, da v resnici ni zmanjkalo borovnic, kot jim je razložil kralj. Razjezili so se nanj, saj so vedeli, da ne želi plačevati palčkom. Zahtevali so, da se palčkom opraviči in se z njimi dogovori, da spet začnejo dostavljati borovnice in da bodo v zameno dobili pravično plačilo.

Gradu sicer ni več, saj se je to dogajalo dolgo nazaj, palčki pa še dandanes hodijo po gozdu, ki je sicer manjši, ampak še vedno poln borovnic.

Julija Klobčar, 8. a

Nick Gostiša Van Gennip, 9. b

Barjanski zaklad

Nekega dne so štirje prijatelji po imenu Kristina, Maja, Jaka in Luka odšli v šolo. Pri uri zgodovine so se pogovarjali o zakladu na Ljubljanskem barju. Bili so radovedni, zato so takoj po šoli odšli na Ljubljansko barje. Tam so se sprehajali in ko so se razgledovali po okolici, je Jaka na kamnu videl smerokaz, ki je kazal proti jasi. Tja so tudi odšli. Ko so prišli na jaso, niso videli ničesar, razen živali in naravo. Tam ni bilo nobenega smerokaza, zato so odšli domov.

Naslednji dan je bila sobota, zato niso šli v šolo. Odšli so na igrišče in se pogovarjali o zakladu. Kristina se je spomnila, da ima doma zemljevid Ljubljanskega barja. Odšli so h Kristini domov in si ogledovali zemljevid, če bi na njem lahko videli kar koli v zvezi z zakladom. Vzeli so detektor kovine in odšli na barje. Šli so mimo kamna s smerokazom in prišli na jaso. Z detektorjem kovine so pregledovali jaso. Točno na sredini jase je začel piskati. Ker niso imeli lopat in se je že temnilo, so se morali vrniti v svoje domove. Naslednje jutro so se srečali na istem igrišču kot v soboto. Pogovarjali so se, a niso vedeli, da sta sošolca Miha in Lija prisluškovala, ko so se pogovarjali o zakladu.

Lija in Miha sta jim na skrivaj vzela detektor in lopate ter odšla na jaso. Začela sta jo pregledovali z detektorjem in tako kot včeraj je piskal na sredini jase. Začela sta kopati in čez nekaj časa našla zaklad. Skrila sta se za grmom in čakala, da pridejo Kristina, Maja, Jaka in Luka. Ko so prišli, so videli njihov detektor in lopate, ki so ležale na tleh zraven luknje, ki sta jo izkopala Miha in Lija. Videli so, da zaklada ni več. Začeli so se razgledovati, če je kdo v bližini, a nobenega niso videli, zato so se odpravili domov. V torek so bili v šoli in ugotavljali, kdo bi lahko pred njimi našel zaklad, a se niso spomnili nikogar.

Po šoli sta se Miha in Lija skrila, da bi odprla zaklad. Ko jima je uspelo, sta videla, da je v njem le slika. Spogledala sta se, ker nista vedela, zakaj sta na sliki Maja in Jaka. V celem tednu Kristina, Maja, Jaka in Luka še niso ugotovili, kje bi lahko bil zaklad. Potem pa je besna Lija prišla do njih in jih jezno vprašala, če so to načrtovali. Seveda niso vedeli, o čem govori Lija. Vprašali so jo, kaj je mislila s tem. Ona pa jim je povedala, da sta jim z Miho prisluškovala, vzela detektor in lopate, se odpravila na jaso in odkopala skrinjo. Danes pa sta jo odprla in ugotovila, da je lažen zaklad, ker je bila v njej samo ena slika namesto zlatnikov. Luka ji je rekel, da so tudi oni iskali zaklad in da ga niso oni zakopali. Lija jim je pokazala skrinjico in sliko, na kateri sta Maja in Jaka. Spogledala sta se in se spomnila, da sta skrinjico zakopala pred enim letom. Vsi so ju gledali, da bi razjasnila situacijo. Maja je začela govoriti. Povedala je, da ko so pred enim letom s šolo šli na ekskurzijo, sta se veliko družila in sta si oba postala všeč. Ko to nista mogla več zadrževati zase, sta si povedala. Oba sta bila presenečena, ker tega drug od drugega nista pričakovala. Nekaj časa sta se gledala, potem pa sta odšla, ker jima je postalo nerodno.

Naslednji dan sta se pogovorila in postala najboljša prijatelja, zato sta se slikala, da bi se za vedno spominjala. Sliko sta potem dala v skrinjico in jo zakopala. Oba sta potem pozabila nanjo. Ko je Maja razjasnila situacijo, so ju vsi gledali, ker niso mogli verjeti temu, kar slišijo. Nato je Jaka vprašal, zakaj ne sodelujejo in skupaj poiščejo pravi zaklad. Lija je vprašala Miha, ali se strinja. Dolgo sta se pogovarjala, na koncu pa sta se strinjala. Dogovorili so se, da bodo šli na barje naslednjo sredo.

Ker je bil četrtek, je bilo do srede še dolgo. Vsi so komaj čakali in dogovorili so se, kdo bo kaj prinesel. Miha in Lija bosta prinesla lopate, Maja in Jaka bosta prinesla detektor kovine, Kristina in Luka pa zemljevid barja. Ko je napočila sreda, so se vsi veselili konca šole. Ure so minevale zelo zelo počasi, oni pa so se vedno bolj veselili. Bila je zadnja ura in to zgodovina. Na koncu ure je Miha vprašal učiteljico o zakladu. Učiteljica mu je povedala, da so notri najverjetneje zlatniki in da so ga zakopali dolgo nazaj. Miha jo je vprašal, če ve, kje so ga zakopali. Učiteljica je bila nekaj časa tiho, potem pa jim je povedala, da je zakopan pri dveh drevesih, ki rasteta skupaj in ima na deblu izboklino.

Mladina je hitro odšla na barje in iskala ti dve drevesi z izboklino. Čez eno uro so ga našli Jaka, Kristina in Lija. A okoli njega je bila velika luknja. To je bila velika težava. Če bi kdor koli padel vanjo, bi težko prišel ven. Potem pa so videli, da luknja ni čisto okoli drevesa, kajti za drevesom je ni bilo. Tam kjer je ni bilo, so začeli kopati. Več ur so kopali in končno izkopali zaklad. Bili so ga zelo veseli. Poskušali so ga odpreti, a ga niso mogli, ker so potrebovali ključ. Ključa niso imeli, zato so iskali, če je ključ kje na drevesu ali pa je morda v luknji ali pa kje v bližini. Žal ključa niso našli. Bili so veseli, a hkrati žalostni. Minevali so dnevi, a niso se domislili kraja, kjer bi lahko bil ključ, in to jih je spravljalo ob pamet.

V petek po šoli je Kristina odšla k Maji. Pri Maji sta skrili zaklad. Gledali sta zemljevid barja in iskali kraj, kjer bi se lahko skrival ključ. Potem pa je Kristina dobro pogledala zemljevid in videla, da je ključavnica v obliki srca. To je povedala Maji. Spogledali sta se in poklicali še ostale, da so prišli k Maji domov. Pokazali sta jim ključavnico. Spraševali so se, kaj bi to lahko bilo, a niso imeli odgovora. Ker se je temnilo, so odšli vsak v svoj dom, razen Maje, ki je že bila doma, in Kristine, ki je prespala pri njej. Naslednje jutro je bilo normalno. Odšli sta si umit zobe, se obleč in uredit, potem pa sta odšli na zajtrk. Okoli popoldneva so se vsi spet zbrali na igrišču. Lija je pregledovala skrinjo, drugi pa so se pogovarjali. Lija je pogledala okoli ključavnice, na bok skrinje, na vrh, na prednji in zadnji del skrinje, a ko je pogledala na spodnjo stran, je videla simbole in jih pokazala še ostalim. Miha jih je slikal s telefonom in na telefon naložil aplikacijo za razvozlavanje simbolov, a aplikacija jih ni prepoznala. Odločili so se, da jih bodo v ponedeljek pokazali učiteljici zgodovine in upali, da jih bo lahko dešifrira. V soboto je odšel Luka v knjižnico po knjigo o simbolih, a teh simbolov ni našel v njej.

V ponedeljek je Miha učiteljici pokazal simbole in jo vprašal, če jih pozna. Dolgo časa jih je gledala, potem pa vzela list in svinčnik in napisala prevod. Maja jo je vprašala, kako zna prevesti simbole, če jih knjiga in aplikacija nista znali. Povedala jim je, da je to jezik plemena, v katerem je bil poglavar njen pradedek. Ko jim je dala prevedene simbole, so jih skupaj prebrali in ugotovili, da je to uganka, ki se je glasila:

če hočeš me odpret

poglej v srce in

našel boš odgovor.

Učiteljica jih je vprašala, zakaj so jo prosili, da jim je prevedla simbole. Mladi so se spogledali in rekli, da so našli barjanski zaklad. Začudeno jih je pogledala in vprašala, če imajo sliko zaklada. Miha ji je pokazala sliko skrinje. Ko je učiteljica videla ključavnico v obliki srca, jih je pogledala in vprašala, če so jo že odprli. Lija ji je odgovorila, da še ne. Potem pa jim je učiteljica pokazala obesek v obliki srca, ki ji ga je dal pradedek, ki je bil poglavar plemena. Vzeli so obesek in se odpravili proti Majini hiši, kjer je bil skrit zaklad.

Ko so ga vzeli, so odšli z njim nekam na barje, kjer so bili sami. Vsi so prijeli obesek in ga porinili v ključavnico, a se nič ni zgodilo. Odšli so domov, a noben ni mogel spati, ker noben ni mogel nehati

razmišljati o tem, kar se jim je zgodilo. Naslednji dan so razmišljali in razmišljali, a niso dobili odgovora na svoje vprašanje, zakaj se skrinja ni hotela odpreti.

Kar naenkrat pa se je Jaka spomnil, da je gledal film, v katerem so prav tako našli zaklad, a ga niso mogli odpreti. Rekel je, da bi ga lahko malo očistili in bi potem dobili odgovor. Vsi so komaj čakali, da bo konec pouka. Ko ga je bilo končno konec, so se hitro odpravili do zaklada. Odšli so po vrtno cev in milo ter ga začeli čistiti. Še enkrat so ga dobro pogledali in na spodnji strani opazili rimske številke, ki jih je znala samo Kristina. Ko jih je videla, jim je povedala, da z rimskimi številkami piše jutrišnji datum. Niso vedeli zakaj, a slutili so, da je notri nekaj, kar je pomembno in da zaklad odprejo jutri.

Ko je napočil ta dan, se je Luka spomnil, da je danes dan Zemlje. Odšli so na igrišče in poskušali so odpreti skrinjo z obeskom, pa jim ni uspelo, ker je iz obeska nekaj viselo. Ko so dobro pogledali, so videli, da ven visi košček papirja. Povlekli so ga in na papirčku videli narisan zlatnik. Potem so se spomnili, da bi mogoče zdaj uspelo. Poskusili so in jim je končno uspelo. Skupaj so dvignili pokrov skrinje in v njej videli zlatnike, čisto zlate. Bili so zelo veseli.

To so povedali učiteljici zgodovine in ji vrnili obesek. Potem so se skregali, ker se niso mogli odločiti, ali bi ga obdržali zase ali podarili muzeju. Jaka, Miha in Lija so bili zato, da ga obdržijo, Maja, Kristina in Luka pa zato, da bi ga podarili. Kregali so se vsakič, ko so se videli v šoli, na igrišču, na ulici, cesti, sprehodu. Čez čas so se nekako dogovorili, da ga bodo podarili muzeju šele čez en teden. Dnevi so minevali tako hitro. To je bilo dobro, ker so komaj čakali, da skrinjo podarijo muzeju.

Ko so prišli do muzeja, si niso upali notri, ker so imeli veliko pomislekov, kot na primer, da zlatniki niso pravi. Nasmehnili so se in odšli v muzej.

Ko so prišli, so poiskali vodjo muzeja in ji pokazali zaklad. Vodja je bil zelo začuden, ker že leta njegova ekipa želi najti ta zaklad. V zameno za barjanski zaklad so mladi pristali na naslovnicah revij, časopisov in tudi na televiziji so bili.

Lana Ogrin, 7. a

Zarja Zaplata, 9. a

Kovček

Danes zjutraj (v soboto) je Tevž vstal, prižgal televizijo in slišal poročila. Ravno so govorili o 15-letnem dečku, ki je prejšnji teden našel velik kovček denarja.

Prestavil je na začetek poročil in poslušal celo zgodbo. Tisti 15-letni fant se je doma skregal s starši zaradi ocen in je pobegnil v gozd. Sedel je na kamnu pod drevesom in premišljeval. Zaslišal je šum in medved je skočil iz grmovja. Od strahu je skočil in padel v veliko, skoraj meter globoko lužo. Na dnu je zagledal del odkopanega kovčka. Odkopal je celega in odhitel domov. Oče je tako poklical Novice. Kmalu

je prišlo državno pismo, v katerem je pisalo, da bodo kovček in vredne stvari, ki so notri, vzeli. Ko je videl pismo, je kovček raje skril nazaj, kot da bi ga dal neznanim ljudem. Nato so sporočili, da bodo dali 3/4 denarja v kovčku tistemu, ki ga najde in prinese. Takoj se je odločil, da ga sam poišče.

Šel je v isti gozd, da ga ponovno poišče. Žal je cel prejšnji teden deževalo, zato je bilo luž ogromno. Pogledal je v vsako lužo, ampak kovčka ni našel. Sedel je na kamen. Zaslišal se je šum in medved je skočil iz grmovja. Spet je padel v lužo in našel kovček. Bil je prazen! Ves premočen je prišel domov. Naslednji dan je nadaljeval z iskanjem. Šel je k fantu, ki je prvi našel kovček. Prisegel je, da ni vzel denarja. Toliko časa ga je spraševal, da je priznal. Delavci na poročilih so mu plačali, da prizna, da si je vse izmislil, drugače bi ostali brez službe. Vse to je povedal njihovemu šefu in bili so odpuščeni.

Imel je slabo vest in šel o vsem razmislit v gozd. V grmovju je zagledal kovček poln denarja, kar pomeni, da se je fant zlagal. Ko je odprt kovček, je notri našel pismo svojega pradedka, v katerem je pisalo »To pismo je napisal Marjan Medved. Kdor je našel ta kovček, naj ga da mojemu najmlajšemu potomcu. Tu sem ga skril, ker so me preganjali med vojno«. Ta denar zdaj pripada Tevžu Medvedu.

Čeprav so si o vsem tem v Novicah izmislili, je bil kovček z denarjem resničen. Za ta kovček vedo samo Tevž, njegova mama in oče ter jaz. Od takrat naprej so bogati.

Jože Jeraj, 7. b

Preselili se bomo v Španijo

To poletje je oči dobil novo službo z veliko višjo plačo. Odločili smo se, da se bomo zato preselili v Španijo. Odhajamo čez en mesec, zato trenutno že umikamo pohištvo. Moja že živi v Španiji, je tam spoznala svojega partnerja. V njeni hiši je veliko prostora, in povabila nas je, da živimo pri njej. V Španijo se selimo samo za štiri leta, da tam končam gimnazijo. To leto bom šolo končala na daljavo, potem pa bom začela obiskovati dvojezično gimnazijo. Nekaj španščine že poznam saj se jo v šoli učim že tretje leto, med počitnicami pa me jo je začela učiti babi. Kraj, kamor se selimo, sem že velikokrat obiskala in zelo mi je všeč, saj je blizu velikega mesta, ki je precej večje od Ljubljane. Na drugi strani pa je obala in plaže so zelo lepo urejene. Ob njih stojijo bari in restavracije. Komaj čakam, da se bomo lahko čez poletje vsak dan kopali. Skrbi pa me, da ne bom našla nobenih novih prijateljev, saj se na šoli že vsi poznajo. Prejšnji teden sem si ogledala notranjost šole in res je lepo urejena. Je tudi veliko večja od te, ki jo obiskujem trenutno. Vseeno pa bom zelo pogrešala Slovenijo, zaradi prijateljev in ker se v njej počutim bolj domače in varno.

Nina Poženel, 9. a

Manca Brlan, 6. b

Moj oče

Moj oče je uspešen poslovnež in nekega dne, ko smo z družino sedeli pri večerji, nam je oznanil, da je dobil odlično ponudbo za delo v mestu Buenos Aires na vzhodni obali Argentine. Mama je začela paničariti in kričati, da bi ji oče to lahko povedal prej, jaz pa sem se samo veselil, da bomo nekaj časa preživeli v tem lepem glavnem mestu. Spakirali smo prtljago, se poslovili od sorodnikov in prijateljev, ter se čez teden dni odpravili na letališče Brnik v Ljubljano, kjer smo se vkrcali na letalo za argentinsko prestolnico. Let je bil zelo prijeten in tudi osebje na argentinskem letališču prijazno. Do našega novega doma nas je odpeljala limuzina. Ko sem zagledal hišo, kar nisem mogel verjeti svojim očem. Vselili naj bi se v prekrasno vilo z bazenom na obrobju mesta, ki nam jo je omogočila očetova služba. Oče je rekel, da naj se ne navadimo preveč, ker bomo tu ostali samo kakšen mesec, toda v službi je tako hitro napredoval, da je odhod najprej prestavil na pol leta, nato na dve leti, nazadnje pa nas je poslal na letalo do Ljubljane, da bi pobrali še zadnje stvari v Sloveniji. Ko sem izvedel, da bomo v Argentini ostali, sem se zelo razveselil, saj sem dobil veliko novih prijateljev in tudi jezik mi je šel dobro od rok. Kljub temu pa me je dajalo domotožje in sem komaj čakal, da bom spet videl stare prijatelje in sorodnike. Tako smo se v Argentino preselili, tam sem končal osnovno šolo, se vpisal v srednjo in včlanil v tamkajšnji nogometni klub. Tudi moja mama se je tam dobila dobro službo in življenje nam je spet teklo po starem. Pa čeprav na drugi celini.

Val Mark Rakoše, 9. a

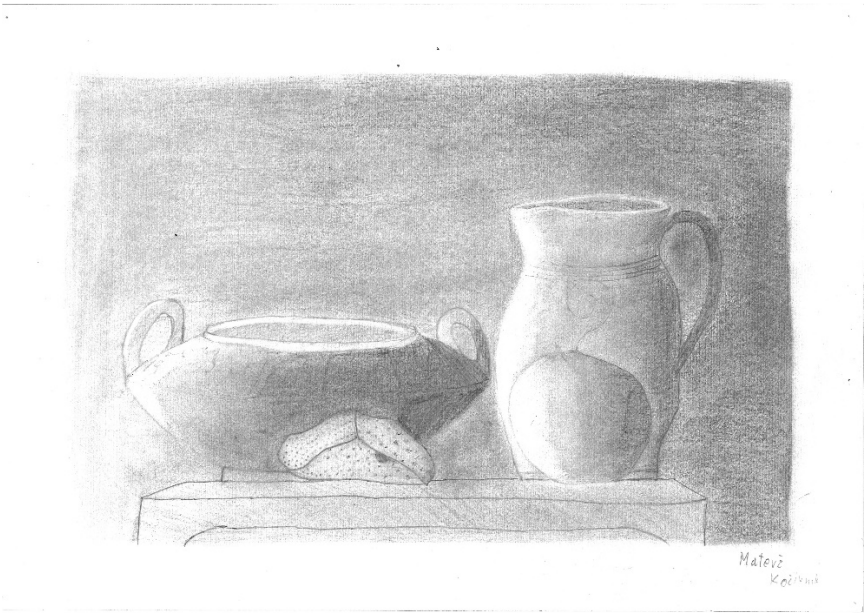

Matevž Kočivnik, 9. a

28. 10. 2023 Vojna med Ukrajino in Rusijo traja že skoraj leto in pol. Pri nas pa so razmere s cenami vedno hujše. Na žalost je moja družina imela vsega dovolj, zato se je oči odločil, da se preselimo v Avstralijo. Najhujše pri vsem tem je, da me nihče ni niti vprašal, če se s tem strinjam. Vsi pričakujejo, da se bom z lahkoto, kar iznenada poslovila od vseh prijateljev, sosedov, znancev,… Ali pa da sem se pripravljena prešolati nekam, kjer sploh ne govorijo mojega jezika. Za povrh pa še to, da bom zapustila vse naše živali in jih zaupala nekim ljudje, ki so jih najeli, da skrbijo za njih. Mislim, kaj če se živalim kaj zgodi, kaj če zbolijo, se izgubijo ali celo umrejo. Ne, tem ljudem že ne zaupam. Toda to je moja edina opcija, drugače bodo vse živali stradale in poginile. Na to še pomisliti ne morem. Ampak res ne razumem, zakaj jih ne moremo vzeti seboj.

Na začetku sem starše še moledovala, da bi jih lahko, pa ni nič pomagalo, saj se selimo že čez en teden. Tja pa seveda potujemo z letalom in bi bilo predrago s sabo tovoriti še živali. Saj je že nas veliko. Sedem nas je v družini, če pa temu prišteješ še papagaja, mačka, psičko, 4 kure in 3 race, bi verjetno morali najeti zasebno letalo. Tako bi se nam lahko pridružila še vsa živina.

Ampak na žalost temu ni tako, zato se tja selimo sami. Naš načrt je, da tam ostanemo kakšno leto in pol, da se stvari poležejo, ko pa bo konec vsega skupaj, naj bi se vrnili.

8. 11. 2023 prispeli smo v glavni mesto Avstralije. Ni mi všeč, nikjer nobenega znanca, čisto drugačno podnebje…pogrešam Slovenijo…no mogoče ne ravno Slovenije, pogrešam Bevke in vse živali, prijatelje in svež zrak.

Tu živimo že dva dni in naša hiša stoji na obrobju mesta, kar mi sploh ni všeč. Nisem navajena na tako malo prostora. Doma smo imeli svoj vrt, na tisoče poti razporejenih po vasi, po katerih si lahko pešačil. Tu pa je ravno obratno.

13. 2. 2024 Danes se je zgodila najboljša stvar v mojem življenju. V Avstraliji smo že 4 mesece in čas teče kot pokvarjen polž, ampak po televiziji so danes povedali, da se je vojna končala. Rusija in Ukrajina sta dosegli premirje in mi se čez teden dni vračamo domov. Hurra!!

Živa Lenarčič, 9. a

Eva Wolf, 5. b

Moji babici

Moji babici sta strokovnjakinji na svojem področju. Ena je ekspert v reševanju križank in matematiki, druga pa najboljši komik na svetu. Z njima res ni dolgčas. Mislim, da nas starejši lahko naučijo res veliko. Oni ne govorijo stvari na ravni predvidevanj ali nekih individualnih ocen, dedki in babice dajejo nasvete iz izkušenj.

Rada bi predvsem omenila gospo ali pa kar gospodično mojo večno mlado staro mamo, ki jo vnuki kličemo kar stama. Ko bom jaz enkrat toliko stara, si želim biti vsaj približno kot ona. Na svet gleda zelo pozitivno. Zelo rada se smeji, kar je na nek način bistvo življenja. Najboljši nasvet, ki mi ga je dala je bil, da se naj ne obremenjujem preveč s stvarmi na katere nimam vpliva. Preprosto se ne splača. Včasih je pač bolje, da pustimo, da gredo zadeve mimo nas. Poleg vseh pozitivnih stvari, ki jih ima stara mama, moram priznati še to, da je v izjemni kondiciji. Mogoče celo boljši kot nekateri moji vrstniki. Njen način življenja se mi zdi izjemen. Prav tako njena kuha. Tako kot vse ostale babice tudi moji dve kuhata božansko. Ko gremo k stari mami, je zato kosilo najboljši del dneva. Moja druga babi pa ima izjemen spomin. Vsak večer ko sem prespala pri njej, mi je pripovedovala zgodbe iz otroštva. Nekatere stvari še zdaj hranim v spominu. Babici sta me naučili predvsem dobro poslušati, saj obema primanjkuje sogovornikov in naravnost uživata, ko mi razlagata celo svoje življenje.

Glede starosti, se popolnoma strinjam z rekom, da so leta le številke. Vem, da je težko, vem, da imajo starejši že veliko zdravstvenih težav. Ampak, to ni in pri meni nikoli ne bo razlog, da neham živeti. Življenje moramo vleči do naše zadnje številke na koledarju. Celo svoje življenje se nameravam zbujati s planom v glavi, saj če nimamo plana, planiramo neuspeh. In čisto vsak dan je priložnost, da se naučimo nekaj novega. Učenje je definicija življenja. Če ne drugega, se do smrti učimo živeti.

Mladi se recimo učimo za prihodnost, stari pa bi se lahko za preteklost. Kolikokrat se zalotimo, da rečemo joj za to pa zdaj res nimam časa. No na stara leta ta čas imamo. Izkoristimo ga lahko za vse še neizpolnjene želje. Mislim, da so lahko leta v pokoju ena najlepših let življenja, če so zasnovana kot nagrada za vsa predhodna leta garanja.

Za dobro in kvalitetno življenje pa potrebujemo predvsem energijo. In ravno pozitivne misli so vir te energije, ki jo potrebujemo za preživetje. Če razmišljamo negativno ne moremo pričakovati, da se nam

bodo dogajale pozitivne stvari. Če imam vročino, mi verjetno ne bo pomagalo, da bom govorila kako slabo se počutim. Edina stvar, ki jo bom s tem dosegla je, da bo še moja glava začela verjeti, da je z mano res nekaj narobe. Zato se ne obremenjujte preveč z dnevi, ko vam zdravje obrne hrbet. Potrudite pa se, da noben dan ne odplava mimo vas, ne da bi se od njega kaj naučili.

Sara Mihelčič, 9. a

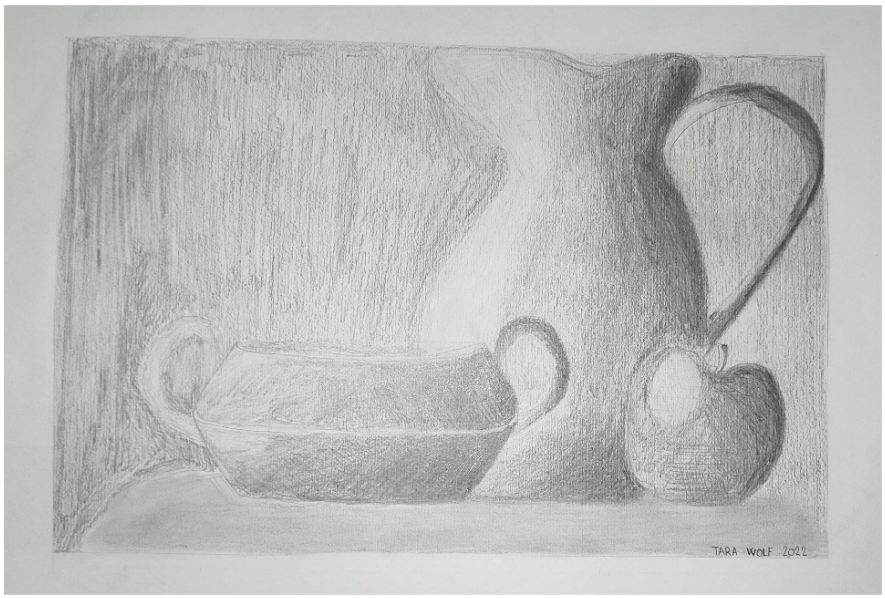

Tara Wolf, 9. b

Kritika predstave o življenju Marie Curie

Predstava me je zelo presenetila. Priznam, da sem že prej pričakovala, da mi bo zanimivo, saj se mi je že sam tema zdela taka. Toda nisem pričakovala, da bo prikazano na tako zelo zanimiv način. Že sam uvod/začetek igre je bil zelo dobro zaigran. Vsebina pa je bila predstavljena tako, da ni bilo težko slediti in si zelo težko, tako rečeno, odpotoval v drug svet. K temu pa je najbolj pripomogel igralec, ki je predstavljal pomočnika Aleksandra. Ta je kar naprej nekaj počel, se premikal, od tega, da je jedel piškote, do tega, da je pomagal profesorju. Tudi njegov kostum se je prilegal igranemu liku. Na njem pa mi je bil najbolj všeč način sporazumevanja, in pa del v katerem je rekel »oprosti«. Moram pa reči, da se je igralec zelo dobro vživel v vlogo in mu zelo pristaja.

Dobro je igral tudi igralec, ki je predstavljal profesorja, toda pri njem se je velikokrat videlo, da igra. In se mi zdi, da bi bil pri nekaterih delih lahko bolj prepričljiv.

Glede prikazovanja stvari se mi je zdelo zelo dobro, kako so pri razlaganju razpolovnega časa uporabili škatlo s piškoti. Poleg tega pa tudi to, da je Marie Curie nekoč ponesreči ušla majhna količina urana.

Rekvizite so uporabljali zelo premišljeno-ne preveč in ne premalo. Poleg tega pa se mi je zdel velik plus, da se scena ni nikoli zamenjala.

V pripovedovanju zgodbe sta igralca zelo dobro vpletla tudi pesem in glasbo. Ter nista imela nobenih zadržkov pri razmetavanju odra, tako da se je vse zdelo bolj realno.

Ogled predstave bi predlagala vsem, ki jih okvirno zanima življenje Marie Curie, saj ga v igri dobro opišejo. Poleg tega pa tudi tistim, ki se radi nasmejejo, saj je bila igra zelo smešna.

Živa Lenarčič, 9. a

Nepravilna legenda

Erik je bil doma in pomagal mami pri kuhi kosila. Čez nekaj časa so se usedli za mizo in Erik je rekel: "Ata, nam pripraviš skriti zaklad? Ne, nimam časa", je dogovoril ata. "Sami si ga pripravite. Ampak Lukas ima zlomljeno roko in … Ne, sem rekel", se je ata tako zadrl, da se ga je slišalo čez celo barje. Živali so se plašno zatekle v gozd. "Prav, si bomo pripravili kar sami a potem to pomeni, da ob štirih popoldne grem", je rekel Erik. "Prav", sta v en glas rekla mama in ata.

In res, ob štirih popoldne je Erik odšel s polno karjolo pripomočkov. Vse je poklical, torej Lukasa, Katjo, in Saro. Dobili so se ob pastirjevi koči. Želeli so sestavljati, ko so bili skoraj konec jim je veter vse odpihnil in vse je postalo kot kup mokre zemlje. "Vdam se! ", je rekla Sara. Vsi so se vdali. Ravno takrat je iz koče prišel pastir in jih povabil na čaj. Pili so ga in se pogovarjali, nakar se je oglasilo radio: "Pozor, pozor. Z Ljubljanskega barja so pravkar sporočili, da so našli legendo, po kateri lahko prideš do zaklada, polnega denarja. Sodeluje lahko le mladina stara od 10 do 15 let! Srečno!", Otroci so skočili v zrak, se zahvalili pastirju in zdirjali domov. Skupaj so šli do Erikove hiše, med tem pa so na poti srečali Zalo, Kajo, Mitja in Janka. To so bili njihovi največji sovražniki na celem svetu. Vedeli so, da imajo isti namen kot oni. Grdo so se pogledali in vsaka skupina je šla svojo pot. Prišli so do Erikove hiše in vprašal ata, če si lahko sposodijo nek telefon, namreč na telefonu so lahko dobili legendo. Ata jih je imel dovolj in jim izročil telefon. Ker je bil atejev, so morali skrbno paziti nanj. S seboj so vzeli Katjinega psa Rika, ki zelo dobro vohlja. Hodili so in hodili. Spet so zagledali svoje sovražnike, ki so hitro tekli naprej. Vsi so bili utrujeni in si iz nahrbtnikov potegnili malico. Usedli so se ob drevo in jedli. Ko so napolnili svoje moči so se odpravili naprej. Prišli so na temačno pot. Nekaj je zašumelo… Vsi so se bali… In BOOM iz grmovja je skočila žival. Bila je ljubka. Imela je polne rjave oči. Bila je veverica. Za tem so hodili in hodili. Obupali so, saj so prišli na konec gozda in bili so na tistem mestu, kjer naj bi se zaklad skrival.

Odšli so nazaj domov s praznimi rokami. Pripravili so si piknik in se zabavali. Bili so žalostni a so že pričakovali, da se v zakladu ne bo skrivalo nekaj posebnega, kot je denar.

Viva Žnidarič, 7. c

Zarja Zaplata, 9. a

Lov na nenavadno žival

Nekega dne je Katarina vzela kolo in se odpeljala do reke Ljubljanice v Bevkah. Tam se je dobila z Evo in Majo, ki sta bili njeni najboljši prijateljici. Odločile so se, da bodo imele piknik, ker je bil zelo sončen dan. Na travnik zraven Ljubljanice so postavile deko. Sabo so imele veliko hrane. Ker pa jim je bilo zelo vroče so se odločile, da bojo svoje noge pomočile v Ljubljanico. Vse so bile na telefonih saj jim je bilo dolgčas. Vse je bilo super, dokler se ni Katarina začela dreti, saj jo je nekaj zelo močno ugriznilo v nogo. Maja in Eva sta se zelo ustrašili in Katarino hitro povlekli iz vode. Vse so pogledale Katarinin ugriz na nogi. Ugriz je bil zelo nenavaden. Eva je hitro pobrskata po telefon, čigav je bil ugriz med tem pa je Maja povila Katarinino nogo, saj je Katarina vztrajala, čeprav rana ni bila huda in ni krvavela. Naenkrat pa se Eva začne dreti. Drla pa se je zato, ker je na internetu prebrala čigav ugriz je zares. Ugriz naj bi bil od smrtonosne ribe. Katarina je paničarila. Hitro so odšle domov. Staršem nič niso povedale saj ni bilo časa. Hitro so odšle do zdravnika. Zdravnik si je podrobno ogledal ugriz, med tem ko je Katarina še vedno paničarila. Naenkrat pa se zdravnik začel smejati. Vse so bile začudene. Vprašale so ga čemu se smeje. Zdravnik pa jim je povedal, da je ta ugriz samo od majhne ribice. Vse so srečno odšle domov. Na koncu Katarina ugotovi da so to bile vse samo sanje.

Maja Jerin, 7. c

Nina Poženel, 9. a

Večerni sprehod po Bevkah

Tom je zvečer odšel na sprehod okoli Bevk. Ko je odbila ura sedem, so se na ulicah prižgale luči. Mimo Bevk se je peljal veliki beli kombi. Tom je pomislil, da ima vaški mizar novi delovni avto.

Kombi se je kar naenkrat ustavil in iz njega so stopili štirje moški. Tom se jih je zelo ustrašil in stekel stran, moški so se pognali za njim, ampak Tom je bil hitrejši od njih in se skril v neko staro hišo, ki je stala na robu gozda. Tam je ostal celo noč. Naslednje jutro se je Tom zbudil in hitro odšel domov. Ko je prišel domov in videl mamico, ki je bila objokana in zelo prestrašena, ji je povedal celo zgodbo. Oba sta

se odločila, da je potrebno obvestiti vaščane in skupaj so obesili plakate, da je so bili vaščani obveščeni. Vsi vaščani so bili v skrbeh , kdo so ti ljudje, ki hodijo po vasi, kaj želijo od njih. Tom je dogodek opisal in povedal tudi sosedu Janiju, ki je bil po poklicu policaj. Vsi vaščani so mislili, da so malce bolj varni, ker imajo v vasi policaja, ampak temu ni bilo tako.

Čez nakaj dni je odšla punca, po imenu Katja, k bližnjemu sosedu po mleko. Ni se več vrnila domov. Starše je zaskrbelo in v istem trenutku jo je začela iskati cela vas. Iskali so jo policaji, gasilci, ampak Katje niso našli. Vsi so najprej pomislili na veliki beli kombi in štiri moške. V vasi sta prevladovala strah in trepet. Vsi so se bali zapustiti domove, otroci niso upali sami v šolo, niti na dvorišču pred hišo niso upali biti. Katjo so iskali vsak dan, pa je niso našli.

Katja je imela že od svojih malih nog svojo hišno žival in to je bil kuža. Ta kuža je bil zelo poseben lovski pes, ki je vedno vse našel. Zdaj je bil zelo žalosten in sploh ni zapustil Katjine sobe. Bil je samo v njeni sobi na postelji in jokal. Nič ni želel jesti, še pil je zelo malo. Kužku Donu je bilo zelo hudo, ker ni bilo Katje, saj je skrbela vsak dan za njega. Hodila sta na dolge sprehode, se igrala, lovila in vsak večer skupaj zaspala.

Nekega dne pa je prišel na obisk policaj Jani in predlagal Katjinim staršem, da bi na večjo iskalno akcijo s seboj vzeli tudi kužka Donija, ker je lovski pes in ima močno izostren vonj Starša sta bila nad idejo navdušena, saj je bila njuna hčerka Katja pogrešana že celih sedem dni in upanja so imeli že zelo malo. Naslednje jutro so se zbrali vsi vaščani. Policaj Jani jim je dal jasna navodila in začeli so z iskalno akcijo. Iskali so, klicali, vpili. Ko so se odločili, da zaključijo iskanje, je začel Don lajati in teči proti sosednji vasi Blatna Brezovica. Starša sta tekla za njim, ga klicala, ampak Don je samo lajal in tekel. Ostali vaščani so tudi tekli proti sosednji vasi. Policaj Jani je z motorjem dohiteval psa Dona in naenkrat je Don zavil v gosto poraščeno drevje, kjer je bila Katja privezana za drevo. Komaj je še kazala znake življenja. Don jo je začel lizati po obrazu in lajati. Policaj Jani jo je odvezal in ji nudil prvo pomoč, da je vsaj videl , da je še živa. Starša sta bila vsa presenečena in vesela, ker so našli Katjo, tudi vsi domačini so bili veseli, da se je zgodba končala s srečnim koncem.

Nikoli niso več videli velikega belega kombija, niti štirih moških niso nikoli našli. Nauk te zgodbe pa je, da je pes resnično pravi prijatelj. Vedno te čaka, stoji ob strani in je vedno zvest.

Lana Golob, 7. a

Lan Gutnik, 6. b

Raziskovanje za grajskimi zidovi

Sredi vročega poletja, datuma se ne spomnim najbolje zaradi sopare tistega dne, se pa dobro spomnim, kako je narava poletno zehala v počitniškem jutru. Pri zajtrku smo se mami, oči in jaz pogovarjali, kam bi ubežali tej neznosni vročini. Mami je že prejšnji dan strateško sestavila načrt za izlet. Te dni je ravni bil na obisku v Sloveniji moj polbrat, ki živi v tujini. Zaradi tega je mami predlagala ogled znamenitosti.

Prva in dokončna odločitve je bila obisk Predjamskega gradu. Na tak dan je bila najboljša odločitev zateči se za hladne grajske zidove. Sklenili smo, da odrinemo po zajtrku. Tako smo tudi storili, pojedli smo in se pravili v avto. Vožnja je bila naporna, približno dve uri smo se vozili po žgočem soncu (na srečo s klimo v avtu). Na cilj smo pripeljali pozno dopoldne. Mami je kupila karte in vstopili smo skozi grajska vrata.

Prijetno hladen, zatohel prostor nas je v hipu osvežil. V gradu je bila možnost, da vzameš tistega virtualnega vodiča (nisem prepričana, kako se temu strokovno reče), toda mi ga nismo potrebovali, celo predavanje o sobah in stvareh je imel kar oči. Obiskali smo grajsko spalnico, jedilnico, hodnike, vojne sobane, stranišča, kuhinjo in mnogo drugega, toda najbolj mi je bila všeč najbolj zanimiva in malo strah vzbujajoča soba. To je bila seveda soba za jetnike. Ječe so v vseh gradovih moja najljubša sobana. Ko smo obiskali neko mučilnico na Češkem, priznam, da sem se celo bala. Saj so bile tam še realistične lutke in zvočni efekti. Po obisku gradu smo se odpravili v Lipico. Val (moj polbrat) mi je podaril obesek človeške ribice, ki sem si ga ogledovala v trgovinici s spominki. V Lipici je bilo čudovito. Opazovali smo lipicance, jih božali in se fotografirali. Po drugi strani pa smo se pražili na soncu, saj je ura odbila dvanajst.

Pot domov je bila umirjena in z Valom sva v avtu od vročine kar zadremala. Prispeli smo domov in mami je skuhala kosilo. Za nami je bil odličen dan.

Lučka Grilc, 7. c

Anita Jurjevčič, 7. a

Z glavo v znak

Ko sem bila stala štiri leta, smo šli jaz, moja sestrična Klara, moja oči in mami in moj stric drsat na jezero.

Ko smo prišli do jezera, smo si oblekli kombinezon in si obuli drsalke. Ko sem šla prvič na led, sem se bale, ker sem bila prvič na drsalkah. Moj stric mi je pomagal, da sem bila pokonci. Nekaj časa sem drsala z njim, potem pa me je spustil, ker je mislil, da sem pripravljena. No, ni imel prav, začela sem se peljati proti znaku. Mami me je hotela ustaviti, da je bila v čevljih in ji je drselo še bolj kot meni. Kar naenkrat sem se z glavo zaletela v zank in padla na led. Stric je pritekel do mene in me postavil pokonci. Iz nosu se mi je ulila kri.

Mami je bila zaskrbljena in prestrašena. Ko sem se pomirila, smo odšli domov, ampak še vedno mi je iz nosu tekla kri, ki pa je na poti domov nehala. Vedno, ko mi iz nosu teče kri, se spomnim tega dogodka.

Gloria Bilandžić, 7. c

Zarja Zaplata, 9. a

Počitnice na barki

Med počitnicami 2019 sem poklical Eneja in Luka, če bi šla z mano in mojim atijem na morje v Izolo na naš čoln. Rekel sem, da s sabo vzamemo še kolesa, da se gremo peljat po progi. Čez kakšno uro sta prišla in kolesa smo naložili na avto, ostale stvari pa v prtljažnik. Usedli smo se v avto in šli.

Ko smo prišli, sem jima pokazal čoln in smo se razpakirali. Potem smo odšli v bajkpark in tam bili kakšni dve uri. Ko smo prišli nazaj, je šel ati v trgovino, mi pa smo se kopali na pomolu. Naslednji dan smo že zgodaj vstali in pojedli zajtrk, po njem pa napihnili tubo. Potem smo se šli peljat s čolnom, mi trije pa smo bili na tubi. Ati je delal take zavojčke s čolnom, da nam je bilo zelo zabavno. Tekmovali smo tudi, kdo prvi pade v vodo.

Ko smo končali, se je ati spomnil, da lahko prespimo v zalivu Bele skale. Odšli smo tja, šli plavat ter nabirat ostrige, ki smo jih kasneje surove pojedli. Meni so zelo dobre, Eneju in Luku pa malo manj. Zvečer smo pekli tuno, ta je bila dobra vsem trem. Ko smo pojedli, smo prižgali podvodne luči in šli na nočno kopanje. Potem smo se stuširali in šli spat.

Ko smo zjutraj vstali, smo se počasi odpravili nazaj v marino. Spakirali smo, šli na sladoled in potem domov. Vsem trem je bilo zelo dobro in Luka in Enej sta rekla, da bi z veseljem kdaj ponovila.

Ta vikend je eden izmed najboljših v mojem življenju in mi bo za vedno ostal v spominu.

Martin Stanovnik, 7. c

Malo drsi

Od vedno rad kolesarim. Kolesarim na različne načine: cestno, gorsko, ekstremni ter običajno. Imam seveda več koles in vsa so super! S kolesom tudi rad potujem z očetom.

Preteklo jesen sva z očetom šla na Krvavec. Bil je lep sončen dan, ampak teden prej je vsak dan deževalo. Pričakovala sva, da bo blatno, zato sva se še posebej opremila. Prišla sva ob 9.00 in bilo je sveže, a še vseeno precej toplo. Vzel sem kolo ter se z očetom odpravil k vlečnici. Odpeljala naju je do vrha. Kolesi sva spravila iz stojala ter se odpravila po progi imenovani »jump and flow«. Proga je zasnovana za velike »bande« ter skoke. Začela sva voziti in zelo sem užival. Potem pa sem hotel več ter šel bistveno hitreje. Letel sem čez skoke in premagal vse zavoje. Razen enega. Bil sem zelo hiter in zavil še v ta zavoj, a na naslednjem sem zavijal ter zavijal, ampak kolo ni šlo nikamor. Začel sem drseti proti robu klančine ter zletel iz zavoja. Par metrov sem že padal v gozd, potem pa sem se nehal valiti ter tri minute počival. Potem sem kolo porival do vrha in očetu rekel: »Malo drsi!« Oba sva se smejala.

Iz tega sem se naučil, da moram biti na mokri progi bolj previden. Vam pa priporočam enodnevno doživetje na Krvavcu!

David Peterlin, 7. c

Eva Beranek, 7. c, prejemnica bronastega priznanja Otroškega grafičnega bienala Žalec 2023

Valentin Pokovec, 7. c, prejemnik bronastega priznanja Otroškega grafičnega bienala Žalec 2023

Delovna pripoved

Včeraj sva šla jaz in Gašper s kolesi v šolo. Po šoli sva odhitela proti domu in bil sem še malo pri Gašperju. Tam sem malo popil in nato se je Gašper odločil, da gre lahko še malo k meni.

Ko sva se peljala proti meni, sva v potoku zagledala nutrijo. Ta se je hitro skrila., končno sva prišla k mojemu domu. Mojim ponijem je zmanjkalo paše, zato sva se odločila, da bova podaljšala pašnik. Preden sva šla, sva morala naložiti količke, macolo in žico. Potem sva se s samokolnico peljala do pašnika, kjer imam tri ponije. Najprej sva morala konje nekje začasno zadržati, da nama ne bi ušli, medtem ko bo delala. Najprej sva postavila palice, nato je Gašper napeljal žico, jaz pa sem jo vezal na palice. Na vogalu pašnika sva morala zabiti dva lesena količka. Moja dva količka sta bila na dežju in potem, ko je Gašper udaril z macolo, sta razpadla na dva dela. Potem nisva imela nobenega več in nisva vedela, kaj naj. Pogledat sva šla pod sosedov kozolec in našla dva lesena kola. Ker nikjer ni bilo nikogar, sva ju kar ukradla in zabila. Nanju sem dal še žico in Gašperju rekel, naj kar gre po konje. Konji so bili veseli nove paše.

Ker je Gašper zelo dober prijatelj in mi vedno priskoči na pomoč, sva šla v bar Žrebiček in sem mu častil radler. Bila sva zelo zadovoljna, ker je načrt uspel.

Blaž Brglez, 7. c

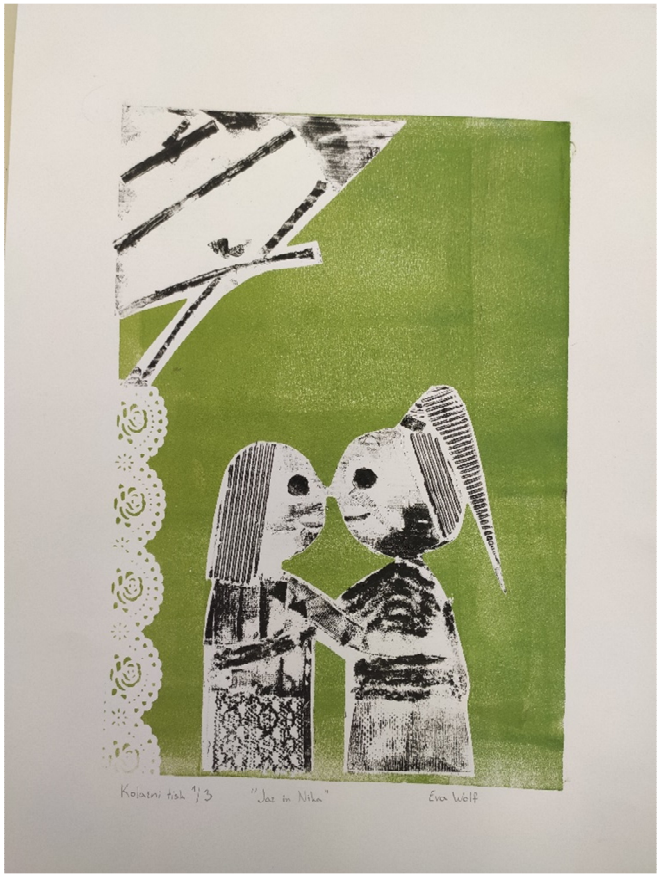

Eva Wolf, 5. b, prejemnica bronastega priznanja Otroškega grafičnega bienala Žalec 2023

kolažni tisk 1/2 "Jaz in prijateljica" Lara Šimunović 5.a

Lara Šimunović, 5. a, prejemnica bronastega priznanja Otroškega grafičnega bienala Žalec 2023

Na razpisu za Najbarjansko zgodbo so v kategoriji mlajših učencev priznanje in nagrado priznanja prejeli Maj Svete, Veronika Pogačar in Cecilija Podobnik, priznanje pa Jaka Burjak in Oton Suhadolnik. V kategoriji starejših učencev so priznanje prejele Lučka Grilc, Klara Dolinar, Ajda Njivar in Eva Beranek.

Nika Skubic, 8. a,
prejemnica medalje 51. Mednarodnega
otroškega likovnega natečaja
Lidice 2023, Češka

Erasmus + program učenja Ka122

Obisk učencev in učiteljev Osnovne šole Log – Dragomer na Portugalskem

V okviru mednarodnega projekta Erasmus +, s programom učenja Ka122, smo se učenci in učitelji Osnovne šole Log – Dragomer udeležili aktivnosti učenja z obiskom osnovne šole v Vialongi na Portugalskem. V nedeljo, 14. 5. 2023, smo se v deževnem jutru odpravili na pot v sončno Lizbono. S prijetnim letom, smo se namestili v središču mesta, ki smo ga v naslednjih dneh tudi dobro spoznali. V treh aktivnih dneh smo obiskali osnovno šolo v Vialongi, nedaleč od glavnega mesta Lizbona. Učitelji in učenci so nas lepo sprejeli. Ogledali smo si šolo z učenci od 1. do 4. razreda in se udeležili pouka angleščine. Naslednja dva dni smo spoznali še drugi del šole z učenci od 5. do 9. razreda. Udeležili smo se vaj s šolskim orkestrom, z učenci izdelovali robote, likovno ustvarjali in spoznavali portugalsko kulturo ter se športno pomerili v balinanju z učenci s posebnimi potrebami.

V kratkih petih dneh smo si ogledali tudi nekaj kulturnih znamenitosti, staro mestno jedro in obmorsko mesto Cascais ob Atlantskem oceanu.

Z obiskom mesta, šole, druženja s sovrstniki in domačini, smo pridobili nove izkušnje, spoznali drugo kulturo, jezik in običaje, ob tem pa stkali nova in obogatili stara prijateljstva.

Domov smo se vrnili polni novih vtisov in prijetnih občutij.

Koordinator projekta, pomočnica ravnateljice in učiteljica:

Matjaž Grandič, Nina Ciuha Cerkovnik in Mateja Zlobko

Peter Pan

Novičke iz šolske knjižnice

Šolsko leto se bliža h koncu, zato sem zaradi super obiska šolske knjižnice pripravila nekaj zanimivih podatkov.
V šolskem letu 2022/23 ste si učenci v 4712 obiskih izposodili 6849 knjig, kar pomeni, da je vsak naš član obiskal knjižnico povprečno 10-krat, izposodil pa si je povprečno 15 knjig.
Zmagovalci po triletjih so **2. a**, **5. a** in **7. c**. Najbolj zvesti obiskovalci knjižnice so učenci **2. a**, ki so si v letošnjem šolskem letu izposodili kar **508 knjig**. Super bralci, ni kaj!

Branje nam odstira mnogo tančic, pomaga graditi boljše sporazumevanje, nas navdihuje, sprošča, širi obzorja, popelje v pravljične dežele, krepi domišljijo in nas uči o pasteh in radostih življenja.
Pravijo, da beremo vedno več, ni pa nujno, da so to knjige. Danes imajo kar veliko konkurenco v drugih medijih. A kljub temu lahko rečemo, da na naši šoli še vedno radi beremo pravljice, napete zgodbe, stripe, pesmi in poučne knjige. Nenazadnje to dokazuje kar **289 učencev**, ki so v letošnjem šolskem letu **brali za bralno značko** in prejeli bralna priznanja. Med njimi je tudi **9 zlatih bralcev**, ki so bili zvesti bralni znački vseh devet let šolanja.

Na zaključku bralne značke smo 6. aprila 2023 gostili otroškega in mladinskega pisatelja **Primoža Suhodolčana**. Navdušil nas je s svojo duhovito predstavo in hudomušnimi zgodbami.

<u>Lestvica največkrat izposojenih naslovov v naši knjižnici:</u>

1. Jim Davis: **Garfield vam jo zakuha**
2. Jim Davis: **Garfield vas crklja**
3. Jim Davis: **Garfield na vrhu sveta**
4. Jim Davis: **Garfield na sprehodu**
5. Jim Davis: **Garfield na dieti**
6. Jim Davis: **Garfield vam jih zabija**
7. Dav Pilkey: **Pasji mož, Gospodar bolh**
8. Jim Davis: **Garfield zmaguje**
9. Jim Davis: **Garfield gara za vas**
10. Dav Pilkey: **Stripovski klub Mačjega mulca**

(VIR: https://knjigarna.net/knjige/strip/garfield-vam-jo-zakuha/)

Uživajte v družbi odličnih knjig!

Knjižničarka Urška Jesenko

V spomin

V ponedeljek, 16. 1. 2023, je po krajši hudi bolezni umrla naša sodelavka **Urška Žabot** (rojena 14. 11. 1973). Na šoli je bila zaposlena od 1. 9. 2009 dalje kot učiteljica dodatne strokovne in učne pomoči.

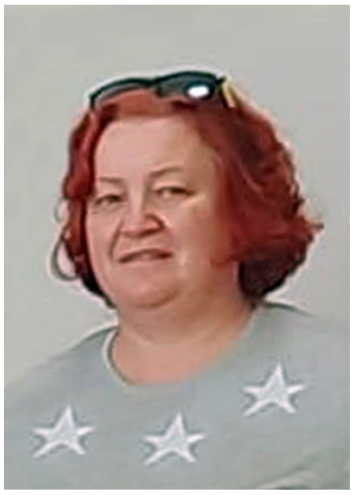

Na šoli smo v ta namen od četrtka, 19. 1., do petka, 20. 1. 2023, odprli tudi Žalno knjigo.

Žalna seja na šoli je bila v petek, 20. 1. 2023, ob 7.30.

Od Urške smo se poslovili v ponedeljek, 23. 1. 2023 ob 9.00 na pokopališču Žale v Ljubljani.

Spoštovani,

v tem trenutku si želim, da bi lahko jasno in tekoče povedala mnogo misli, spominov in stvari, ki smo jih skupaj delili. In ko si to želim, da bi mi beseda ob spominu nate kar sama tekla in bi lahko povedala vse to, kar se nam je lepega zgodilo oziroma smo skupaj doživeli in se nam je trajno vtisnilo v spomin, ostajam brez besed.

V ponedeljek, 16. 1. 2023 popoldne nas je vse zelo globoko pretresla novica, da si za vedno odšla. Mirno lahko rečem, da smo vsi doživeli pravi šok in se še vedno sprašujemo ali je to res?

Rodila si se 14. 11. 1973 v Ljubljani in letos bi dopolnila 50 let, ki pa jih nisi kazala. Osnovno šolo si obiskovala v Ljubljani in bila si ena izmed prvih generacij, ki sem jo poučevala. Bila si vedno tiha, odgovorna in zelo delavna, skoraj nikoli te nisem slišala, da bi povzdignila glas ali se jezila. Vse skrbi in probleme si držala v sebi …

Svoje prvo službo si nastopila 14. 4. 1994 v centru za usposabljanje, delo in varstvo Dolfke Boštjančič v Dragi, kjer si vse do 18. 1. 2009 skrbela za usposabljanje in nego otrok, mladostnikov in odraslih z zmerno, težjo in težko motnjo v duševnem razvoju in dodatnimi motnjami ter odraslih s pridobljeno možgansko poškodbo. Da si srčna, vztrajna in zmoreš res veliko psihičnih naporov, si zagotovo dokazala z dolgoletnim delom v tem zavodu. V tem času sta se leta 2005 tudi poročila s Kristjanom, s katerim sta si ustvarila lepo družinico, ki sta jo popestrila sinova Gal v letu 2005 in nato še Teo v letu 2007. Zaradi otrok, ki sta jima želela omogočiti vse in najboljše, sta se tudi odločila za nakup hiše v primestnem okolju na Drenovem Griču.

Družina ti je pomenila vse, zato si ogromno časa porabila za učenje in spodbudo svojih otrok pri šolskem in obšolskem delu. Vzgojila si dva glasbeno nadarjena otroka, ki te bosta neskončno pogrešala. Kljub

temu pa si našla prosti čas za sprehode z možem, pogosto si tekla, udeleževala si se tudi maratonov, s čimer si dokazovala svojo vztrajnost.

Do rojstva otrok si ob delu uspela tudi dokončati študij in si pridobiti naziv prof. defektologije. V letu 2009 pa si se odločila za menjavo službe in začetek dela v šoli, kjer si od januarja do avgusta 2009 nadomeščala odsotno delavko na OŠ Šmartno pri Litiji, s 1. 9. 2009 pa si prišla na našo šolo, kjer si ostala do zadnjega.

Bila si izjemna in predana učiteljica dodatne strokovne pomoči mnogim učencem z učnimi ali drugimi težavami. Svoje delo si opravljala s srcem. Za vsakega učenca si našla pozitivno besedo, v vsakem si videla le tisto dobro, pogosto si se borila za njihove pravice.

Poleg poučevanja si se vključevala tudi v projekte kot je Erasmus+, v katerega si vključevala svoje učence, da so imeli možnost izmenjav in spoznavanja drugih kultur in držav.

V marcu 2020 si se prvič spoprijela z zahrbtno boleznijo, ki pa si jo uspešno premagala in se z velikim optimizmom in veseljem do življenja že v februarju 2021 vrnila na delo. Žal pa se je bolezen ponovila, za kar si izvedela sredi decembra 2022. Tudi takrat si bila prepričana, da boš bolezen spet premagala. Nisi vedela, kako bi to povedala svojima otrokoma, da ne bi bila žalostna. Odločila si se, da jima ne boš povzročala skrbi med božično-novoletnim prazniki, zato sta ju z možem o svoji bolezni obvestila šele po novem letu. Nihče od nas si niti v sanjah ni predstavljal, da se boš tako hitro poslovila do nas.

V več kot 13-ih letih dela pri nas si pustila neizbrisen pečat in težko te bo nadomestiti. Za teboj ostaja velika praznina.

Ni v naši moči, da bi razumeli takšne stvari, zakaj tako čudovite osebe odhajajo prehitro, zakaj so morale doživeti in na tem svetu trpeti ter pustiti za sabo njim drage ljudi v bolečini. Lahko le ugibamo in verjamemo, da zato, ker jih nekje čaka novo, večje poslanstvo. In verjamemo v to, da se enkrat nekje ponovno srečamo in nadoknadimo vse tisto, kar nam ni bilo dano tukaj in zdaj.

Hkrati pa naj nam to tudi odpre oči, da se zavemo, kako kratko in nepredvidljivo je lahko življenje. Ni pomembno, kaj in koliko imamo, ampak naj nam bo Urška za zgled, da bomo veseli, zadovoljni, srečni, da bomo znali najti zadovoljstvo v delu, da se bomo znali veseliti vsakega dne in biti hvaležni za vse kar imamo, predvsem pa biti drug z drugim ljudje, se imeti radi in si pomagati med seboj. To bi zagotovo za vse nas želela tudi Urška.

Možu in sinovoma ter ostalim sorodnikom izrekam iskreno in globoko sožalje v svojem imenu, v imenu vseh sedanjih in nekdanjih učencev ter vseh zaposlenih na OŠ Log - Dragomer.

Urška, za teboj ostaja velika praznina,

le tvoj nasmeh in veselje do dela in življenja nam v srcih še živi,

ko smo žalostni vsi.

Draga Urška, hvala za vse.

Spočij si in se vidimo na drugi strani mavrice.

Mihaela Mrzlikar, ravnateljica